

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Moniky Křikavové a přísedících Ireny Veselé a Mgr. Kamila Magdy v hlavním líčení konaném dne 28. května 2018 v Praze

t a k t o :

Obžalovaný

A. Mohamed A. Y.,

narozený xxx v Suez, Egypt, státní příslušník Egyptské arabské republiky, trvale bytem Egypt, xxx, v České republice posledně bytem xxx, t.č. ve výkonu vazby ve věznici Praha – Pankrác,

je v i n e n , ž e

1)

v blíže neupřesněné době, nejméně od přelomu července a srpna 2011 do konce března 2012, kdy poškozená opustila společnou domácnost, v bytě, který společně obývali na adrese xxx, několikrát týdně, nejméně však v deseti případech, kdy jeho manželka poškozená Anna Y. J., nar. xxx, odmítla jeho žádosti o pohlavní styk, na ni fyzicky zaútočil, a to nejprve údery rukama do těla i končetin, potom ji vždy povalil na zem, někdy jí i nakopl, a přes její aktivní fyzický i verbální odpor ji násilím zbavil oděvních svršků a spodního prádla a vykonal na ní proti její vůli dokonanou soulož, kterou ukončil až po svém uspokojení, přičemž takového jednání se dopouštěl s vědomím vlastní fyzické převahy, ignorující její nesouhlas a v několika případech i

pláč probuzeného dítěte, a překonáním fyzického odporu své manželky pošk. Anny Y. J., které tímto jednáním způsobil modřiny, nevyžadující lékařské ošetření, avšak v důsledku těchto verbálních, fyzických i sexuálních útoků se u poškozené rozvinul výrazný depresivní stav jako reakce na prožívané stresy, kterážto porucha byla po dobu nejméně dvou roků výrazně zatěžující a vyžadovala léčbu, a podle soudně lékařského hlediska má tato dlouhotrvající porucha zdraví charakter těžké újmy na zdraví,

tedy jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, spáchal takový čin souloží a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

2)

poté, co dne 23. srpna 2012 v 08:00 hodin na adrese xxxpřevzal od poškozené Anny Y. J., nar. xxx jejich nezl. syna Y. A. Y.E, nar. xxx, s tím, že půjdou na procházku, a matce, s níž již v té době nevedl společnou domácnost, syna vrátí téhož dne do 18:00 hodin, syna nevrátil, nezjištěným způsobem opustil území České republiky, čímž dítě fakticky zcela odejmul z péče matky, která touto situací velice psychicky strádala, poté obžalovaný s poškozenou komunikoval již pouze elektronicky prostřednictvím Facebooku, e-mailu, SKYPE či SMS zprávami, kde poškozené jednak vyhrožoval, že se jejich nezletilý syn zpět do České republiky nikdy nevrátí, neboť poškozená není způsobilá k jeho výchově a v České republice se necítí z důvodu barvy pleti v bezpečí, jednak poškozenou hanlivě urážel vulgárními výrazy a vyhrožoval jí, že ji i s její matkou zabije v případě, že se pokusí syna navštívit, a dále pod pohrůžkou, že svého syna jinak již nikdy neuvidí, poškozenou nutil k prodeji bytu v Xxx, v němž společně bydleli, o němž však věděl, že není jejím majetkem, a následnému zaslání peněz utržených z jeho prodeje na jeho účet, přičemž výhrůžku poškozené skutečně splnil, když fakticky od srpna 2013 poškozené neumožnil žádné setkání se synem,

tedy: jiného pohrůžkou násilí a jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a trpěl.

č í m ž   s p á c h a l

v bodě 1) zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku,

v bodě 2) přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku,

a   o d s u z u j e   s e

Podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře **4 (čtyři) roky**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku se mu ukládá trest vyhoštění ve výměře **5 (pět) let**.

Odůvodnění:

Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze podala dne 23. srpna 2016 pod sp. zn. 1 KZV 121/2016 u Městského soudu v Praze obžalobu na obžalovaného A. M. A. Y. pro skutky, a to že:

1) v blíže neupřesněné době, nejméně od června 2011 do konce března 2012, kdy poškozená opustila společnou domácnost, v bytě, který společně obývali na adrese xxx, několikrát týdně, nejméně však v 15ti případech, kdy jeho manželka poškozená Anna Y. J., nar. xxx, odmítla jeho žádosti o pohlavní styk, na ni fyzicky zaútočil, a to nejprve údery rukama do těla i končetin, potom ji vždy povalil na zem, někdy jí i nakopl, a přes její aktivní fyzický i verbální odpor ji násilím zbavil oděvních svršků a spodního prádla a vykonal na ní proti její vůli dokonanou soulož, kterou ukončil až po svém uspokojení, přičemž takového jednání se dopouštěl s vědomím vlastní fyzické převahy, ignorující její nesouhlas a v několika případech i pláč probuzeného dítěte, a překonáním fyzického odporu své manželky pošk. Anny Y. J., které tímto jednáním způsobil modřiny, nevyžadující lékařské ošetření, avšak v důsledku těchto verbálních, fyzických i sexuálních útoků se u poškozené rozvinul výrazný depresivní stav jako reakce na prožívané stresy, kterážto porucha byla po dobu nejméně dvou roků výrazně zatěžující a vyžadovala léčbu, a podle soudnělékařského hlediska má tato dlouhotrvající porucha zdraví charakter těžké újmy na zdraví, tedy jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, spáchal takový čin souloží, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví, a

2) poté, co dne 23. 8. 2012 v 08:00 hod. na adrese xxx převzal od poškozené Anny Y. J., nar. xxx jejich nezletilý syna Y. A. Y.E, nar. xxx s tím, že půjdou na procházku a matce, s níž již v té době nevedl společnou domácnost, syna vrátí téhož dne do 18:00 hod., syna nevrátil, nezjištěným způsobem opustil území ČR, čímž dítě fakticky zcela odejmul z péče matky, která touto situací velice psychicky strádala, poté obviněný s poškozenou komunikoval již pouze elektronicky prostřednictvím Facebooku, e-mailu, SKYPE či SMS zprávami, kde poškozené jednak vyhrožoval, že se jejich nezletilý syn zpět do ČR nikdy nevrátí, neboť poškozená není způsobilá k jeho výchově a v České republice se necítí z důvodu barvy pleti v bezpečí, jednak poškozenou hanlivě urážel vulgárními výrazy a vyhrožoval jí, že ji i s její matkou zabije v případě, že se pokusí syna navštívit, a dále pod pohrůžkou, že svého syna jinak již nikdy neuvidí, poškozenou nutil k prodeji bytu v Xxx, v němž společně bydleli, a o němž však věděl, že není jejím majetkem, a následnému zaslání peněz utržených z jeho prodeje na jeho účet, přičemž výhrůžku poškozené skutečně splnil, když fakticky od srpna 2013 poškozené neumožnil žádné setkání se synem, přičemž v důsledku jednání obviněného poškozená Anna Y. J., nar. xxx, utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, kterážto porucha byla po dobu nejméně dvou roků výrazně zatěžující a vyžadovala léčbu, a podle soudnělékařského hlediska má tato dlouhotrvající porucha zdraví charakter těžké újmy na zdraví, tedy jiného pohrůžkou násilí a jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a trpěl, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví.

Popsané skutky byly v obžalobě kvalifikovány pod bodem 1) jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a pod bodem 2) jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku.

Nalézací soud s ohledem na výsledek níže rozebraného dokazování přistoupil k dílčím změnám v popisu skutkového stavu oproti podané obžalobě. Nejde však o změny, které by znamenaly narušení totožnosti skutků ve smyslu nutnosti zachovat alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, kdy s ohledem na ustálenou judikaturu nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, ale postačuje shoda částečná (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.02.1995 sp. zn. Tzn 12/94).

Přípravné trestní stíhání bylo vedeno ve smyslu ustanovení § 302 trestního řádu proti uprchlému. Po podání obžaloby bylo rozhodnuto o tom, že i nadále bude probíhat řízení proti uprchlému. Po prvním hlavním líčení ve věci došlo na základě mezinárodní justiční spolupráce k omezení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Tvrdková

osobní svobody obžalovaného na území Ruské federace, odkud byl následně v listopadu 2017 vydán pro účely trestního stíhání do České republiky. Obžalovaný nesouhlasil s přečtením protokolu o hlavním líčení včetně v něm provedených důkazů, proto muselo být hlavní líčení v souladu s ustanovením § 219 odst. 3 poslední věta provedeno znovu.

Obžalovaný A. MOHAMED A. Y. u hlavního líčení uvedl, že o trestním řízení vedeném proti jeho osobě nevěděl až do doby, než proběhlo vazební řízení v České republice, kde mu byla předána obžaloba. Popřel, že by byl na útěku. V roce 2016 odjel do Ruské federace navštívit rodinu své druhé manželky a k jeho zatčení došlo na letišti až v době, kdy se chystal odletět zpět do Egypta. Psal českému velvyslanectví v Rusku, na což mu nebylo odpovězeno. Chtěl odjet do České republiky na své náklady. Z vězení poslal stížnost ruskému prezidentovi Putinovi. K tomu předložil odpověď Prokuratury Ruské federace, Uralské prokuratury, oblast Urenburská ze dne 30. srpna 2017 sp. zn. 604/2017, která byla založena do spisu. Dále nechal do spisu založit potvrzení Ministerstva vnitřních záležitostí Ruské federace č. 055745 o pobytu jmenovaného ve vazbě. Z vězení v Ruské federaci byl propuštěn dne 15. října 2017. Po propuštění zavolal své matce do Egypta a dozvěděl se, že matka dítěte (v trestní věci v postavení poškozené) si syna násilím odvezla. Proto zavolal na České velvyslanectví v Moskvě s prosbou, aby mohl odjet do České republiky, což ale odmítli. Svoji žádost proto předal ruskému soudu. Nečekal totiž, že bude 12 měsíců ve vězení a že mu bude v průběhu časi odebráno dítě, proto chtěl podat protest nebo stížnost na ruského prokurátora, který tehdy vydal příkaz k jeho zadržení. Odpověděl mu, že může zprostředkovat dohodu s českou stranou, aby mohl do 30ti dnů odjet do České republiky. Propustili ho na svobodu, protože skončila zákonná doba do jeho zadržení, a pokud by chtěl být oficiálně předán do České republiky, musel by znovu být zadržen na 30 dnů.

Obžalovaný uvedl, že po přečtení výpovědi manželky (poškozené) má zato, že to vyšlo z její choré mysli. Dále vyjadřoval své přesvědčení, že český národ je rasistický a že neměl důvod jako svobodný člověk se vracet do České republiky. Měl však za to, že český soud s ním bude zacházet bez jakékoliv diskriminace.

K tomu, co uvedla jeho manželka (poškozená), že ji měl znásilňovat, bít, vyhrožovat jí a její matce zabitím, a že si měl odvést syna neznámo kam, obžalovaný uvedl následující, sdělil, že se to nezakládá na pravdě. Zaobíral se důvody, proč poškozená na něho nepodala trestní oznámení pro znásilnění již dříve, když ji měl opakovaně znásilňovat v letech 2011 až 2012, dále proč poškozená nezašla k lékaři, když ji zbil, aby ji prohlédli a napsali zprávy o jejích zraněních. Poškozená se měla prý bát, že by se o tom dozvěděl a že by jí vzal syna. To popíral s tím, že, kdyby to bývala oznámila, policie by ho jistě zatkla, a pak by jí logicky nemohl vzít dítě. Dále rozebíral, proč se poškozená při nahlášení ztráty dítěte nezmínila o údajném znásilnění a bití.

Obžalovaný potvrdil, že dne 23. srpna 2012 se synem odletěl do Egypta.

Obžalovaný dále upozornil na slova matky poškozené, a sice že poškozená je citlivá a že má citlivé tělo a snadno se jí dělají modřiny. Přitom tato svědkyně neuvedla, že by u své dcery viděla modřiny či známky bití.

Obžalovaný upozorňoval na nelogičnost, že poškozená, která tvrdí, že jí měl znásilňovat a bít, strávila spolu s ním čas od 29. září 2011 do 21. října 2011 v Egyptě, byla s ním i na hotelu. Přijela tam i jeho tchýně. Byli i se synem navštívit matku obžalovaného. To vše dokládal kopiemi svého egyptského cestovního pasu s tím, že mu byly následně z této kopie vráceny listiny, které byly prázdné, neobsahovaly žádný údaj o udělení víza ani žádný údaj s razítkem o vstupu či výstupu z území Egyptské republiky. Celkem do spisového materiálu bylo založeno 9 listů. Dovožoval z toho, že se poškozená nebála přijet do Egypta a vzít sebou svou matku.

Obžalovaný upozornil na to, že je člověk, který není schopen nějakého násilí vůči jiným, není k tomu fyzicky uzpůsoben. Zmínil, že v roce 2000 utrpěl úraz, kdy došlo k poranění jeho dominantní pravé ruky, a to oblasti klíční kosti.

Ke své osobě a k okonostem navázání vztahu s poškozenou uvedl, že v letech 2005 až 2010 pracoval v hotelu Relatis (Tanečník) jako tanečník – animátor, kdy spolupracoval s dívkami oblečenými v bikinách, a během tohoto období ho nikdy žádná neobvinila z obtěžování, ani se jich nedotknul. Proti jeho osobě nebylo ani není vedeno žádné jiné trestní stíhání.

V Egyptě dle právního předpisu se muž se ženou nemůže oficiálně stýkat, proto byli s poškozenou spolu oddáni na základě egyptského neoficiální, a takto spolu byli od roku 2009 do roku 2010. V roce 2010 poškozená otěhotněla, proto se posléze vzali podle zákonů. V Egyptě jí ve všem vyšel vstříc, nikdy ji neuhodil, nenapadl.

Obžalovaný popřel, že by někdy pil alkohol. Vypověděl, že nikdy v životě nepozřel ani kapku alkoholu, nebral žádné drogy, protože mu to zakazuje jeho náboženství. Nabízel se otestovat na drogy.

V roce 2008 v Egyptě byl obžalovaný povýšen z instruktora na šéfa animátorů, dostal vlastní místnost, dostal hotelový pokoj. V roce 2009 se seznámil se svojí manželkou, když jeho manželka se svojí matkou přijela na návštěvu. Zaměstnal ji ve své skupině, aby mohla s ním bydlet na pokoji, a také z toho titulu, že to byla jeho manželka. Potom se vzali. Žili společně bez jakýchkoliv problémů, až do roku 2010, kdy jeho manželka otěhotněla. Manželka se chtěla vrátit do České republiky, kde chtěla porodit. Obžalovaný jí tehdy řekl, že to není problém, ať si tam tedy odjede, jenže manželka nechtěla být kolem porodu sama v Česku, a tak aby odjel s ní. Vyřídil si papíry a odjel.

V prvním období jejich soužití v České republice byl mužem v domácnosti, chtěl jí hodně pomáhat, aby se nenamáhla, případně aby nepotratila. V té době nepracoval, čekal na to, až dostane pobyt. Po porodu dostal pobyt, každý den 12 hodin pracoval v baru na Starém Městě. Když k tomu připočetl hodinu jízdy do práce a z práce, obžalovaný podotknul „jak by po té vši celodenní námaze jí mohl znásilňovat“. Žili klidným životem, dokonce někdy nebyl ani čas, aby spolu pohovořili, protože po většinu doby byl v práci.

V České republice pracoval také jako učitel tance, instruktor tance, ani jedna z jeho klientek, dívek, se neobrátila na policii, že by se jich nějak dotknul. Přitom asi 80 % všech jeho přátel v České republice jsou právě ženy a dívky.

Na konci března 2012 mu poškozená řekla, že se cítí být duševně unavená, že by ráda po určité době bydlela u své matky. Samozřejmě jí řekl, ať si dělá, co chce, ať jde, když myslí, že je to důležité. Chodila za ním do podniku na Staré Město, když měl přestávku na oběd. Požadovala po něm peníze na dítě. Tehdy ho překvapila, když mu řekla, že chce bydlet s nějakým jiným partnerem. Chtěl znát důvod, neboť se cítil být panenkou, se kterou si zahrávala, a když se jí omrzelo, tak si našla novou. Kdykoliv požadovala peníze, dal jí je.

Postěžoval si její matce, neboť je to velice vzdělaná osoba, inteligentní a ještě pořád pracuje, a obžalovaný si ji za to velice váží. Její matka byla psychologka. Sdělila mu, že se domnívá, že její dcera trpí nějakou duševní poruchou a že by si přála, kdyby ji prohlédnul jiný odborník, nějaký lékař, což ale jeho manželka odmítla.

K jejímu soužití s jiným partnerem jí nakonec řekl, že nemá námitek, ať si s ním žije, ale že se chce stýkat se svým synem, v čemž mu jeho manželka nebránila.

Potom se o něj začala více zajímat, neustále mu telefonovala, psala mu SMS zprávy, chtěl vědět, co obžalovaný dělá, čím se zabývá, jestli nepotřebuje pomoci. Obžalovaný tehdy bydlel v bytě u majitele baru, kde pracoval. V bytě žilo hodně lidí. Jeho manželka mu řekla, že její matka je

majitelkou malého bytu na Praze 2 někde u nemocnice Na Homolce. Přestěhoval se tam a platil nájemné její matce.

Potom mu manželka řekla, že udělala chybu, když se od něho odloučila, a že by se ráda k němu vrátila, aby znovu žili společně. Řekl jí, že to, co udělala, se ho velmi citově dotklo, že by jí mohl odpustit, ale bude to trvat delší dobu, v té době mu vyhovovalo, že bydleli odděleně, ale o víkendech se mohli scházet, což by udělalo radost synovi. Měl na zřeteli hlavně to, aby dítě vyrůstalo společně s otcem i matkou. Chyba byla, že zůstávala přes noc a odcházela až ráno.

Asi v polovině července 2012 se rozhodli, že se vrátí do svého bytu v Xxx, kde budou zase žít společně. V té době neměli žádný problém, a jeho manželka mu řekla, že by dala přednost tomu, aby zase odjeli do města Tábi v Egyptě, aby tam žili, protože je tam nádherné moře, počasí, slunce, že by se tam cítila duševně dobře. Obžalovaný dával přednost Praze, protože poskytuje všechno k životu, zdravotnická zařízení, školy. V té době byl v práci povýšen a zvýšil se mu plat. K tomu manželce připomněl, že se obžalovaný pokouší získat české občanství a od počátku plánovali společný život v Praze. Ona mu však řekla, že jestli chce, aby zůstala jeho manželkou, musejí odjet do Tábi. On však věděl, že nájmy v Tábi jsou drahé, že by musel dávat polovinu svého platu na nájem, a že by manželka nemohla nijak pomáhat, protože by se musela starat o dítě.

Obžalovaný dále uvedl, že má ve vlastnictví byt v provincii Suez. Manželka mu navrhla, že by mohl prodat svůj byt a ona že by prodala byt v Xxx, a že by si mohli koupit nový byt v Tábi a byt by registrovali na jméno jejich dítěte. Obžalovanému bylo divné, jak by mohla prodat byt, který nevlastní, na což mu manželka odvětila, že přesvědčí matku, aby ho prodala, s čímž bude jistě souhlasit, neboť jí jde o štěstí své dcery.

Obžalovaný dal nabídku k prodeji svého bytu na internet, ozval se mu zájemce, obžalovaný řekl manželce, aby s ním jela do Egypta, ale odmítla to s tím, že není vhodná doba, že má období zkoušek. Řekl jí, ať tedy přijede později.

Jeho matka mu řekla, když se dozvěděla, že přijede do Egypta, aby vzal sebou i syna, že se o něho postará, aby jeho maminka se nemusela o něj starat, a aspoň bude mít volno na přípravu ke zkouškám. To obžalovaný sdělil manželce. Řekl jí, že tedy odletí, ale potřebuje pas dítěte. Manželka ho nemohla najít, což nebyl podle obžalovaného problém, aby se mu nechal vystavit nový pas. V poslední den před odletem do Egypta, v den před odletem obžalovaného, mu manželka sdělila, že si její matka chce vnuka ještě užít, než odjede do Egypta. Proto si ho vyzvedával ráno v pět hodin v bytě matky manželky, aby si převzal syna. Před bytem matky manželky byla kamera, ze záznamu by bylo možné zjistit, v kolik hodin tam ve skutečnosti byl. Obžalovaný popřel, že by si dítě vyzvedával až v osm hodin, jak tvrdí manželka, protože by nebylo možné, aby ve dvě hodiny stihnul letadlo z Vídně do Egypta. Koupili si letenku z Vídně do Egypta, neboť to bylo velmi výhodné, levnější, přímý let, než aby letěli z Prahy. Z autobusového nádraží na letiště ve Vídni by cesta trvala 5 hodin a 40 minut. Nemohl tedy vyzvedávat dítě v osm hodin, protože by nemohl stihnout letadlo z Vídně ve dvě hodiny.

Po přeletu do Egypta, asi za týden obžalovanému volala, aby se vrátili zase do České republiky. V té době už měl obžalovaný zálohu od zájemce na koupi bytu. Sdělila mu, že vše promyslela a že není dobrý nápad žít v Egyptě. Řekl jí tedy, že prodá byt a ihned se vrátí do Česka zpátky. Přitom přemýšlel, proč tak najednou změnila svůj názor, jelikož to byla ona, kdo přišel s nápadem prodat všechny byty a přestěhovat se. Situace ho vedla k tomu, že začal pochybovat o věcech.

Jednou ji viděl, jaké heslo zadává na Facebook, nevěděla o tom, že ji sledoval. Potom si tedy přečetl všechny její zprávy na Facebooku, aby našel odpověď na své pochybnosti. Měla tam dlouhé zprávy s přáteli. Byl z toho šokovaný, protože se v nich dočetl o tom, že až se vrátí do České republiky, vezmou mu dítě a že ona bude žít s někým jiným. Byly to zprávy jejím nejbližším přátelům, známým, nikde se v nich však ani jednou nezmínila, že by jí ubližoval, bil

nebo znásilňoval. Z jejího facebooku dále získal fotky, jak se s někým jiným líbá, fotky, na nichž ona pije alkohol, i když se společně dohodli, že během kojení dítěte alkohol pít nebude, aby to neškodila jejich dítěti.

Každých pět dnů za obžalovaným chodila k němu pro peníze, tisíc-dva tisíce na jídlo, oblečení a hygienické potřeby pro dítě. Z facebooku dále zjistil, že pořádala dýchánky s přáteli, kde se pil alkohol. Dále další zprávu o tom, jak někoho informovala o místě, kde je možné nakoupit drogy. Ze zpráv dále zjistil, že nechává dítě u matky i přes noc a že chodí s přáteli popíjet do různých podniků. Z jejich zpráv na Facebooku byl velmi šokován a byl z toho na dně.

Manželky se zeptal, proč to všechno dělá, samozřejmě se jí nepřiznal, že jí neoprávněně vlezl do pošty na Facebooku, a to aby si nezměnila své přístupové heslo. Nechtěl, aby se o tom dozvěděla, že zná její heslo, aby jí mohl do budoucna dále sledovat. Tehdy jí řekl, že jeden známý mu poslal fotografii, jak někoho líbá a popíjí alkohol. Nakonec jí řekl, že kvůli tomu všemu se do Česka nevrátí a zůstane v Egyptě.

Ošklivě mu nadávala, vyhrožovala mu, že její otec pracoval na policii, že má hodně přátel na policii, že má blízkou přítelkyni advokátku, všichni jí budou pomáhat, aby mu násilím vzali syna. Zranilo ho to. Řekla mu, že mu zruší svojí žádost o jeho pobyt, či-li řekla, že se nebude moci vrátit do Česka. Za pár dní dnů zavolala, omluvila se mu, slíbila, že její chování se podruhé nebude opakovat. Obžalovaný jí však nevěřil. Samozřejmě však souhlasil s tím, že přijede do Egypta a budou spolu žít i s jejich dítětem tak, jak se dohodli. Manželka souhlasila, ale nejprve přijede jen na návštěvu. Hodněkrát přijela sama nebo se svojí matkou. Zůstala či zůstaly u obžalovaného nejméně sedm dní.

Když kompromitující fotky ukázal její matce, řekla mu k nim, že její dcera zůstala vlastně takovým dítětem, že nechce ztratit manžela, at' určitě přijede do Prahy, že budou spolu žít v Egyptě jako manželé. Obžalovaný jí tehdy řekl, proč nemohou žít v jeho městě Suez, kde mají rodinný dům, osm bytů, aby poté mohl koupit byt jenom pro ně. Řekla mu, že nechce žít v Suez, že přijede, aby žila v Tábě tak, jak se původně dohodli, poté, co prodá byt v Xxx. Řekl jí, at' dělá, jak uzná za vhodné, ale nesouhlasil s tím, aby to bylo jako dříve.

Manželka chtěla vidět fotografie, které označil za kompromitující. Ptala se ho, kde má fotky. Nechtěl jí to sdělit. Smazala mu veškerý obsah jeho počítače. Fotky si však záložoval.

K jeho dotazům, zda už prodala byt v Xxx, kdy přijede do Tábi, uvedl, že se pouze ptal na to, co mu slíbila, nechtěl jí vyhrožovat. Kdyby se jednalo pouze o vydírání, jednalo by se pouze o peníze, ale obžalovaný po ní žádal, aby s ním žila v Egyptě, aby znovu vybudovali svoji rodinu.

K tvrzení, že poškozenou bil i v Egyptě, obžalovaný dále uvedl, že věděla moc dobře, proč si nestěžovala na místní policii, neboť Egypt je muslimská země a mají přísné zákony týkající se bezpečnosti cizinců.

Po nějaké době, kdy získal důkazy o jejím intimním poměru, mu v dopisech tvrdila, že na něho čeká, že ho miluje, že se jí stýská, že chce s ním být zase spolu, že bere léky, protože je psychicky nemocná, že je ve stresu, jenže on mezitím získával další fotky o tom, jak se baví na diskotékách, jak s muži popíjí.

Koncem roku 2013, začátkem roku 2014, obžalovaný získal velmi nebezpečný dopis, který vypovídal o tom, že se dala dohromady s jedním Egyptanem, o kterém se dozvěděl, a seznámil se s ním prostřednictvím její přítelkyně. Zjistil, že on, ten Egyptan, má na základě jejich dohody násilím unést dítě. Telefonní čísla si změnili. Z dopisu se dozvěděl, jakým způsobem proběhne únos, kam poté dají syna. Obžalovaný položil řečnickou otázku, co je to za matku, která zaplatí za únos dítěte, aby ho jemu unesli? Spolčila se se zločincem, jak by mu mohla svěřit bezpečnost dítěte. Asi vůbec nepomyslela na to, že by ten zločinec mohl požadovat výkupné.

Po těchto událostech se obžalovaný rozhodl, že ona už není vůbec možnou manželkou pro obžalovaného, že mu jako manželka naprosto nevyhovuje. Řekl jí, že i zvířata se chovají lépe ke svým mláďatům, že by je nikdy nevrhli do nebezpečí. Dále jí řekl, že jí zakazuje se stýkat se synem kvůli jeho obavám o jeho bezpečnost.

Matce manželky napsal, že jeho dům je pro ni kdykoliv otevřený, že se může vídat s vnukem. Poslal jí i dotčené dopisy o únosu.

Manželka se nechtěla rozvádět, požádala ho, zda by si mohli dát na chvíli oddech. Obžalovaný však byl rozhodnut se nechat rozvést.

Její matka mu sdělila, že její dcera (jeho manželka, tedy poškozená), má rozsudek od egyptského soudu, že ona bude o dítě pečovat. Rozhodnutí bylo staré tři roky. Obžalovaný si kladl otázku, jak mohla manželka získat takové rozhodnutí, když on, obžalovaný, nepodal žádost, ani nebyl předvolán před egyptský soud, žádný soudce v Egyptě nevydá takové rozhodnutí bez přítomnosti obou rodičů.

Obžalovaný se domníval, že poškozená se obávala přiletu do Egypta, aby nebyla popotahována egyptskými soudy a také proto, že plánovala takové věci.

Obžalovaný dále prohlásil, že kompromitující dopisy egyptským soudům nepředložil, protože poškozené nepřeje nic zlého, ale v současné době se musí bránit a ospravedlnit se, aby nebyl obviněn, když už jako nevinný seděl 14 měsíců ve vězení v Rusku a tady. Poškozená překročila veškeré meze.

Po nějaké době z jejího Facebooku opětovně zjistil, že má poměr s nějakým jiným přítelem. Rozhodl se, že spolu už nemohou pokračovat dál, a řekl jí, ať si žije po svém, on si také bude žít po svém, tedy s tím, že ona musí respektovat, že je její manžel, a on jí také bude respektovat jako svoji manželku.

V polovině roku 2015 se seznámil se svoji současnou manželkou. Když byl v Rusku zatčen, zjistil, že s druhou manželkou čekají dítě. Jeho manželka (podle obsahu věty myslel poškozená) pořád po obžalovaném žádala, aby jí posílal fotky jeho dítěte, teda té dcerušky. Pořád mu psala, že s ním chce pokračovat, protože mezi nimi bylo v minulosti mnoho hezkého.

Dopisy, které ho odsuzují, do současné doby neviděl. Poškozená tvrdila, že ji urážel na internetu, což potvrdil, ale byla to pouze odpověď na urážku. Jednalo se o urážku jeho matku („kurva“), o které poškozená ví, že jí moc miluje.

V době, kdy byl ve vězení v Rusku, ho navštívila nová ruská manželka a od ní se dozvěděl, že jeho matku kontaktovalo české velvyslanectví, aby vydala dítě, a oni zřídí, aby se obžalovaný dostal z vězení. Ruské manželce řekl, že nic takového nemůžou a že se s ní určitě spojil ten člověk, který chce syna unést, proto jí vzkázal, aby dítě nevydávala. Potom česká manželka napsala ruské manželce, že, pokud nevydá dítě, tak se postará o to, aby obžalovaný byl zavřený na deset let. Poté, co byl obžalovaný uvězněn, skutečně došlo k tomu, že jeho syn byl z Egypta unesen do České republiky.

Obžalovaný dále uvedl, že měl nabídky ke sňatku, ale rozhodl se vzít si tuto Češku (poškozenou), tehdy jeho plat byl 3krát větší než její. Jeho současná ruská manželka pracovala před sňatkem jako kadeřnice v Rusku, v současné době žijí spolu v Egyptě a ona nepracuje, protože jí živí, a to celou rodinu, jeho syna Y., matku, dvě sestry, protože otec už před dlouhou dobou zemřel. Nemají v rodině další syny (v kontextu věty myšleno jako bratry obžalovaného). Každý den pracoval 12-15 hodin, po pěti letech práce v hoteliérství (v roce 2010) si pořídil první auto a první byt, v roce 2014 koupil dům na venkově o ploše 200 metrů, kde chtěl produkovat maso. Jeho syn Y. v Egyptě navštěvoval soukromou placenou školku, neboť normální školky mají velmi nízkou úroveň. Obžalovaný uváděl, že by výpisem svého majetku chtěl potvrdit, že poškozenou nevydíral, neboť

on má majetek, kdežto ona nemá žádný. Po celou dobu žití v Praze vydělával, kdežto ona nic nedělala.

K doplňujícím dotazům v rámci hlavního líčení vypověděl, že vystudoval vysokou školu v oboru informačních systémů, studium zaměřené na informační technologie.

V době, kdy byl v České republice, pracoval jako barman na Starém Městě. Když získal pobyt, byl instruktor zumbi, potom distribuoval letáky a propagační letáky cizincům k návštěvě Prahy.

Po příjezdu do Egypta vozil různé zboží ze Suezu do Káhiry každý den, poté co všechno rozvezl a rozprodal, vracel se zpět do Suezu. V roce 2014 chtěl začít s chovem dobytka a výroby masa, proto si koupil usedlost a telata. Po šesti měsících by rozprodali telata, která vykrmili.

V současné době ani v minulosti nebyl soudně trestán, ani v Egyptě, ani nikde jinde.

V roce 2009 se seznámil s poškozenou v hotelu Salma. Přijela na Vánoce roku 2009 jako turistka, zůstala dva týdny, po návratu do České republiky si pořád psali, mailovali, asi za měsíc začali o tom, že budou spolu žít v Egyptě. Nabídnul jí, aby s ním žila v pokoji hotelu, kde pracoval.

Neoficiální svatební smlouvu uzavřeli, když přijela poté do Egypta. Uzavřením tohoto neformálního manželství zahájili pohlavní život. Jen co se dozvěděl, že otěhotněla, okamžitě se vzali. K otázkám týkající se intimního života, sexuálního života, mezi obžalovaným a poškozenou obžalovaný vypověděl, že je mu trapné o tom vypovídat, ale že měli pravidelný pohlavní život. V té době jeho manželka nebyla panna. Žádné problémy (nesoulad) v této oblasti nebyly. Poté, co manželka otěhotněla, pokračovali v pravidelném sexuálním životě manželů. K otázce, zda někdy došlo k nějakému omezení pravidelnosti sexuálních kontaktů, například během posledního trimestru těhotenství, anebo zda v nějaké fázi manželka odmítala se během těhotenství intimně stýkat, obžalovaný uvedl, že nic takového neřešil.

Po narození syna zařídil zákonitosti, předpisy jejich náboženství, zahájili po 60ti dnech sexuální soužití. K žádné změně sexuálních styků nedošlo, pouze snad v tom, že začal více pracovat, takže klesla četnost styků.

Se svojí manželkou naposledy souložil v srpnu 2012, než odjel. Poté, co se dozvěděl z dopisů, z e-mailů o tom všem, ztratil o ni fyzický zájem.

Obžalovaný potvrdil, že v březnu 2012 poškozená opustila společnou domácnost a vrátila se ke své matce. Po nějaké době po porodu měla poškozená přítele a poté se k obžalovanému vrátila podruhé. V červnu nebo červenci 2012 se poškozená k obžalovanému opětovně vrátila.

Dne xxx se narodil syn, to žili spolu. Po nějaké době poškozená řekla, že je unavená, že si chce odpočinout doma. Asi v únoru nebo v březnu se vrátila ke své matce, a to se normálně sexuálně stýkali, respektive ne sexuálně, chodili spolu ven, a poté mu poškozená sdělila, že má nového přítele a že spolu skončili. V červnu nebo v červenci roku 2012 spolu začali opětovně žít jako rodina. Žil v bytě matky poškozené na xxx, a poté, co se rozhodli spolu opětovně žít, se nastěhovali do Xxx.

Dále uvedl, že nikdy se nestalo, že by měl zájem o sex s manželkou, ale ona z jakýchkoliv důvodů odmítla, a i přesto si na ní nějakým způsobem vynucoval sex, a nakonec jakoby k němu došlo dobrovolně. Nikdy se nestalo, že by manželka nechtěla uspokojit jeho sexuální potřebu, žili normálním manželským životem.

Obžalovaný a poškozená spolu mluvili anglicky.

Obžalovaný uvedl, že umí dobře arabsky, anglicky, rusky, uměl i česky, ale vzhledem k tomu, že už češtinu nepočívá, tak úroveň jeho znalosti češtiny poklesla. Se synem mluví arabsky.

Půjčování syna poté, co poškozená v březnu roku 2012 odešla ze společné domácnosti, si domlouvali vždycky telefonicky. Vídal ho 2-3krát týdně, když měl volno. Byli spolu třeba i celé dny. Syn u něho nepřespával.

K návrhu obhájce s tím, že počítač a mobil obžalovaného má v současné době jeho ruská manželka v Rusku, obžalovaný uvedl, že mobil se rozbil a v současné době už má nový. Nic z něho nezálohoval.

Vzhledem k tomu, že obžalovaný nemohl být vyslyšen v přípravném řízení policejními orgány, soud nemohl porovnat jeho výpověď u hlavního líčení s dřívějšími výpověďmi a zhodnotit tak jeho věrohodnost. Nicméně byl patrný zásadní rozpor mezi výpovědi obžalovaného a poškozené, co se týče intimního života a dobrovolnosti pohlavních styků mezi nimi po narození syna. Zatímco v případě nedobrovolných pohlavních styků stála tvrzení obžalovaného proti tvrzením poškozené, okolnosti ukončení vedení společné domácnosti a okolnosti odvozu syna do Egypta potvrzuje výpověď matky poškozené. Ve světle její výpovědi má soud za vyvrácené tvrzení obžalovaného, že v červnu či červenci 2012 mělo dojít k obnovení soužití s poškozenou – tato svědkyně potvrzuje výpověď poškozené, že poté, co od obžalovaného i se synem odešla, nedošlo k obnovení společné domácnosti. Z výpovědi této svědkyně pak nemá soud pochyb o tom, že o odvoz syna do Egypta nevěděla nic ani svědkyně, ani poškozená. Pravdivost tvrzení těchto svědkyň je v tomto ohledu dokreslována výpovědi svědka Mgr. M. – tento dlouholetý zkušený policista velmi barvitě popsal kontakty s poškozenou a její matkou v době, kdy nevěděly, kde se dítě nachází. Kroky, které činily, odpovídaly silné stresové reakci, k níž došlo odnětím dítěte s péče matky a faktu, že ani jedna netušila, co s dítětem je. Detaily toho, proč soud uvěřil verzi událostí stran skutku pod bodem 1, kterou popsala poškozená, jsou uvedeny níže v rámci hodnocení její výpovědi. To, že byla zachováno i naplnění kvalifikované skutkové podstaty, je podrobně rozvedeno v části odůvodnění mapující závěry znalců z oboru zdravotnictví odvětví psychologie a psychiatrie. V případě skutku pod bodem 2) soud nemohl vycházet z přepisů komunikace tak, jak je státní zástupkyně předložila spolu s obžalobou – je zřejmé, že byly policejním orgánem zajištěny v době pátrání po dítěti, nedošlo však k jejich zálohování a znalec, který je měl uložený, je smazal, když policejní orgán ho ve věci nepřibral a když nepožadoval vyhotovení znaleckého posudku, v rámci něhož by bylo možno zajistit a zálohovat data z počítače, který byl užíván k vzájemné komunikaci s obžalovaným po jeho odjezdu do Egypta se synem. Nicméně na základě shodné výpovědi poškozené a její matky nemá soud pochybnosti o tom, že pobružky tak, jak jsou ve skutku 2 uváděny od obžalovaného směrem ke poškozené a její matce zazněly i přes SKYPE a ve formě, kdy bylo o zrakem a sluchem patrné, že osoba, která pobružky vyslovuje, je právě obžalovaný. Pobružky obsahovaly jak slova o násilí, tak jiné těžké újmy. Za tuto jinou těžkou újmu soud považuje újmu spočívající ve vyhrůžce, že poškozená, pokud nevyhoví vzrůšeným požadavkům, už nikdy svého syna neuvidí (potažmo matka poškozené už nikdy neuvidí svého vnuka). Vzhledem k tomu, že se dítě nacházelo mimo území České republiky a mimo území Evropy, nemá soud pochybnosti o tom, že poškozená musela zcela pochopitelně tyto pobružky vnímat jako vážně míněné a své možnosti, jak se reálně domoci kontaktu s dítětem, jako velmi omezené – viz níže výpověď poškozené a její matky o krocích, které činili ve snaze získat dítě do své péče a ve snaze vrátit dítě do České republiky, tj. do místa, kde dítě před odletem do Egypta naposledy se souladnou vůlí obou rodičů od narození žilo.

Poškozená u hlavního líčení vypovídala dvakrát, a to v době, kdy se vedlo řízení proti uprchlému obžalovanému, a poté, kdy byl obžalovaný předán k trestnímu stíhání do České republiky. Obžalovaný nesouhlasil poté, co byl předán do České republiky, aby dosud provedené důkazy byly přečteny, trval na opakování hlavního líčení od počátku. Soud proto vycházel z její výpovědi tak, jak ji učinila v novém hlavním líčení v novém složení senátu, a současně její výpověď porovnával s tou, která se uskutečnila ještě v přípravném řízení, tj. v době bližší událostem v obžalobě popsáním.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Tvrdková

Poškozená ANNA Y. J. ke skutku pod bodem 1 vypověděla, že narození syna J. dne xxx úplně změnilo chování obžalovaného. Začal poškozené nadávat a nadával i matce poškozené, doslova řekl: „Teď ti to pohodlí skončilo.“ Poprvé po narození chtěl obžalovaný po poškozené sex už v šestinedělí, i když věděl, že mít pohlavní styk nemůže.

Když po ní požadoval pohlavní styk, řekla mu, že ne, ale obžalovaný stejně udělal to, co chtěl. Bylo mu jedno, že syn je ve vedlejší místnosti a že začal plakat, i když ho poškozená prosila, aby ji nechal, že půjde k synovi. Poškozená si už nevzpomněla, kolikrát se taková situace stala, ale bylo to hodně krát. Jednou musela jít dokonce na interupci. Trpěla mu to, protože se bála, aby neublížil synovi. Po necelém roce mu řekla, ať odejde. On ale odmítnul její byt opustit, tak poškozená odešla se synem ke své matce. Rozešla se s ním, protože jí mlátil. Dostala se do až do stádia, kdy si myslela, že je to její vina.

Obžalovanému zařídily byt matky poškozené, který pronajímala, nakoupily mu do něho nábytek a spotřebiče, aby tam mohl žít, a tím odešel z bytu poškozené. Byt byl kousek od Motola.

S obžalovaným se poškozená domluvila na tom, že syna J. může obžalovaný vídat každý den dvě hodiny. Udělala to z toho důvodu, aby neměl záminku k jeho únosu. Obžalovaný svého syna mohl vídat šest dní v týdnu kromě neděle, kde s ním jezdila za Prahu.

V mezidobí kdykoliv šla ven, tak ji obžalovaný pronásledoval. Například když šla s kamarády do kavárny, tak obžalovaný stál za oknem a sledoval ji, jestli se ona nebo její kamarádky nebaví s nějakými muži. Když někde seděla s kamarádem, tak okamžitě na ní naběhnul, dělal jí scény i přesto, že spolu už nebyli. Po telefonu ji neustále atakoval. Například když měla schůzku v bance, tak ji asi desetkrát volal, kde je, s kým je, a když mu řekla, že je v bance, tak jí nevěřil. Pořád jí nabízel, ať se k němu vrátí, byla z toho zoufalá. Nakonec svolila, že se k němu vrátí. Jenže on poté hned otočil, že ji nechce zpátky. Poškozená začala mít pocit, že je blázen.

V dotčený den 23. srpna vzal obžalovaný syna na procházku, a už se nevrátili. Po dvou týdnech se jí obžalovaný ozval na Skype, kde jí ukázal syna, ale jen jako obraz, bez zvuku, a za synem byla jen bílá plachta, aby nemohla poznat, kde jsou. Při třetím telefonátu přes Skype obžalovaný odešel stranou, syn strhnul plachtu a poškozená tak zjistila, že jsou v Egyptě v Suez, na balkóně matky obžalovaného.

Poškozené začaly od obžalovaného chodit různé zprávy, různé přes e-mail nebo Skype, ve kterých byly výhrůžky: „Ty děvko, já tě zabiju, upálím tebe i tvoji matku!“ a dále že už nikdy neuvidí svého syna, a pokud se pokusí o nějaký kontakt se synem, tak ji slibuje, že je všechny zabije. To bylo psáno v různých obměnách, že je upálí, že je rozseká.

Pak začaly zprávy s vydíráním s tím, že pokud chtějí vidět syna, že mají například prodat jeden z bytů a poslat mu peníze, a pak že budou moci syna navštěvovat. Když synovi byly dva roky, tak za ním poškozená s matkou mohla přijet na návštěvu. Tam se dozvěděli od obžalovaného a jeho matky, že chtějí 3 miliony egyptských liber, aby mohli synovi koupit byt, který bude napsaný na ně. Poškozená zkoušela souhlasit i s jeho návrhem ohledně peněz, jenže on zase najednou otočil: „Tak teď zase ne, ty mě nahlásíš na policii,“ a dále „pošli víc, pošli míň“. Později se snažil z poškozené získat peníze jinak, například že syn chodí do školky, ať mu posílá na něho peníze. Poškozená mu ale nikdy žádné peníze neposlala. Poté se obžalovaný vždycky urazil a sliboval, že poškozená a její matka budou trpět do konce života.

Asi před dvěma lety (od doby, kdy probíhal výslech poškozené) se obžalovaný přestal ozývat, mohlo to být způsobeno tím, že měl už novou rodinu, ale ne na dlouho, neboť jakmile se dostal do Ruska, obnovil se proces se synem. Nakonec se poškozené podařilo syna dostat zpátky, a den následující po hlavním líčení to byl půl rok, co měla poškozená syna zpátky u sebe.

K doplňujícím dotazům, zaměřeným jednak na okolnosti seznámení, zahájení společného soužití a vývoj soužití s obžalovaným, poškozená uvedla, že se s obžalovaným seznámila v Egyptě,

v Tabě, kam jezdila se svoji matkou na dovolenou. Znali se několik let, kdy poškozená byla v České republice a obžalovaný v Egyptě, udržovali po celou dobu spolu kontakt přes Skype, přes Facebook, a jednou za čas tam za ním přijela na dovolenou. Po čase tam s ním zůstala skoro rok. Na konci jejího pobytu otěhotněla, ale to zjistila až v České republice. Tehdy do něho byla zamilovaná, a tak mu novinku zavolala. Myslela si, že to bude skvělý otec, ale on jí sdělil, aby šla na potrat, protože se do České republiky nedostane a že bez něho mít dítě nebude. Poškozená ale na potrat nechtěla. Věděla, že dítě chce, i když začátek byl těžký. Domluvili se nakonec, že obžalovaný požádá o vízum a přijede do České republiky. Vízum mu ale nedali. Takže poškozená odletěla těhotná do Káhiry a tam se vzali. Teprve na základě sňatku obžalovaný vízum dostal.

Poté, co obžalovaný přijel do České republiky, spolu žili v bytě 1+1. Obžalovaný tehdy neměl práci, proto je živila matka poškozené, která mu dokonce hradila i různé kurzy, například mu zaplatila kurz za 10 000 Kč, protože chtěl v ČR dělat učitele zumb. To dělal asi týden. Snažili se mu pomoci najít práci, kontaktovali ho s různými známými, avšak většinou to pohořelo. Po čase si našel práci v hotelu Alchymista, kde pracoval jako major domu. Nicméně i v tomto období jim finančně pomáhala matka poškozené.

Obžalovaný byl vždycky žárlivý, ale nebylo to tak vyhrcoané jako na konci těhotenství. Například jí jednou psal kamarád o kontakt na zubaře a obžalovaný jí udělal šílenou scénu jen proto, že mluvila s mužem. Obžalovaný si přál, aby poškozená nebyla vůbec v žádném kontaktu s mužem. Dokonce řekl, že, kdyby nebyla těhotná, tak by ji zbil, ale to už bylo v době na konci těhotenství.

Po intimní stránce se poškozená domnívala, že v době, kdy nejprve spolu žili a poté byli manželé, bylo všechno normální. S výjimkou slovního vyhrožování se tehdy nesetkala se situací, kdy by ze strany obžalovaného došlo k nějakému fyzickému napadení kvůli těhotenství.

Po porodu v době šestinedělí to začalo, probíhalo to pokaždé stejně, obžalovaný na ni začal sahat, poškozená ho prosila, že ne, fyzicky mu třeba odstrčila ruku, obžalovaný ji stejně silou přemohl, mlátil ji. Jednou se dokonce stalo, že ji kvůli tomu zkopal, jinak ji mlátil rukama, sem tam na ni plivnul. Když se mu podařilo ji dostat na zem, udělal to, co chtěl a pak ji nechal být. Docházelo k tomu v místnosti, kde byl obývací s kuchyní, protože většinou syn spí v ložnici.

Odpor k pohlavnímu styku vyjadřovala slovně, dost důrazně, aby ji nechal, aby na ni nesahal, a poté se i fyzicky bránila rukama. Po nedobrovolném styku většinou odešla do koupelny se alespoň osprchovat, nebo šla k synovi. To záleželo na tom, jestli syn spal nebo jestli ho přítom vzbudili. Občas se při bránění stalo, že potom rezignovala, ale většinou po celou dobu, před i v průběhu pohlavního styku, dávala jasně najevo, že nechce.

Poškozená obžalovaného opustila na jaře roku 2012, přesně si už datum nevzpomněla.

K dotazu na počet nedobrovolných pohlavních styků poškozená uvedla, že už je to šest let od toho, co se stalo, a už není schopna přesně říct, kolikrát se to stalo, občas to bylo více násilné, občas méně, pravidelnost v tom rozhodně nebyla. Když byla požádána, aby se pokusila sdělit alespoň minimální počet případů, uvedla, že kdyby to mohla odhadnout, tak nejméně desetkrát.

Obžalovaný poškozenou mlátil především na ruce a nohy.

V rámci toho roku, od narození do jejího odchodu od obžalovaného, si poškozená nebyla schopna vybavit, že by kdy došlo k dobrovolnému pohlavnímu styku.

V době společného žití s obžalovaným byla v pravidelném kontaktu s matkou, každý den. Nesvěřila se jí však o tom, co se dělo v manželství, ani nikomu známému, neboť se strašně bála, aby jí něco neudělal a hlavně se bála o syna. Matce se svěřila až po hodně dlouhé době. Když se k matce odstěhovala, řekla jí jen, že tam byly problémy, ale ani tehdy se jí ještě nesvěřila s tím, že ji fyzicky napadal. To až poté.

Vzhledem k tomu, že napadání nebylo pouze fyzického rázu, ale jednalo se i psychické týrání, postupně začala mít pocit, že si to zaslouží, měla malé sebevědomí, musela se přestat stýkat i s kamarády, protože se bála. Stýkala se jen se synem.

Po odchodu od obžalovaného poškozená nevyhledala žádnou odbornou pomoc. Až po dlouhé době vyhledala pomoc. Nejprve to řešila prášky, myslela si, že to zvládne, ale nezvládla to. Po únosu syna obžalovaným už to bylo na hraně, že neskončila na psychiatrii, protože se prášky předávkovala. Jednalo se o silnější Xxy, jedno balení měla poškozená od obvodní lékařky a nějaké měla její matka, když u ní bydlela. Měla je předepsané z důvodu toho, že nemohla spát. Důvodem, proč se předávkovala prášky, bylo to, že už nechtěla žít. Po předávkování prášky byla hospitalizována jen dva dny, protože je poté požádala, aby ji propustili, neboť chtěla jít domů. Bylo to v době Vánoc. Matce musela slíbit, že vyhledá odbornou pomoc a že bude chodit za psychiatrem. S doktorkou se domluvily na antidepresivech, které brala pravidelně. Matka jí hlídala, aby neudělal nějakou blbost, takže prášky (Xxx) dostávala jen tehdy, když to skutečně potřebovala.

Poškozená se přiznala, že k psychiatrovi nedocházela, protože pro ni mluvit na toto téma bylo šilené, už vůbec jenom s tím žít. Poškozená to řešila léky a alkoholem, občas chodila k doktorce Lednické. V současné době poškozená nikam nechodí, protože má novou rodinu a její nový partner je jí velikou oporou, mají spolu dceru, to jí hodně psychicky pomáhá zvládat minulost, i když má občas stavu úzkosit a myšlenky, že by to nejradyji zabalila.

V době před dalším těhotenstvím postupně začala léky vysazovat, protože věděla, že chtějí mít rodinu. Když se dozvěděla o tom, že obžalovaný byl zatčen, předán do České republiky, a že se její výslech před soudem bude opakovat, tak žádné léky nebrala, protože zrovna kojí, takže to musí zvládnout sama.

Ke skutku II. obžaloby poškozená uvedla následující:

K dotčenému dni 23. srpna poškozená uvedla, že obžalovaný měl vrátit syna v šest hodin večer. Když nedorazili včas, vzala si taxíka a jela na policii to nahlásit. Jako podporu tam měla svého otce, který pracoval dříve na policii. Vše vypověděla a bylo jí oznámeno, že se pro ně uzavřeli všechna letiště v Evropské unii a případ šel na Prahu 4, kde se bohužel další dva týdny nedělo vůbec nic. Poté se jim podařilo dostat na Krajské ředitelství v Kongresové ulici, k panu komisaři M., který případ začal konečně řešit. Zkoumali jim i počítač, jestli si obžalovaný neobjednával přes internet letenky. V počítači byla i jejich komunikace, jak přes Facebook, tak přes Skype, což si pan komisař nechal přeložit. Dokonce tam objevil i to, jak mu poškozená řekla: „Vždyť ty jsi mě znásilňoval,“ a obžalovaný na to: „Ano, ale dělal jsem to proto, že ...“, na základě čehož pan komisař zavolal poškozené, proč mu o tom nic neřekla. Vysvětlila mu, že se bála, že se stále bojí, a že se stydí, že o tom nechtěla mluvit, protože věděla, že bude muset chodit k soudu a rozebírat to tam. Nicméně se to začalo řešit i z tohoto důvodu.

Po odvezení syna obžalovaným do Egypta spolu obžalovaný a poškozená mluvili přes Skype, Facebook i e-mail. Přes Skype spolu mluvili i naživo, byl tam hlavně obraz, ale ne vždycky zvuk. Většinou ji na chvíli ukázal syna, pak vypnul kameru s tím, že už si ho poškozená nezaslouží dál vidět, a pokračovali písemně.

Požadavky obžalovaného na finanční prostředky probíhaly nejenom v psané podobě, ale i ústně. Pokaždé to bylo stejné. „Děvko, dáš mi peníze, jestli chceš vidět J..“ Lišilo se to v částkách, někdy uvedl konkrétní částky, jako například 3 milióny egyptských liber, někdy pouze obecně. „Můžeš prodat svůj byt,“ u toho však poškozená obžalovaného upozorňovala, že to není její byt, na což jí odvětil, že má její matka prodat byt a peníze poslat jemu. Za odměnu jí nabízel J. zpátky, pak to změnil na to, že ho bude moci vidět, potom to zase změnil s tím, že ho bude smět navštěvovat, dokonce jednou jí nabízel za peníze to, aby si koupila byt v nějaké lepší čtvrti, kterou on a jeho matka vyberou, a J. za ní bude docházet.

V době, kdy synovi byly už dva roky, směla poškozená s matkou přijet asi na pět dní na návštěvu za synem. Směla ho vidět na chvíli. Matka tam ještě jela asi jednou nebo dvakrát s doprovodem. Při návštěvě poškozené na ni syn reagoval velmi pozitivně, po chvíli už pochopil, že je to jeho máma a začal jí i tak oslovovat. Přivezla mu i hračky, se kterými si poté chtěl hrát víc, než s jinými.

K civilním řízením týkající se syna poškozená uvedla, že je iniciovala sama, a obdržela pravomocný rozsudek s tím, že syn patří matce (tj. poškozené), a byla k tomu doložka, že policie má vykonat rozsudek soudu za použití jakékoliv síly, aby se zmenšilo utrpení matky.

K vykonání rozhodnutí došlonakonec až dne 20.09.2017, protože do té doby policie v Egyptě nefungovala. Tvrdili jí, že obžalovaný žije na jiné adrese nebo že ta adresa dokonce neexistuje. V září 2017 se to konečně podařilo, kdy odjela s konzulem české ambasády, s překladatelem a s egyptským právníkem do Suezu k tamnímu soudu, kde požádali o přípis, aby jim policie vydala pár svých lidí. S asi pěti policisty poté odjeli na dotčenou adresu obžalovaného, kde syn bydlel se svojí babičkou (matkou obžalovaného) a tetami. Policie prošla dům, rodina obžalovaného tvrdila, že syn J. tam není, že je v Rusku, potom tvrdili, že je ve Švýcarsku. Až si překladatel z české ambasády všimnul, že J. vykoukl z balkonu, a řekl, že J. v bytě je. Na základě toho policie do bytu vešla a našla J. schovaného pod postelí zaházeného krabicemi. Poté celá rodina včetně J. nastoupili s policií do aut, odjeli všichni na policejní stanici, kde se ještě rozhodovalo o tom, zda to policie vykoná a zda poškozené vrátí jejího syna J.. Nakonec se rozhodlo, že to policie vykoná a a syna jí předali. Následně byli odvedeni do aut a odjeli na českou ambasádu.

Původně měli odletět dva dny poté, ale nepustili je ze země, protože se nedalo dohledat, kdy syn přiletěl, takže se do toho musela zapojit paní velvyslankyně.

K dotazu, jak poškozená vnímala stav syna od doby, kdy ho viděla naposledy, až do příjezdu zpět do České republiky, tj. zhruba po pěti letech, poškozená uvedla, že si na ni zvykl už během cesty ze Suezu do Káhiry, v jejich vztahu nebyl žádný problém. Zamiloval si i paní velvyslankyni, kterou oslovoval teto nebo babičko. Po návratu do republiky byl spokojený. Problémem byla ale koktavost syna, poškozené přišlo, že byl trošku hygienicky zanedbaný, ale to už dávají dohromady. Chodí s ním do poradny, na logopedii, kde se učí správně vyslovovat, dokonce poškozené nedávno J. řekl, že špatně mluví, protože nesměl o poškozené mluvit. Teď nedávno dokonce poškozená žasla nad tím, jak syn dobře rozumí česky, skoro všechno umí říct, zadržává se už jen, když je hodně unavený. Chodí do školky, s dětmi dobře vychází, učí se s nimi všechny písničky, básničky, do všeho nového jde, i když má strach. Řekne: „Mami, já se bojím,“ ale stejně i přesto to udělá. Poškozená má pocit, že kromě té dlouhé zimy, jako kdyby se nikdy neodloučili, jakoby byli spolu po celou dobu.

Když si syna odvážela z Egypta, mluvila na něj arabsko-česky, syn mluvil jen arabsky.

K probíhajícím civilním řízením poškozená dále uvedla, že jejich předmětem je rozvod s obžalovaným, který je pozdržen, neboť se nejprve řeší péče o dítě. Z jejího nového vztahu se narodila dcera - žádost o popření otcovství byla podána u Obvodního soudu pro Prahu 4. Vzhledem k tomu, že poškozená a obžalovaný jsou formálně stále manželé, má dcera v rodném listu za otce uvedeného obžalovaného místo biologického. Ještě se řeší jméno dcery, neboť otec měl podepsat souhlas s křestním jménem, což nepodepsal. V současné době se dcera jmenuje: „Nezjištěno Y.“

K dotazu na rozvoj psychických problémů poškozené, uvedla, že v podstatě žila a do současné doby žije v pekle. Tenkrát měla šílený strach o syna, aby mu obžalovaný nic neudělal, ale zároveň se bála o sebe. Nevěděla, jak to popsát, byla labilní.

Od porodu syna s obžalovaným ještě asi rok žila. Po jeho opuštění se jí ale neulevilo. Sice už tam nebylo fyzické napadání, ale stále ji obžalovaný atakoval přes telefon a sledoval ji. Měla obrovský strach o syna, že ho unese, a také o sebe kvůli tomu pronásledování. Po únosu syna poškozená

pocit'ovala, že už nechce dál žít, dodnes má takový pocit, měla šílenou úzkost, a nebýt dětí už by tu nebyla. Poškozená má stále strach z toho, že to s obžalovaným nikdy neskončí, bojí se, že jí ublíží, že ji zabije.

K dotazu, jakým způsobem obžalovaný poškozenou pronásledoval, poškozená uvedla, že obžalovaný měl vzdálený přístup na počítač poškozené, takže si mohl na jejím počítači kontrolovat, co chtěl, hackoval jí její facebookové účty, a pak se tím ještě chlubil, že si zjistil, jaké má poškozená heslo. Dále jí obžalovaný fyzicky pronásledoval. Například když její kamarádka slavila třicáté narozeniny s dalšími kamarádkami, seděly spolu v kavárně, a jedna z nich si všimla, že obžalovaný stojí venku a sleduje je přes okno. Poškozená vyšla za ním ven a on jí tam seřval za to, že se tam bavějí s chlapy, jenže ve skutečnosti se bavila kamarádka s kamarádem, který seděl u vedlejšího stolu. Dále obžalovaný neustále telefonoval poškozené. Například za jednu krátkou schůzku v bance jí volal asi 10krát, někdy i vícekrát.

K dotazu, zda obžalovaný pil alkohol, poškozená uvedla, že před ní pil, ale určitě ne ve velkém množství. Po únosu syna se seznámila s lidmi, co s ním pracovali jako naháněči na Staroměstském náměstí, kteří poškozené vyprávěli o tom, jak se obžalovaný dostal do velkých problémů kvůli pití alkoholu, protože poté obtěžoval klientky. Vzpomněla si na případ, kdy spolu už nebydleli, že ji pronásledoval a byl opilý. Zda byl zdrogovaný, poškozená nevěděla, neboť to nepozná. Poškozená se domnívala, že obžalovaný byl opilý, protože se motal a motal se mu i jazyk, a obžalovaný jí potom sdělil, že vyzkoušel nějakou drogu. V takovém stavu přišel domů ještě v době, kdy bydleli ve společné domácnosti. Ten ale neměl vliv na znásilnění.

Poškozená si nebyla vědoma toho, že by obžalovanému říkala, co by se stalo, kdyby jí odloučil od syna, naopak mu vycházela vstříc, mohl ho vidat 6krát týdně právě proto, aby mu nedala důvod, aby ho odvezl.

K fyzickému napadání poškozené obžalovaným docházelo i z jiného důvodu než násilného styku. Důvodem mohlo být cokoliv, co ho mohlo naštvat. Například když se na něj „špatně podívala“, že se poškozená bavila s kamarádem. Nejednalo se o facky, ale o to, že jí mlátil rukama, pěstmi, nebo do ní kopal a plival na ni. Poškozená potvrdila, že se s obžalovaným dohadovali o chodu domácnosti a o výchově syna. Po narození syna už to bylo hodně časté.

Obžalovaný pracoval v hotelu Alchymista, asi ještě v době těhotenství, ale poškozená si už přesné období nepamatovala. Tam zůstal obžalovaný chvíli, i přestože poškozené tvrdil, že do práce chodí, sako nechával doma ve skříni. Po čase začal pracovat pro Pat Croul jako naháněč na Staroměstském náměstí. Pracoval asi podle toho, jak se domluvil.

Po práci chodil určitě za kamarády, neboť si zde našel arabskou komunitu.

Poškozená si nevybavovala, zda jí obžalovaný dával peníze, pamatovala si ale, jak jí matka dávala peníze, aby to všechno zvládla. Nájemné nemuseli platit, protože to byl byt její matky. Když se obžalovaný odstěhoval, domluvili se na tom, že bude přispívat na syna a na nájemné, aby alespoň splatil ty spotřebiče a nábytek. Obžalovaný zaplatil asi 1-2krát a poté jí tvrdil, že už si těmi penězi syna zaplatil, a tím pádem měl právo si ho odvést.

Ohledně náboženského přesvědčení obžalovaného poškozená uvedla, že pouze nejedl vepřové maso, ale nedomlil se.

Poškozená se domnívala, že obžalovaný odmítal pít alkohol z náboženského důvodu jen slovně, to mu ale nikdy nebránilo se skutečně napít alkoholu.

Během přítomnosti poškozené se obžalovaný k synovi choval moc hezky, když byl malý. Nicméně tam padaly ze strany obžalovaného nápady o tom, že až syn povyroste, bude

vychovávaný k obrazu jeho. V současné době ale od syna zjistila, že tam nakonec nějaké fyzické násilí bylo.

Při intimním soužití nikdy nepoužívali ochranu.

K dotazu, zda měl obžalovaný nějaké zdravotní omezení, po nějakém úrazu, co by mu bránilo vykonávat nějaké konkrétní povolání, poškozená uvedla, že žádné neměl.

Po násilných stycích sice poškozená měla známky na těle, ale schovávala je, neboť se nechtěla dostat k soudu. Většinou se jednalo o ruce a nohy. Všiml si toho jednou její kamarád B., který v současné době žije v Indonésii. Svěřila se mu po rozchodu, po únosu syna, protože měl podobný případ, jemu unesli dceru.

V době, kdy spolu ještě žili, sdíleli i společné lůžko. Ke stykům v posteli nedocházelo, neboť v ložnici spal syn.

V době, kdy spolu ještě dobrovolně souložili, se chránili alespoň přerušovaným stykem. Na období nedobrovolného styku si už nevybavila, zda se chránili tímto způsobem.

Po odchodu poškozené se společné domácnosti neobnovili soužití, nezačali se znovu stýkat, nevedli znovu pohlavní život. Poškozená popřela, že by to navrhovala, na rozdíl od obžalovaného, který se o obnovu soužití snažil.

Poškozená si nevybavila, že by se kdy obžalovaný za své jednání vůči ní omluvil.

Dotčeného dne 23. srpna si obžalovaný vyzvednul syna dopoledne kolem asi 10. hodiny, protože dva týdny předtím byla se synem na dovolené u moře. Byla s obžalovaným domluvena, že dva dny si ho může vzít na celý den od dopoledne až do šesti hodin večer. První den syna vrátil, druhý den už ne.

Cestovní pas syna měla poškozená u sebe, obžalovaný si zažádal o nový cestovní pas syna. O tom se dozvěděla až na policii.

K počítači, ze kterého pocházela komunikace mezi poškozenou a obžalovaným, poškozená uvedla, že nejdříve si počítač vzala BIS z vlastní iniciativy, poté komisař M.. Počítač poškozená nevyužívala, protože byl v bytě xxx, v bytě matky používala její počítač. De facto se jednalo o notebook. K předestřené komunikaci založené ve spisovém materiálu poškozená potvrdila, že se jednalo o tuto komunikaci. Komunikaci dávala jak v tištěné verzi, tak celý notebook. Komunikace proběhla po jejím odchodu ze společné domácnosti a po únosu syna, jen už nevěděla, co přesně do kterého období spadalo. Poškozená potvrdila, že obžalovaný takto s ní komunikoval, že ji tímto způsobem oslovoval. K předestřenému úřednímu záznamu o stažené komunikaci z telefonního mobilu poškozené poškozená potvrdila pravost materiálu. Popřela, že by do zpráv jakkoliv zasahovala, ani by nevěděla, jak se to dělá. Poškozená potvrdila pravost celé komunikace s obžalovaným přes Facebook, který je součástí spisového materiálu. Dále potvrdila i pravost e-mailové komunikace s obžalovaným založené ve spisovém materiálu.

Poškozená se domnívala, že obžalovaný měl jednu e-mailovou adresu, jeden účet na Facebook a na Skype. Poškozená hesla obžalovaného neznala. Obžalovaný se ale vždy nějakým způsobem k jejím heslům dostal, zjistil si je.

Při návštěvě poškozené u obžalovaného v Egyptě obžalovaný neustále hlídal, jestli náhodou někdo není venku. Když přijelo ambasadní auto paní konzulky, obžalovaný nechtěl poškozenou pustit z domu s tím, že určitě jdou syna unést. Bránil jim v odchodu, nakonec se jim podařilo dostat ven. Obžalovaný vyšel za nimi ven také a začal svolávat lidi z ulice s tím, že mu chceme syna unést. Fyzicky napadnul řidiče ambasadního auta a paní konzulka proti obžalovanému podala stížnost. Ta byla ale poté smetena ze stolu, protože policie ambasádě sdělila, že obžalovaný je dobrý muslim, a tím to skončilo.

Od roku 2005, 2006 začala jezdit poškozená do Egypta na prázdniny, na dovolené, sama nebo s matkou. Asi dvakrát tam byla před tím, než se seznámila s obžalovaným. Dne 22. listopadu 2010 se v Egyptě vzali. V té době už byla poškozená v jiném stavu. Před tímto dnem nebyli u žádného církevního muslimského odpovědného člověka, který jim mohl dát souhlas s pohlavním stykem.

K dalším doplňujícím dotazům obhájce poškozená uvedla následující. Střední školu dokončila v roce 2013. V roce 2012 skládala zkoušky v rámci dálkového studia.

Poškozená svolila k obřízce u syna. Proběhlo to v jeho pěti měsících. Svolila k tomu, neboť se domnívala, že je to lepší z pohledu zdravotního, nikoliv náboženského. Jednalo se o prevenci.

Když se s obžalovaným sblížila, zajímala se o islám, ale nikoliv v rámci praktikování.

K dotazu obhájce, zda znala nějaké povinnosti manželky vůči manželovi v rámci muslimských zvyklostí, poškozená odpověděla, že neznala, neboť neměli muslimský sňatek, ale brali se jako dva lidi, co se mají rádi, přitom náboženství nehrálo žádnou roli. Ani po uzavření manželství se nezajímala o tuto problematiku, neboť měli mezi sebou dohodu. Brali se jako křesťanka a nepraktikující muslim. Náboženství se do jejich vztahu nezasahovalo, dokud se to obžalovanému hodilo.

K dotazu obhájce, zda poškozená využila svého práva prostudovat spisový materiál při skončení vyšetřování v přípravném řízení, poškozená uvedla, že nevyužila svého práva.

Od 23. srpna 2012 až do loňského září (2017) jezdila do Egypta se svojí matkou a s jedním jejich známým, v průběhu této doby navštívila svého syna asi 2-3krát. K dotazu obhájce, zda je poškozené známo, že v návrhu na svěření syna do její péče, který byl podán u Obvodního soudu pro Prahu 4, bylo uvedeno, že v těchto pěti letech se poškozená vůbec fyzicky se svým synem neviděla ani nesešla, poškozená uvedla, že o tom nic nevěděla.

K B. měla poškozená blízký vztah, neboť se jí svěřil, že jeho bývalá přítelkyně mu odvezla dceru do Francie a nesměl se s ní vídat, což je sblížilo, měli v tu chvíli podobný osud. Poznali se v jazzovém baru v Praze, už si však nemohla vzpomenout kdy přesně. Na otázku obhájce, zda to bylo v době, kdy byla vdaná, poškozená uvedla, že je ještě stále bohužel vdaná za obžalovaného, takže ano.

Poškozená už si nepamatovala, zda obžalovaný ji před únosem syna někdy řekl o tom, že chce svého syna unést do Egypta. Před únosem syna se obžalovaný se synem vídal šest dní v týdnu, kromě neděle, kdy jezdili za babičkou do xxx. Přes noc s ním nebyl.

Po narození syna se obžalovaný chtěl přestěhovat do Egypta, ale poškozená to odmítla, nechtěla, aby se jí narodil syn v Egyptě, ani aby tam vyrůstal. Kromě toho se dohodli spolu, že budou spolu žít na území České republiky.

Obžalovaný si vymýšlel různé způsoby, jak si vydělat peníze.

O koupi bytu nebo domu ve městě Kába poškozená nic nevěděla.

O koupi bytu nebo domu mluvil ve chvílích, kdy chtěl po poškozené peníze. Vymýšlel si různé verze toho, že bude kupovat nějaké byty. Požadoval peníze při komunikaci přes Skype nebo přes telefon. Poškozená už nebyla schopna určit, kdy přesně po ní požadoval peníze, zda i v době, kdy byl obžalovaný na území České republiky. Poškozená popsala obžalovaného jako zaseklou desku, stále to opakoval.

Poškozená se do současné doby nedozvěděla, jakým způsobem obžalovaný se synem opustil Českou republiku.

Po únosu syna měla poškozená s matkou dovoleno být pět dní na návštěvě v Egyptě, kde museli spát v domě tchýně (matka obžalovaného) naproti jejich bytu, aby je měli neustále pod kontrolou.

Poškozená se s tchýní vídala, tchýně ji kontrolovala, když si se synem hrála, křičela na ni, že ho unáší, poté chtěla po poškozené peníze, pak se urazila, že peníze nechce a odešla. Poškozená komunikovala i se švagrovými v anglickém jazyce.

Poškozená dále k doplňujícím dotazům obžalovaného uvedla, že obžalovaného neviděla doma pít alkohol, viděla ho ale asi pít v hotelu. Poškozená zůstávala ve vztahu s obžalovaným po dlouhou dobu, i přestože jí bil, neboť se bála, aby neublížil synovi. K dotazu, proč se svojí matkou byla od 29. 9. do 21. 10. 2011 v Egyptě, přestože se byla znásilňována, bita a měla strach, poškozená uvedla, že nechtěla, aby měla matka podezření, kromě toho se stále domnívala, že budou šťastná rodina, že to půjde. K otázce obžalovaného, proč poškozená předala obžalovanému syna dotčeného dne v pět hodin ráno, která byla předsedou senátu přeformulována na dotaz, v kolik hodin došlo k předání dítěte dne 23. 8. 2012 obžalovanému, poškozená uvedla, že v dopoledních hodinách, ale přesný čas už si nevzpomněla, předání proběhlo mezi desátou a dvanáctou hodinou dopoledne a vrátit ho měl v šest hodin večer. Poškozená popřela, že předání mělo proběhnout v časných ranních hodinách. Poškozená dále popřela, že by kdy přišla bydlet k obžalovanému na xxx. K dotazu, proč opakovaly cestu do Egypta, když jí měl obžalovaný vyhrožovat, že jí zabije nebo i její matku, poškozená uvedla, že tam jela, protože tam měla svoje dítě, nemohla připustit, aby její dítě vyrůstalo v chudobě, ve špině, bez jakékoliv možnosti na vzdělání, potřebovala, aby vyrůstal se svojí matkou.

V době, kdy byly v Egyptě, obžalovaný pokaždé, když poškozená šla po chodbě, jí chytil a škemral o sex, držel jí na zdi a nechtěl jí pustit. Podařilo se jí však vždycky utéct. Jinak jí fyzicky napadl přímo před synem, mlátil jí, dvakrát dokonce před její matkou. To však na policii v Egyptě nenahlásila, protože by to nemělo vůbec žádný smysl. S egyptskou policií už měla své zkušenosti.

V případě, kdy poškozená požádala obžalovaného o peníze, kdy ještě byl v České republice, bylo kvůli nájemnému za byt nebo splacení vybavení. Na syna přispěl jenou nebo dvakrát.

Poškozená popřela, že by kdy podmiňovala kontakt obžalovaného se synem tím, že jí musí dát nějaké peníze.

K dotazu, zda nabídla poškozená obžalovanému někdy nějaké peníze přes WhatsApp, poškozená uvedla, že to vždycky mělo spojitost s jeho vydíráním. Mohla nastat situace, že chtěla přistoupit na jeho podmínky, neboť byla v šíleně zoufalé situaci.

K dotazu, zda v roce 2016 nabízela poškozená obžalovanému peníze, se poškozená nedomnívala, že mu je nabízela.

Poškozená byla v kontaktu s druhou ruskou ženou obžalovaného dvakrát. Napoprvé jí sdělila, že je pověřená osoba od obžalovaného a ať poškozená propustí obžalovaného z vězení, na což jí poškozená reagovala s tím, že to není v její moci. Ruská žena obžalovaného jí dále sdělila, že obžalovaný poškozené vzkazuje, že, pokud se nedostane z vazby v Rusku, podá nani žalobu za pokus o únos syna z Egypta. Ruská žena dále poškozené řekla, že neví, co se mezi nimi děje a že to není její věc. V druhém kontaktu jí sdělila, že je žena obžalovaného a že mají spolu dceru S..

Poškozená připustila, že napsala něco ve smyslu toho, že pokud nebude mít syna, že určitě se nebude o nic snažit, ale už si to nepamatovala přesně.

O tom, že se obžalovaný nachází v Ruské federaci, se poškozená dozvěděla od policie asi tři týdny poté, co ho zadrželi.

Poškozená znala člověka jménem Munzer B., je to kamarád její kamarádky z Ameriky. On žije v Americe, je to pilot. Pomáhal poškozené získat kontakty, které by jí pomohly nějakou cestou se dostat k synovi, ale všechno se chtělo řešit oficiální cestou, což se nepodařilo.

O tom, že se syn dostal z Egypta do České republiky za pomoci policie, existuje protokol, na kterém jsou všichni účastníci podepsaní. Protokol je v arabštině.

K dotazu, zda existuje nějaké rozhodnutí egyptského soudu o tom, že syn má poškozená ve své výchově, poškozená uvedla, že to je ten rozsudek, o kterém se již zmiňovala.

Poškozená popřela, že by existovala dohoda mezi ní a obžalovaným o tom, že bude obžalovaný, poškozená a syn žít v Egyptě.

K období od 29.09. do 21.10.2011 poškozená uvedla, že byla na dovolené v Egyptě, kde nejdříve navštívili matku obžalovaného, aby poznala syna. Hradila to matka poškozené. Poté dle domluvy se potkali v Tabě v hotelu, kde byla matka a babička poškozené, protože obžalovanému chtěla poškozená splnit jeho sen, aby se jednou podíval do hotelu jako host a ne jako „kašpárek“, který tam byl zaměstnaný. Byli ubytováni v bytě 1+1, obžalovaný, poškozená a syn měli pokoj. Poškozená si už nebyla schopna vzpomenout, zda tehdy došlo k násilnému pohlavnímu styku.

K výpovědi svědkyně obžalovaný uvedl, že jeho žena (poškozená) neřekla nic pravdivého, ani se k pravdě nepřiblížila. Obžalovaný uvedl, že není možné, aby jí mlátil, bil a vyhrožoval, a potom všem poškozená u něho byla a nic se jí tam nestalo. Dokonce psycholog zhodnotil obžalovaného jako neagresivního. Obžalovaný měl pochybnosti o tom, že existují doklady o tom, že poškozená přivezla syna legálně. Obžalovaný dále uvedl, že v Egyptě nemůže soud určit, který z rodičů bude mít na starosti výchovu dítěte. K tvrzení poškozené, že neznala číslo účtu obžalovaného v Egyptě, bylo nepravdivé, neboť je tu důkaz o tom, že jí žádal, aby peníze poslala do Egypta. Dále obžalovaný rozporoval i to, že syn nemůže umět česky, neboť od narození je v Egyptě a umí jenom arabsky. Obžalovaný dále uvedl, že má ve svém počítači komunikaci mezi poškozenou a panem Munzerem B. o tom, kde mu psala adresu obžalovaného, aby tam někoho poslal, aby unesl syna a přiletěl s ním do Prahy.

Obžalovaný se zapřísahal, že nikdy nikoho jiného v životě neznásilnil. Od 13ti let pracoval a neměl čas na nic jiného, protože si musel všechno koupit sám. Zaplatil si své studium a oblečení. Když mu zemřel otec, měl na starosti výchovu celé rodiny.

Obžalovaný se dále vyjádřil, že jeho žena (poškozená) říkala něco jiného než policista, který už vypovídal, že viděl to dítě a viděl, že poškozené otevřel kameru, když byl v Egyptě, aby viděla dítě. V dopisech se ho poškozená ptala, kde jsou, protože to nevěděla, což obžalovaný popřel, neboť věděla, že byli v Egyptě.

Obžalovaný se hájil tím, že studoval univerzitu, že není „nějaký z ulice“, aby dělal věci, které poškozená popisovala, aby znásilňoval. Dokonce psycholog uvedl, že obžalovaný má IQ 130.

Obžalovaný popřel vše, o čem poškozená vypovídala, jednalo se dle jeho slov o lživá tvrzení. I její slzy jsou krokodýlí slzy. Poškozená studovala herectví.

Doba strávená ve vazbě byla těžká nejen pro obžalovaného, ale i pro jeho rodinu v Egyptě a v Rusku.

Soud zhodnotil věrohodnost svědkyně v rámci jejích výpovědí v trestním řízení, a to jak v přípravném řízení, tak před soudem, a dospěl k závěru, že vypovídala sbodně až na dotčené časové úseky, které si již nevybavila vůbec, nebo s odchylkami. To však není, dle názoru senátu, znak nevěrohodnosti svědkyně, nýbrž jde o přirozený proces, daný dobou, která uplynula od popisovaných událostí, jakož i přirozeným mechanismem, který mozek využívá při zpracovávání traumatizujících a emočně extrémně náročných a vysilujících událostí. Je přirozené, že některé detaily se z paměti vytrácí, uchovává se však základní paměťová stopa a emoční zabarvení prožitých událostí.

Na základě její výpovědi došlo oproti obžalobě k drobné úpravě popisu skutku pod bodem 1, a to v části započítí nedobrovolných souloží z června na přelom července a srpna, a v části o minimálním počtu souloží z patnácti na

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Tvrdková

deset. Na poškozené bylo patrné, že opakované výslechy měly na její psychiku neblahý dopad. Soud v souladu se zákonem o obětech umožnil, aby během výslechu u hlavního líčení nepřišla do kontaktu s obžalovaným. Obvykle je přes videokonferenční zařízení vyslýchána oběť, zatímco obžalovaný je v jednací síni, v tomto případě byla v jednací síni přítomna poškozená, aby ji členové senátu mohli vnímat vlastními smysly. Důležité ve svědectvích této povahy je totiž nejen obsah sdělovaného, ale i mimoslovní reakce na dění v jednací síni, na dotazy, vyjádření apod. Vzhledem k psychologickému stavu oběti bylo zajištěno (za využití sluchátek pro strany), aby poškozená neslyšela hlas obžalovaného - jeho otázky a vyjádření byly sdělovány prostřednictvím předsedy senátu. Současně byl v jednací síni přítomen důvěrník – pracovnice Bílého kruhu bezpečí.

Soud díky podmínkám, které pro výslech poškozené vytvořil, mohl přímo, nikoliv zprostředkovaně přes videotechniku, vnímat jak spontánní výpověď poškozené, tak její odpovědi na pokládané otázky. Výslech trval dlouho, bylo patrné, jak je pro poškozenou vyčerpávající i z emočního hlediska. Bylo patrné, jak vysilující a stresující je pro poškozenou si znovu ožít s časovým odstupem poté, co se jí podařilo se psychicky stabilizovat, prožité události. Působila naprosto věrohodně. Mnohdy váhala, mluvila přerývaně – bylo však očividné, že důvodem je vybatvit si co nejuvěrněji vzpomínky, které se snažila z paměti vytlačit po mnoho let. Když byla tázána na minimální počet dobrovolných pohlavních styků, odchýlila se od přípravného řízení, bylo mimo jakoukoliv pochybnost, že důvodem odlišné výpovědi je uplynutí času od události a její snaha události vytěsnit z živé paměti – protože si už počty nepamatovala a jen je odhadovala. Byla vyrozuměna, že má tedy sdělit minimální počet. Poškozená pak uvedla jako minimum deset případů a tento počet jako naprosté minimum pak byl uveden ve výrokové části 1.

Obžalovaný výpověď poškozené zpochybňoval, zejména to, že se nesvěřila matce, kamarádce, že s ním po další dobu žila v jedné domácnosti, že mu půjčovala i po odchodu syna, že jela do Egypta atd. Byť se jednání poškozené může jevit jako nepochopitelné a obžalovanému nevěrohodné, z výpovědi znalců z oboru psychiatrie a psychologie bylo logicky objasněno, že takového chování je u obětí sexuálního násilí, k němuž dochází v rodině, běžné, že nejde o výjimku, že se oběti stydí o tom, co se odehrává a odebrálo, mluvit.

Z toho, jak poškozená popisovala svůj psychologický stav po opakovaných dobrovolných souložích, má soud za prokázané (i ve světle závěrů znalce jak psychiatra, tak psychologa), že spouštěcí mechanismus, který nastartoval vznik a rozvoj posttraumatické stresové poruchy u poškozené, byl právě vynucený pohlavní život. Navazující traumata v podobě odnětí syna a pobružek už jen umocnily a prohloubily protrahovaný stres, který při opakovaném znásilnění poškozená zažila, a který vypůsobil závažnou poruchu psychologického zdraví, která má (viz závěry znalce – psychiatra) povahu dlouhotrvající poruchy zdraví, tj. charakter těžké újmy na zdraví. Jako kvalifikační moment byla tato těžká újma na zdraví akceptována v případě prvního skutku, neboť soud má za prokázané, že v případě započetí skutku pod bodem 2 obžaloby již tato těžká újma na zdraví u poškozené existovala v důsledku skutku pod bodem 1.

Z výpovědi svědkyně IVY J., matky poškozené, soud zjistil, že obžalovaný přiletěl do České republiky dne 26. prosince 2010 a začal s poškozenou žít v bytě na adrese Xxx. Jeho chování se změnilo po narození dítěte, začal být vulgární a agresivní, poškozená se nechtěla svěřovat, začala být smutná. Asi v dubnu 2012 začaly svědkyni chodit od obžalovaného SMS zprávy, aby se jim nepletla do života. Obžalovaný nebyl spokojený se svou prací, byl vystudovaný IT odborník a v Egyptě byl vrchním animátorem v hotelu, zatímco práce, které sehnal v České republice, považoval za podřadné. Situace mezi dcerou a obžalovaným se zhoršila, manželství nefungovalo a poškozená se rozhodla někdy na jaře 2012 od něho odejít. Odstěhovala se se synem ke svědkyni a svědkyně obžalovanému poskytla svoji garsonku na xxx, kam se přestěhoval v květnu 2012. Poškozená se s ním chtěla domluvit po dobrém, půjčovala mu syna na každou jeho žádost.

Při posledním setkání syna již nevrátil. Že měl dceru opakovaně znásilňovat, se dověděla až po zahájení vyšetřování v září 2012, předtím dcera přiznala jen bití. Když nevrátil vnuka, komunikoval jen přes SKYPE, vyhrožoval, že dceru nechá zabít, požadoval, aby prodala okamžitě byt a peníze mu poslala na účet, jinak neuvidí syna. Když se dověděly, že je v Egyptě, psal, aby se neopovážily jezdit do Egypta, nebo že je zabije, upálí, rozseká na kusy. Dceru později

fyzicky napadl i v Egyptě v Suez, naposledy se setkali v srpnu 2013. Od srpna 2013 už dcera syna viděla jen párkrát na SKYPU. Asi před rokem poslal 2 fotky syna, pak se ozval ještě v červenci nebo srpnu 2015 a dceři poslal fotky ze svých zásnub. Oni sice nejsou rozvedení, ale může v Egyptě manželku mít. Poté informoval Annu, že se svatba nekonala, že se odstěhoval, v srpnu 2015 se odmlčel úplně. Dcera měla sice posléze v ruce rozhodnutí egyptských úřadů, že jí je syn svěřen do péče, nicméně nebylo to nikdy realizováno. Svědkyně modřiny na těle dcery nezaregistrovala, Anně se dělají snadno modřiny, ale svědkyně neviděla na jejím těle takové zranění, které by si dala do souvislosti s fyzickým napadením.

K doplňujícím dotazům svědkyně uvedla, že prvních pár dní po tom, co obžalovaný odvezl J., se neozýval a neměli tušení, kde jsou. Po pár dnech se obžalovaný ozval přes Skype a vlastně jeho první sdělení bylo: „Teď budete vy dvě děvky trpět až do smrti.“ A v tomto duchu to začalo. „Jsme pryč, jsme v jiný zemi, nikdy se nedozvíš, kde jsme, to je za to, co jsi mi udělala.“ A stále dokola: „Ty jsi mě opustila,“ „ty jsi vinna,“ měl velké tendence obviňovat. On obviňuje v podstatě celý svět, všichni jsou špatní, ubližují mu, nicméně Anna je ta hlavní, na kterou to vše valil, a pak ještě na svědkyni. První rok tam velmi intenzivně jezdily a podařilo se jim, aby egyptský soud rozhodl, že J. vlastně patří mámě, ale i přesto, že získaly spousty kontaktů na lidi, kteří tam byli v určité hierarchické úrovni, měli nějaký vliv, různé hejtmany, suezského hejtmana a šéfa suezského soudu, tak to ani jednou přes policii neprošlo.

Požadavkem obžalovaného bylo prodat byt, měl i zjištěno, jakou cenu má na českém trhu realit, chtěl si zřídit účet, kam mu měla poškozená poslat peníze, a kdyby je neposlala, J. už nikdy neuvidí. Obžalovaný byl nekonzistentní, poprvé se jí ozval v dubnu, když jí napsal: „Ahoj, už jsem se dlouho neozval. Doufám, že jsi pochopila, proč jsem se neozval a chtěl bych ti ukázat, že je J. v dobrých podmínkách atd. a protože jsi vždy pro nás dělala první poslední, tak bych tě rád pozval do Egypta.“ Svědkyně odepsala velmi opatrně, jestli to myslí vážně, protože zkoušely různé strategie a on dokázal během jednoho odpoledně vlastně změnit svoji rétoriku několikrát, takže na konci byla zase ta největší mrcha, která mu zničila život a že to bere zpátky a žádné pozvání neplatí a tak.

Komunikaci přes Skype uskutečnili třeba pár týdnů po únosu, cca 3-4 týdny, s vypnutým zvukem, na obrazovce patnáctiměsíční dítě, za ním natažená bílá plachta, aby nebylo rozpoznatelné, kde jsou, a obžalovaný přes Facebook dal poškozené vědět, že může syna vidět, tak jí ho ukázal třeba na 30 vteřin.

Jednou při přenosu J. pootočil počítač, poškozená uviděla interiér suezského bytu, a tak zjistily, kde se nacházejí.

Požadavky na peníze z prodeje bytu se poprvé objevily v rámci komunikace přes Skype. Třeba: „Přijď okamžitě, budeš mě poslouchat, přivez s sebou peníze,“ u čehož svědkyně byla přítomna, jenom se neobjevila na obrazovce, ale stála vedle ní.

Počítač, přes který s obžalovaným komunikovaly, měli policisté, kde se všechno nahrávalo. Jeden IT odborník se pokoušel vyhledat obžalovaného přes IP adresy, odkud obžalovaný píše, ale obžalovaný je odborník na počítače.

Poškozená měla velmi křehké cévy, pokud u ní viděla nějakou modřinu, nedávala tomu svědkyně velký důraz. Nechtěla ji příliš zatěžovat, když už od ní vyzvíдалa, co se děje, tomu fyzickému aspektu nevěnovala pozornost. Poškozená se jí svěřila, že nespala.

První rok veškerou energii a úsilí daly na shánění lidí, kteří by jim pomohli sehnat J.. Kapitán M. se jich ujal v rámci vyšetřování. Ten domluvil kontakt na zástupkyni Mezinárodně právní ochrany dětí v Brně. Zástupkyně jim řekla, že neexistuje oficiální cesta, že se o to musejí postarat samy. Tak začaly shánět další kontakty.

V té době braly i nějaké prášky na spaní, Xxx, aby vůbec fungovaly.

V té době tam dokonce i jezdily, ale stávalo se, že obžalovaný je nepustil dovnitř nebo je honil s nožem. Bylo to intenzivní až do září, kdy zjistily, že všechno, co vyzkoušely, bylo zablokované. Jejich právník na egyptské straně jim říkal, ať jsou trpělivé, že se snaží najít cesty, aby policie musela konat. Poškozená se z toho zhroutila, nebyla schopná vůbec spát, nakombinovala prášky s alkoholem a skončila na JIP v nemocnici a poté na psychiatrii. Od té doby se už asi odrazila, pomalu se zlepšuje, vyhledala psychiatricku. Nejen psychicky se na nich situace podepsala, také i fyzicky, kdy poškozené se rozjel takový ekzém, že měla na nohou centimetr hluboké díry a půl roku chodila o berlích, protože jí z nohou crčela krev. Svědkyně se domnívala, že to byla psychosomatická souvislost.

V současnosti má její dcera přítele, žije s ním a očekávají narození dítěte (výslech svědkyně probíhal na počátku roku 2018 v době, kdy poškozená byla ve vysokém stupni těhotenství a kdy soud vyčkával s jejím výslechem na dobu po porodu dítěte a po skončení šestinedělí).

Svědčce uvedla, že nikdy nebyla očitým svědkem fyzického útoku nebo sexuálního násilí obžalovaného. Maximálně když řekly něco, co se obžalovanému nelíbilo, začal nakopávat popelnicu. Před svědkyní obžalovaný dělal i takové gesto, když se rozčílil, řekl: „Končím debatu,“ a odplivnul si, což je v arabské zemi považováno za gesto největšího opovržení a odešel. Byla ale svědkem psychického týrání.

Poškozená se svědkyni svěřila s fyzickými a sexuálními útoky v prvních několika týdnech poté, co odešla od obžalovaného. Nejdříve poškozená říkala, že to opravdu nejde, což svědkyně respektovala, poté jí to řekla, a svědkyně na to zavolala obžalovanému a řvala na něho, že jestli na ni ještě jednou sáhne, zabije ho. To se odehrálo ještě v době, kdy byl obžalovaný v Praze, ale už nebydlel s poškozenou. Svědkyně se domnívá, že obžalovaný křivdy nezapomíná, neboť asi o rok později po tomto incidentu obžalovaný svědkyni odpověděl na její zprávu, že mu asi málokdo v životě s výjimkou jeho rodičů pomohl jako ona a že vůči němu nebyla ani nikdy agresivní, napsal: „A to si nepamatuješ, jak jsi mi řekla, že mě zabiješ?“ Obžalovaný neměl tendenci své jednání nijak obhajovat, pouze obviňoval a obviňuje. Například když mu poškozená psala, zda by jí alespoň neposlal fotku J., zda jsou v pořádku, obžalovaný odpovídá na to tak, že poškozená za to může, že poškozená je mrcha, apod.

V době, když obžalovaný žil s poškozenou, byl pořád se svojí rodinou v Egyptě v kontaktu přes Skype. Obzvláště poté, co se narodil J., tak rodina obžalovaného, jeho matka a dvě sestry, chtěly vidět J. každý den. Problém byl asi v tom, že arabština poškozené nestačila k tomu, aby rozuměla všem rozhovorům, je možné, že už tam probíhaly nějaké dohady.

Při prvním setkání v Egyptě se na poškozenou obžalovaný vrhal, svědkyně viděla, jak obžalovaný do poškozené mlátil, kopal do ní, honil ji s nožem. V té době byl v Egyptě a Suezu výjimečný stav, takže policie nesměla zasahovat. Přijeli tam se zástupci Ambasády, kteří na ně čekali, obžalovaný tam vykřikoval, že mu chtějí sebrat J., běhal tam s kudlou a se slovy: „Nepustím vás, dokud nevidím, kdo si pro vás přijede.“ „Tady je výjimečný stav, já když Annu zabiju a půjdu si klidně na kafičko, tak se mi vůbec nic nestane.“ To se opakovalo. Začaly tam jezdit nějak od jara 2012 až do srpna 2012, tento incident s nožem byl na začátku května 2012.

V srpnu roku 2015, kdy svědkyni vážně onemocněla, se obžalovaný ozval poškozené, že se bude ženit, a poslal fotku nějaké zasnubní slavnosti. Posléze se odmlčel. Svědkyně věděla, že svatba musí proběhnout do dvou měsíců od zasnub.

Poškozená mu psala, zda nepotřebuje nějaké peníze pro J., že by mu ráda přispěla, jak se J. daří, zda je v pořádku, jednou za čas poslal nějakou fotku, jinak odpovídal: „Co je ti do toho, nestarej se.“ V komunikaci byly použité nadávky.

Když byly na návštěvě u jeho rodiny v srpnu roku 2012, obžalovaný jim překládal z arabštiny, že jeho matka se bojí, že J. odvezou, tak navrhla, aby si koupili byt v Suezu v hodnotě milionu liber, což bylo v přepočtu 3 miliony Kč, a ať byt přepíší na J., protože se domnívali, že kdyby tam

zainvestovaly tolik peněz, tak by poté nehrozilo, že poškozená J. odveze. Svědkyně obžalovanému řekla, že je to pro ni likvidační, že jí musí dát čas. Na obžalovaný se ptal, jak se rozhodly, poté že si to rozmyslel, že ta podmínky neplatí. Jednou napsal poškozené, že potřebuje peníze pro J., chtěla po něm číslo účtu, ale poté napsal, že si to rozmyslel, takže k žádnému převodu peněz nedošlo.

Než se obžalovaný s poškozenou vzali, plánovali život v České republice. I když sice vystudoval IT obor, poté uviděl šanci v animátorství, čímž by uživil svoji rodinu, mohl tak posílat peníze mámě a sestřím. Domluvili se na tom, že v České republice bude J. lépe.

Svědčce věděla o tom, že poškozená měla v letech 2011-2012 kamarádku Adélu, sousedku s malým chlapečkem, kamarádku Ninu S., spolužačku ze základní školy.

Obžalovaného podporovali v tom, aby navazoval v České republice kontakty, ale měl spíše povrchní vztahy s několika Egyptany.

V průběhu návštěv po únosu J. obžalovaný poškozenou napadal, mlátil ji a kopal do ní, poškozená nevyhledala zdravotní pomoc. Ve většině případů u toho byla matka obžalovaného, která poškozenou chránila vlastním tělem, když se mezi ně postavila. V jiné situaci, když obžalovaný sebral telefon poškozené, aby jí tam něco zkontroloval, svědkyně mu ho z ruky vytrhla, on ale bouchnul poškozenou a utekl s telefonem pryč. Obžalovaný byl skoro 1,85-1,90 m vysoký, štíhlý, vysvalený chlap, fyzicky zdatný, vypracovaný, šlachovitý, silný sportovec, tanečník. V České republice přibral 20 kg, v Egyptě je zase zhubnul. Svědkyně nebyla schopna přesně určit intenzitu kopu, prostě do ní kopal a klepal se vzteky. Poškozená za poslední 2-3 roky přibrala postupně 20 kg.

Poškozená nevyhledala po žádném útoku lékařskou pomoc, ani v České republice, ani v Suez. Po útocích měla fialové modřiny, na obličeji, po rukách, na břicho, což svědkyně viděla, neboť tam žily spolu v jedné místnosti, viděla poškozenou svlečenou.

K vydírání svědkyně dále uvedla, že zprávy chodily vždy z jednoho konkrétního čísla a z jedné konkrétní e-mailové adresy. SMS zprávy chodily z telefonního čísla, které obžalovaný užíval a užívá dodnes, e-mailovou adresu měl také stejnou.

Dále svědkyně k doplňujícím dotazům uvedla, že byla přímo u toho, když obžalovaný vydíral poškozenou, buď přes Skype nebo Facebook. Chtěl, aby prodala byt v Xxx, ten je však ve vlastnictví svědkyně, a posílal jí odkazy na inzeráty. To měla být podmínka toho, aby poškozená mohla vidět svého syna. Svědkyně tuto konverzaci viděla i na monitoru.

K dotazu, z čeho usoudila, že poškozená komunikovala s obžalovaným, svědkyně uvedla, že měl informace, které nikdo jiný nemohl mít. Jednalo se o faktické informace o vztazích i o tom, co se aktuálně dělo. Svědkyně s poškozenou o tom mluvili pouze s policií. Znalost příběhu z pohledu svědkyně, mohl mít jen obžalovaný. V průběhu prvního měsíce, kdy ještě nevěděli, kde se obžalovaný se synem nacházejí, obžalovaný pustil na Skype syna s vypnutým zvukem a nainstalovanými prostěradly, aby nevěděly, kde jsou. Byl to společný kanál. Bohužel technická zařízení už nejsou k dispozici, neboť odešli stáří. Komunikovali přes počítač svědkyně, který daly k dispozici policii, která z něho oficiálně pořídila záznam. Na začátku se snažili lokalizovat pobyt obžalovaného se synem podle e-mailů.

Poškozená poznala obžalovaného na jedné z jejich společných dovolených v Tabě, v té době bylo poškozené 17 nebo 18 let. Svědkyně obžalovaného také znala. Byli spolu v kontaktu. V únoru roku 2010 odjela poškozená do Egypta. Tam byl ještě další její kamarád Ch., zaměstnavatel obžalovaného, se kterým udržovala kontakt na Facebooku. Znali se všichni z jejich dovolených. Poškozená se s Ch. domluvila na tom, že přijede pracovat do jeho animačního týmu. Svědkyně tam odjela na dovolenou v dubnu. Věděla o tom, že obžalovaný a poškozená pracují ve stejném týmu. Od poškozené ale nevěděla, v jaké fázi je jejich vztah. Když přijela, obžalovaný jí sdělil, že

by si chtěl poškozenou vzít. Poškozená zůstala v Egyptě až do července, poté se vrátila do Prahy. Poté strávila čas s obžalovaným v Suezu v době, kdy byl ramadán, takže obžalovaný nepracoval. Na konci srpna se poškozená opětovně vrátila do Prahy a v září zjistila, že je těhotná.

Na žádost o ruku obžalovaným mu svědkyně říkala, aby brzdil, ať si to rozmyslí, vždyť ještě nikde nebyl, necestoval. Ať se podívá do České republiky. Ať tomu dají prostor, ať si dají čas na poznávání. Žádost o udělení víz pro obžalovaného byla zamítnuta i v době, kdy už oba dva věděli, že poškozená čeká dítě. Poškozená se poté rozhodla, že odjede do Káhiry na velvyslanectví, že se tam za obžalovaného provdá, protože věděla, že je to jediný způsob, jak by mohla pomoci obžalovanému dostat se do České republiky. Za účelem sloučení rodiny nakonec obžalovaný vízum dostal a dne 26 nebo 28. prosince 2010 obžalovaný přiletěl do Prahy.

Na počátku jejich manželství je svědkyně živila. Posléze je živila, i když už měli syna. Jako máma poškozené měla obavy, jak se bude vztah vyvíjet. Svědkyně věřila, že v té době byli oba dva přesvědčení o tom, že se navzájem velmi milují. Poškozená mluvila o obžalovaném jako o člověka jejího života, že ho miluje. Z chování obžalovaného svědkyně dovozovala, že i on poškozenou miluje.

K velké změně došlo narozením syna. Obžalovaný neměl práci, ale snažil se jí získat. Svědkyně mu pomáhala, aby mohl chodit do jazykové školy. Svědkyně měla hodně kontaktů v agenturách, takže mu domlouvali schůzky. Obžalovaný chodil na pohovory a na přípravy. Rozesílal spousty e-mailů s žádostí o práci.

Došlo však k obrovskému zlomu v chování obžalovaného. Jako psycholog by svědkyně ohodnotila jeho chování jako neurotické, nervózní, impulzivní.

Za dobu těhotenství poškozené svědkyně byla svědkem obrovské scény, kterou obžalovaný před ní stropil. Jednalo se o to, že poškozená po Facebooku poslala kamarádovi číslo na zubaře. Obžalovaný křičel, že si nepřeje, aby se poškozená s těmi lidmi stýkala. Řekl, že, kdyby se měli jednou rozvést, že obrátí nebe i zemi a syna tady nenechá. U svědkyně začala těžká paranoia, měla obrovský strach, co se bude dít.

Po narození vnuka se změnilo chování obžalovaného i vůči svědkyni. Dva dny po narození syna, kdy byla poprvé v porodnici, řekla svědkyně obžalovanému, ať si neseď na čerstvě ustlanou postel s džíny z tramvaje. Bála se, aby to poškozená neodnesla. Obžalovaný na to reagoval tak, že jí řekl, že je idiot, a odešel.

Svědkyni napsal SMSku, že chce poškozené zničit život, že chce, aby poškozená zůstala sama, stará a opuštěná, protože jim *vrá* do manželství. To byla reakce na to, že poškozená souhlasila s názorem svědkyně.

Diskuze mezi obžalovaným a svědkyní se z 95% týkaly jeho zaměstnání. Svědkyně je živila. Z toho vznikaly mezi nimi konflikty.

Nakonec obžalovaný sehnal zaměstnání v hotelu Alchymista (v únoru roku 2012), kde mu podle jeho slov slibovali pozici manažera. Tu pozici mu ale nedali. Obžalovaný si stěžoval, že musí pracovat dlouhé a krátké týdny, 12 hodinové směny, a poté bude mít 3 nebo 5 dní volno. Vadilo mu, že vůbec neuvidí syna. Konec debat ukončoval tím, že odešel. Poslední jejich konflikt byl kvůli tomu, že si v práci nemůže dát ani cigáro. Svědkyně mu řekla, ať je rád, někde se vůbec nesmí kouřit, že může chodit ven na cigaretu. Svědkyně tehdy řekla, že s tím končí, že už toho má dost.

Svědkyně nevěděla nic o tom, že by obžalovaný pracoval jako učitel zumbly. Naopak svědkyně mu platila kurzy zumbly, aby jako učitel tance zumbly mohl pracovat. Jednou nebo dvakrát pro někoho pracoval.

Poskytla jim byt v Xxx, ale vše kolem bytu i běžné věci platila svědkyně. Po narození vnuka platila 20 tisíc Kč a dále měla na sebe napsaný telefon, který používal obžalovaný. To bylo i před narozením vnuka.

Poškozená se po návratu do České republiky ucházela o práci, doslala nabídku zaměstnání, ale v té době už zjistila, že je těhotná. Přišlo jí to nefér nastoupit do práce těhotná, když budoucí zaměstnavatel o tom nevěděl, tak zůstala doma bez příjmů. Byla evidovaná na úřadu práce.

Po narození vnuka se s obžalovaným, s poškozenou i s vnukem vídala, když za nimi přijela. S poškozenou a vnukem se vídala častěji, asi 1-2 krát týdně, protože se poškozená cítila opuštěná. Obžalovaný s poškozenou nechtěl jezdit nikam na výlety, nechtěl chodit do kina, apod. Poškozená měla pár přátel, po narození vnuka ale měla jen obžalovaného.

Na dotaz, zda v rámci domácnosti se mohla svědkyně pohybovat potom v bytě, odpověděla, že „on je tak malý, že se mohla pohybovat“.

Ohledně údržby bydlení, čistoty, pořádku, vaření apod. svědkyně evidovala, že obžalovaný si potrpěl na naprostý pořádek, nikde ani ležící stéblo. Po narození vnuka obžalovaný slavnostně uklidnil byt a řekl, že s tím končí, že poškozená měla dobu hájení, ale že odteď to bude na její starosti tak, jak on si představuje. Pro obžalovaného to bylo velké téma. Byl to zdroj jejich konfliktů. Svědkyně se snažila poškozené s tím pomáhat, jenže v bytě 1+1 s dítětem je to docela složité. Poškozená vařila ráda a dobře. S poškozenou se vídala asi jednu hodinu denně. Po narození vnuka poškozená vyhledávala kontakt se svědkyní.

Po scéně s telefonním číslem na zubaře měla svědkyně o poškozenou strach, vyptávala se jí, zda je všechno v pořádku, zda je v pohodě, ale poškozená tvrdila, že je vše dobré. Poškozená je totiž loajální. Vůči obžalovanému by neřekla nic. Byly tam konflikty ohledně úklidu bytu, že to není jako u jeho maminky v Suezu.

Svědkyně jim i přesto stále dál posílala peníze, dokud se nepostaví na vlastní nohy.

Následně na to, asi po 14 dnech, svědkyni poškozená poprosila, zda by se mohla k ní s vnukem nastěhovat, protože je pro ní situace obtížná. Požádala nejprve obžalovaného, aby se odstěhoval. Odešel asi na 1-2 noci, ale poté se vrátil zpátky. Tak se poškozená s vnukem nastěhovali ke svědkyni. Svědkyně se jí ptala, co se stalo, ale poškozená až asi po dalších 14 dnech se jí teprve svěřila, že jí obžalovaný bil. Detaily jí však nesdělila.

Svědkyně viděla, jak se obžalovaný velmi intenzivně snažil zkontaktovat poškozenou po telefonu, měla nepřijaté hovory, desítky SMS zpráv.

Poškozená nakonec vyhledala kontakt na linku bezpečí s tím, co má dělat s tím obtěžováním. Poradili jí, aby se obrátila na odbor péče o dítě a at' to podá na policii. Poškozená to však odmítla řešit na policii.

Svědkyně si nikdy nevšimla něčeho, co by si dala do kontextu s fyzickým napadením. Poškozená je typ člověka, který má křehké cévy, bílou pleť, časté modřiny. Mohlo se stát, že její modřiny si nespojila s fyzickým napadením. Monokl na oku neměla.

Po nastěhování poškozené s vnukem ke svědkyni, jí poškozená požádala, zda by mohla obžalovanému ještě pomoci. To dělal poškozená často, že žádala svědkyni o pomoc pro obžalovaného. Poškozená věřila, že se spolu domluví, aby měl vnuk tátu i mámu. Svědkyně začala ale na poškozenou tlačit, že obžalovaný vnuka unese, at' mu ho nepůjčuje, jenže poškozená na to vždycky reagovala tak, že se domluví, že pro vnuka je to nejlepší, aby byl obžalovaný v pohodě. Když bude v pohodě obžalovaný, tak to všechno zvládnou.

Z výše uvedeného proto svědkyně nakonec obžalovanému pomohla a poskytla mu k bydlení garsonku na xxx.

Do zmizení vnuka z České republiky k pokusu o obnovení společného soužití obžalovaného a poškozené nedošlo. Ve společné domácnosti nebydleli.

Dne zmizení vnuka si svědkyně pamatovala úplně přesně. V pondělí se vrátili z dovolené na Korfě, poškozená, vnuk a svědkyně. Ve středu obžalovaný řekl poškozené, že má dovolenou, což se dozvěděla od poškozené, a protože byli dlouho pryč, chtěl by si vnuka užít. Ve středu 22. srpna měl obžalovaný vnuka od rána do večera, do šesti hodin, a úplně na minutu se vrátili. Domluvili se stejně i na čtvrtek dne 23. srpna, že si ho vyzvedne v devět hodin ráno a vrátí ho v šest hodin večer. Od půl deváté jí prozváněl telefonem. Poškozená ještě krájela vnuce zeleninu do krabičky a říkala mu přitom: „Ten táta se na tebe tak těší.“ Poškozená před devátou odvedla vnuka na golfkách se svačinou a s věcmi v batůžku obžalovanému, který čekal před domem u stolku pizzerie. Předali si vnuka a poškozená se vrátila domů. V 11 hodin poškozená svědkyni sdělila, že obžalovaný nemá dostupný telefon, a ptala se jí, co má dělat. Svědkyně se domnívala, že je brzy na to jít na policii, ať tedy poškozená počká. Ve 14 hodin se obžalovaný ozval poškozené přes Skype s tím, že mu vnuk rozbil telefon, ať se nebojí, že jsou u kamaráda, který má také malé dítě a že si hrajou na zahradě. V 18 hodin ale obžalovaný nepřišel, v 19 hodin byla poškozená na policii na Praze 2.

V době, kdy poškozená odešla ze společné domácnosti s obžalovaným, svědkyně nevěděla nic o tom, že by si našla nového přítele. S novým přítelem se znají asi 3-4 roky.

Poškozená se pokoušela rozvést, byla odmítnuta asi 15-16 právníky, kteří si nevěděli rady s touto situací. Někteří tvrdili, že to nemá cenu, že je to velmi obtížné, dokud nebude možné vyřešit péči o dítě. Teprve v létě loňského roku si její případ vzal právník, který tvrdil, že existuje rozhodnutí Nejvyššího Egyptského soudu, který je neodvolatelný, nezrušitelný, a podle něho je dítě přiděleno matce bez výhrad do 15 let jeho života, a poté se dítě rozhodne, jak bude chtít pokračovat. Velvyslankyně ČR v Egyptské republice zjistila, že rozhodnutí je od generálního prokurátora a že je časově neodvolatelné a mělo být akceptováno. Zároveň bylo v České republice vydáno v roce 2011 předběžné opatření o výlučném svěření vnuka do péče poškozené. S těmi dvěma rozhodnutími podala poškozená žádost o rozvod. Soudkyně jim ale sdělila, že jí žádné rozhodnutí Nejvyššího Egyptského soudu nezajímá, ani to předběžné opatření, naopak chtěla nové rozhodnutí od OSPOD.

Rozhodnutí Nejvyššího Egyptského soudu bylo vydáno v roce 2013. V té době byl v Egyptě výjimečný stav, policie měla zákaz fungovat. To rozhodnutí nebylo možné vymoci, ještě jednou se o to pokoušeli, ale bezúspěšně. Poté měli asi přes dva roky pauzu, protože svědkyně i poškozená onemocněly.

V prosinci, těsně před Vánoci, obdržely informaci o tom, že poškozený byl zadržen v Ruské federaci. Po Vánocích začaly shánět nové kontakty, aby se mohlo vymoci to rozhodnutí Nejvyššího soudu v Egyptě.

Její právník byl v kontaktu s českou ambasadou v Egyptě, která korigovala kroky, aby vše bylo legitimní. Tři roky byla rodina obžalovaného vyzývána, aby vrátila vnuka, na což ale nikdo z rodiny nereagoval. Existují čtyři kroky, dvě výzvy, poté policie a nakonec vazba pro rodinu. Proběhlo to našťastí v třetím kroku, kdy za pomoci policie dostaly vnuka zpět. V současné době se vnuk nachází v péči poškozené, bude mu tento rok 6 let. Všichni, kdo jsou s vnučkem v kontaktu, se snaží na něj netlačit, vytvořit mu prostředí, díky kterému by se dostal do normálního stavu. U vnuka se projevují symptomy traumatizovaného dítěte, nesnesl tmu, koktal, počůrával se. Koktal takovým způsobem, že někdy nemohl ani mluvit. Neměl rozvinutou motoriku, nebyl schopný nakreslit ani kolečko. Dokonce se od vnuka dozvěděly, že mu jedna ze sester obžalovaného neustále opakovala, že jeho máma není jeho máma, že žádnou mámu nemá, že jeho máma ho nemá ráda, apod. Když se o tom vnuk svěří, tak nedokáže skoro ani mluvit. Radši se ho na nic neptají. Terapie u něho neprobíhá, neboť po konzultaci se spousty odborníků, dětských psychologů, se nakonec shodli na tom, že už samotné procházky po ulici, kde se mu

spouští smyslové vjemy, je zatěžující pro vnuka. Bývá z toho často unavený. Faktem je, že vnuk dělá neuvěřitelné pokroky. Od poloviny listopadu chodí do školky, kde o něm tvrdí, že je neuvěřitelný, že rozumí v podstatě všemu, i složitým větám. Snažili se, aby se stýkal i s lidmi, kteří mluví arabsky, jenže vnuk nechce, nechce mluvit arabsky. Když na něho mluví arabsky, odpovídá svojí češtinou. Jeho čeština se zlepšuje. Mají domluvené psychologické vyšetření, aby se poradily, jak pokračovat. Mají v plánu rozvoj psychomotoriky, i přestože má na svůj věk opožděnou koordinaci, například nedokáže skákat na jedné noze.

K dalším doplňujícím dotazům svědkyně uvedla následující. Komunikaci měla možnost vidět na Skype a e-mailu. Jednalo se o psanou komunikaci, ale nebyla si jistá, zda to nebyly ty e-maily. Nevybavovala si ústní komunikaci. Slyšela komunikaci jako hlasový projev mezi obžalovaným a poškozenou v době, kdy už byl vnuk v Egyptě. Poškozená se snažila s obžalovaným domluvit, přesvědčit ho o tom, aby se s vnukem vrátili zpátky. To bylo ještě před vydáním příkazu k zadržení. V srpnu 2012, kdy tam byly, slyšela fyzicky, jak obžalovaný říkal, že jeho maminka se tak bojí, že odvezou vnuka. Poškozená zkoušela i variantu, že se buď vrátí zpátky nebo si pronajme byt tam, aby mohla vnuka vidět. Obžalovaný tehdy přišel s tím, že jeho maminka vymyslela, ať koupí v Suezú byt v hodnotě 1 milionu liber, a protože podle egyptského zákona vlastníkem bude dítě matky, nemusí se poté obávat o to, že poškozená vnuka odveze. Matka obžalovaného se cítila být v roli náhradní matky vnuka.

V Egyptě byly mnohokrát, ale na návštěvě u rodiny obžalovaného s jeho souhlasem byly pouze jednou.

Když byly v Egyptě vyřizovat záležitosti s právním zástupcem, poté se zástupci ambasády u soudu v Suezú asi v březnu roku 2013, odcházela od soudu, když jí měla vidět sestra obžalovaného, která tam pracovala. Za chvíli na to volal obžalovaný poškozené s tím, že ví o tom, že je v Suezú, a ptal se jí, co tam dělá, potom se domluvili na nějakém místě, kde se sešli. Obžalovaný jí vzal na hodinovou návštěvu k vnukovi, pak jí sdělil, že to už jí stačilo, ať teď zase odjede. Potom začaly chodit e-maily i svědkyni, ať nevyhazují peníze za právníka, že jim stejně nikdo nikdy nepomůže.

Na začátku května roku 2013 se tam rozjely znovu, nakoupily nějaké hračky. V té době měl vnuk narozeniny, přijely tam neohlášeně. Nechtěly je vpustit dovnitř, dokud nepřijde obžalovaný. Nakonec je vpustili. To bylo tehdy, kdy viděla, jak obžalovaný opravdu fyzicky napadnul poškozenou, kopal do ní a mlátil. Tehdy mu zastoupila cestu jeho matka, aby poškozenou nechal být. Odebraly si od nich věci, vnuk tam seděl a plakal. Obžalovaný jim řekl, ať vypadnou, ale že nejdříve chce vidět, kdo pro ně přijede. Říkaly mu, že jsou tam ambasádním autem, ale čeká na ně v jiné oblasti. Obžalovaný tam pobíhal s kuchyňským nožem s tím, že je nepustí, dokud to auto neuvidí, a že je vyhlášen výjimečný stav, takže kdyby jim cokoli udělal nebo poškozené, tak si pak může klidně jít dát v klidu kafe, protože tam policie nefunguje, takže se mu nestane vůbec nic. Byla to poměrně vypjatá situace. Svědkyně zavolala paní konzultantce a přijelo pro ně auto. Počkalo na ně před domem. V tu chvíli obžalovaný vyšel, kolem auta se během jedné minuty vyrojilo 30-50-100 lidí, kteří je natlačili do auta. Obžalovaný tam profackoval řidiče ambasádního auta, který z toho dostal málem infarkt, a poté odjeli.

Svědkyně tam byla ještě jednou sama. Vezla tam nějaké věci a peníze. Byla tam s kamarádem. Ptala se jich, co se děje, zda něco nepotřebují. Strávila tam půl den s vnukem, se kterým si hrála. Potom tam byly se souhlasem obžalovaného v srpnu na několik dní. Byl tam výjimečný stav, venku se střílelo, jezdily tam obrněné transportéry. Kvůli tomu byly zavřeny v tom bytě.

Obžalovaný sdělil poškozené, že byt je dobře projedný. Posílal odkaz na nějaký český realitní server, kde mohly byt inzerovat. Tehdy zmiňoval i cenu. Částku ale svědkyně už zapoměla. Chtěl, aby prodala byt, poslaly peníze na účet, který ale zatím neměl, ať spěchá. Prodej bytu byl podmínován tím, aby poškozená mohla být s se svým dítětem (synem) v Egyptě. Peníze z prodeje bytu měly být jejich začátkem v Suezú, o čemž mluvil obžalovaný v tom srpnu.

V březnu roku 2012, kdy se poškozená ke svědkyni přestěhovala, byl byt v Xxx prázdný, nejdřív tam byl obžalovaný, ten se přestěhoval do bytu na xxx. Poté byt vymalovaly, koupily novou ledničku, rozkládací postel a obžalovaný se nastěhoval. Poškozená se zpátky k obžalovanému nenastěhovala.

Svědkyně věděla jen o tom, že se dohodli žít v Čechách, protože tady jsou na tom lépe po ekonomické stránce. Navíc obžalovaný byl z poměrů, které toho moc neumožňovaly. Obžalovaný si najde práci, vnuk bude chodit do školy. Poškozená mluvila jen o tom, že o prázdninách se bude jezdit k matce obžalovaného. Svědkyně nevěděla nic o tom, že by poškozená změnila názor a že budou žít v Egyptě.

V létě 2012 dodělávala poškozená dálkově střední školu. V tom období odvezl obžalovaný vnuka. Do té doby to poškozená zvládala, i když měla doma dítě. Dítě svědkyni nedávala, aby mohla mít doma klid na učení. Poškozená měla doma dítě a učila se přitom. Potom, když žila poškozená u svědkyně, se stalo, že vykoupala vnuka, dala ho spát, pak měla sraz s kamarádkami, a asi v 22-23 hodin se vrátila. Nestalo se, že by přišla až ráno, to by svědkyně naprosto netolerovala.

Jednou se stalo, že jeli všichni společně k matce svědkyně do Kolína, kde je velké množství Romů. Tehdy obžalovaný říkal, že má strach, když vidí, jak se k nim Češi chovají, že si budou plést vnuka s etnikem. Byl z toho smutný, svědkyně byla z toho také smutná.

První zpráva od obžalovaného, když unesl vnuka, byla: „Teď vy dvě děvky budete trpět do konce života“. Na to svědkyně nikdy nezapomene. Obžalovaný používat v textech další typy výhrůžek, například, že je zabije, rozseká, upálí. V e-mailech pro svědkyni psal, ať se neopovažují přijet. Vše vedlo k tomu, aby nechaly vnuka být, jakmile by se tam ještě jednou obejvily, tak že je zabije.

Po přečtení těchto zpráv, to braly vážně, proto měly vždy nějaká doprovod, když jely do Egypta. Svědkyně věřila těmto výhrůžkám, viděla totiž, že se dostává do „agresivních dimenzí“. Kromě toho obžalovaný kontroloval poškozenou, což svědkyně nechápe, jaktože na to policie nepřišla. On měl k jejímu počítači zřízený vzdálený přístup, obžalovaný je totiž velmi dobrý v IT. Dva odborníci měli počítač poškozené k dispozici, ani jeden si toho nevšimnul. Přes vzdálený přístup se obžalovaný dostal na Facebook poškozené, četl jí zprávy. Přes její Facebook se dostal až k jejím známým a psal tam různé texty, měnil identity, posílal výhrůžné dopisy, což ví od těch lidí.

Na dotaz, zda pozorovala nějaké psychické a fyzické změny u poškozené poté, co zjistila, že se vnuk nachází v Egyptě, svědkyně uvedla, že se o ni bála 24 hodin, že umře, že už to nedá, jako kdyby jí umírala před očima, poškozená nespala, pospávala přes den, nebyla schopná se zapojit do nějakého procesu. Vyvrcholilo to někdy v prosinci, kdy po vlastní aktivitě skončila na JIPce a poté na psychiatrii. Poté se odrazila, začala chodit na psychoterapii, začala brát psychofarmaka, stabilizovala se. Poškozená a svědkyně somaticky onemocněly. V současné době už je poškozená v rámci možností stabilizovaná.

Když se poškozená s vnukem přestěhovala ke svědkyni, působila jako vyšinutá, jako člověk, kterého pronásledují. Byla totálně pohlčená strachem, což byl důvod, proč jí dala doporučení na její kolegy a aby navštívila Bílý kruh bezpečí.

Na dotaz, jak vnímala svědkyně stav poškozené v porovnání s tím, když bydlela u svědkyně a když byl vnuk odvezen z České republiky, svědkyně uvedla, že byla k smrti vyděšená, byla paranoidní, měla tiky, když zvonil telefon, který jí zvonil pořád. Po únosu zkoušely všechny možné cesty, co s tím udělat. Pak se dostala do totální apatie. Nemohla spát. Únos byl čirá hrůza pro obě dvě. Klasický systém policie jim moc nepomáhal. Například po nahlášení únosu vnuka, 14 dní policie neudělala vůbec nic, ať když přes další snahy a kontakty si případ přebrala Krajská policie. Spis byl prázdný.

Dne 20. září 2017 egyptská policie předala vnuka od matky obžalovaného. Po vyřízení příslušných dokladů na ambasádě České republiky, asi po týdnu v pátek odjeli přes Rakousko, kde byli zadrženi, a vrátili se do České republiky.

Obžalovaný podmiňoval v korespondenci prodej bytu tím, že neuvidí vnuka.

Do Egypta odjela sama svědkyně jednou, dcera jednou na ambasádu, to byla poslední cesta. Předtím tam byly čtyřikrát. Obžalovaný o tom věděl, neboť jí v jednom e-mailu psal o tom, že díky vzdálenému přístupu do počítače poškozené o tom všem věděl, kdy byly v Egyptě i v jakém hotelu bydlely. Dvakrát tam jely bez jeho vědomí, i přesto se o tom z počítače poškozené dozvěděl, respektive jednou je viděla jeho sestra. Jinak byly u nich na návštěvě. S výjimkou té poslední cesty, kdy tam byla poškozená sama bez obžalovaného.

V srpnu 2012 až do loňského roku (2017) se poškozená setkala s vnukem v Egyptě dvakrát, jednou na hodinu, jednou na půl hodiny a v srpnu, kdy tam byly asi pět dní.

Po návratu vnuka do České republiky mluvil arabsky, během ale velmi krátké doby přešel na češtinu. V současné době vnuk arabsky odmítá mluvit. Rodný jazyk matky má prenatálně, ten se otiskuje, proto se velice rychle orientuje. Jeho jedna z učitelek řekla, že je to neuvěřitelný, jak úžasně rozumí česky.

S vnukem svědkyně mluví česky. Rozumí jí dobře. Poškozená s ním mluvila arabsky. Poškozená měla základy arabštiny, neboť se jí učila. Jeden známý lékař svědkyně, Egyptan, porodník, mluvil s vnukem arabsky, ale vnuk na něho mluvil česky. O potřeby vnuka je postaráno a všichni mu rozumí.

Svědkyně je psychologka, v oboru klinické psychologie, teoretický pedagog a pracuje jako poradce v organizacích i jako psychoterapeut.

K dotazům obžalovaného svědkyně uvedla následující.

K dotazu, zda jí obžalovaný někdy vyhrožoval, svědkyně uvedla, že před srpnem, po návštěvách, v březnu u soudu. V květnu vůči ní a poškozené jim vyhrožoval (po návštěvě v srpnu). Komunikace se svědkyní ale úplně skončila. Jednou za dva roky poslal fotku vnuka. Výhrůžky ustaly v srpnu, to měly být zásnuby s jeho další egyptskou ženou, lékařkou.

K dotazům, zda byla svědkyně a poškozená u něho někdy doma sama, svědkyně uvedla, že ano, obě dvě, po jeho cestě z České republiky, v srpnu 2013.

Jednou se přetahovaly s obžalovaným o telefon. Obžalovaný jim kontroloval telefony. Jednou svědkyni obžalovaný sebral její telefon, ve kterém měla pracovní SMS zprávu, obžalovaný se rozčílil a utíkal s tím, že je to důkaz toho, že chtějí vnuka unést. Svědkyně se za ním rozběhla.

Když se obžalovaný odstěhoval do bytu, svědkyně s ním přímo nájem a náklady nevyřizovala, nechala to na poškozené, jen chtěla, aby se vrátily náklady investované do bytu kvůli obžalovanému, tedy nová lednička, postel. Poškozená po něm chtěla poměrně nízkou částku za nájem. Do detailu to svědkyně nesledovala, nechala to na poškozené, aby to s obžalovaným vyřídila. Dostala 4 tisíce Kč. Od května nedostala peníze. V srpnu odjedl.

Svědkyně od obžalovaného věděla o tom, že obžalovaný tam vydělával 300 dolarů měsíčně, většinu z nich posílal své rodině. Také měl obžalovaný přivést sem 1000 dolarů. Povídal, že ušetřil tolik peněz, ptal se, zda to bude stačit. Peníze se uložily na obřízku.

Svědkyně potvrdila, že souhlasila s tím, aby obžalovaný bydlel v bytě na xxx.

Svědkyně předtím jezdila pravidelně do Egypta každé tři roky. Poškozená tam poznala obžalovaného. Chtěla ho tam jednou vzít do hotelu jako hosta. Proto svědkyně uspořádala dovolenou, na kterou všechny pozvala, když bylo vnukovi půl roku. Na dovolenou vzala poškozenou, obžalovaného, vnuka a svojí matku. Na konci září oni odjeli asi na dva týdny

do Suez, kde se konala obřízka vnuka. Poté svědkyně se svojí matkou přiletěly do Taby, kde se sešly s poškozenou, obžalovaným a vnukem, a strávili tam asi dva týdny.

Od poškozené se svědkyně dozvěděla o tom, že jí bil. Svědkyně na to reagovala tak, že mu řekla, že jestli se jí ještě jednou dotkne, tak ho zabije. To byla jediná agresivní věta, kterou použila proti obžalovanému. To bylo asi dva týdny poté, co se k ní poškozená nastěhovala, kdy se jí neustále ptala, co se stalo, co se děje. Poškozená jí řekla, že tam nemohla zůstat, že jí bil.

Poškozená se o domácnost starala. Svědkyně věděla o tom, že obžalovaný měl výhrady, že jeho matka se stará lépe, že když ustele postel, je úplně rovná bez jediného záhybu.

Na dotaz obžalovaného, zda měla nějaké konto poškozená, když obžalovaný chtěl po poškozené, aby prodala byt v Xxx a poslala mu peníze, svědkyně uvedla, že číslo účtu nebylo ve hře.

Na dotaz obžalovaného, zda byl spokojený v České republice, svědkyně uvedla, že se domnívala, že není spokojen, neboť nemohl přes rok sehnat práci, i když práci hledal a chtěl pracovat.

Na dotaz obžalovaného, zda obžalovaný svědkyni ukazoval v Egyptě, že poškozená je mu nevěrná, svědkyně uvedla, že díky heslu se obžalovaný dostal ke komunikaci poškozené s kamarádem o vůni na polštáři, to bylo asi rok po únosu vnuka. V jednom e-mailu napsal obžalovaný svědkyni o tom, že viděl poškozenou, jak sedí v kavárně Rybka s kamarádkami, to bylo v době, kdy byla už nastěhovaná u svědkyně. Poškozená, když si občas vyšla ven, jí říkala, že pila okurkovou limonádu, obžalovaný tvrdil ale, že tam určitě pila alkohol.

K výpovědi svědkyně obžalovaný uvedl, že všechna obvinění vůči jeho osobě vznesená byla pouze nátlak na jeho osobu, aby mu vzaly dítě. Svědkyně sama uvedla, že neviděla známky násilí, neslyšela o tom, že by byli mezi nimi problémy. Obžalovaný popřel, že by chtěl od ní vzít peníze, že i svědkyně věděla o tom, že od dětství pracoval, že pomáhal rodičům. 15 měsíců byl ve vězení pro nic za nic. V Ruské federaci to bylo horší než v ČR, zde se chovají dobře. Nemá dostatek jídla. Neexistuje žádný konkrétní důkaz vůči jeho osobě. Nikdo ze svědků ani svědkyně neuvedla, že jí znásilnil a že někoho mlátil.

Soud zhodnotil výpovědi svědkyně jak v přípravném řízení tak u hlavního líčení a zjistil, že ve svých výpovědích je konzistentní a soud neměl pochybnosti o její věrohodnosti. Bylo patrné, že dokázala přesně odlišit, co věděla či co vnímala v době, kdy ještě poškozená a obžalovaný žili ve společné domácnosti, a čeho byla svědkem v době následující – až tehdy byla v době, kdy byla i s poškozenou v Egyptě, očitou svědkyní vybrožování a jednou fyzického násilí na poškozené ze strany obžalovaného. Nicméně byla schopna popsat změny na chování dcery, kterých si všimla s tím, že o násilí, jehož se měl během společného soužití dopouštět, se dozvěděla od dcery až později. Zatímco její svědectví ke skutku pod bodem 1 poskytlo informace jen okrajové – což je logické, když se vše odehrávalo za zavřenými dveřmi domácnosti obžalovaného a poškozené, ke skutku pod bodem 2 byla schopna podrobně vypovídat skutečnosti, jichž byla svědkem a které mohla vnímat na vlastní oči a na vlastní uši – at' již při skypové komunikaci, či při pobytech v Egyptě. Její výpověď dokresluje závažnost psychického stavu poškozené, který sice vyvrcholil odnětím syna, ale byl přítomen již v době před tímto odnětím.

Z výpovědi svědkyně ADÉLY D., sousedky obžalovaného a poškozené v době, kdy spolu bydleli ve společné domácnosti v České republice, soud zjistil, že o tom, že obžalovaný odvezl syna do Egypta, se dozvěděla od své sestry. O probíhajícím trestním řízení se svědkyně dozvěděla až při předvolání soudem k hlavnímu líčení.

Do bytu v Xxx se svědkyně přistěhovala v roce 2011 a bydlela tam do jara roku 2012, asi rok. S poškozenou měla přátelský vztah. S poškozenou a obžalovaným trávili dost času na zahradě, než poškozená porodila. Po porodu s poškozenou chodila ven, na kávu, nakupovat. V té době měla sama ročního syna, což je sblížilo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Tvrdková

Když se přistěhovala, byla poškozená asi v 6. nebo 7. měsíci těhotenství. Obžalovaný byl ze začátku velice přátelský a milý, rozuměli si. Po porodu s obžalovaným chodila do porodnice za poškozenou a synem. Po návratu do bytu po nějaké době, asi v šestinedělí, šla svědkyně vynést koš, když uslyšela, jak na sebe oba dva křičí, poškozená měla modřiny na rukách. Poškozená to sváděla na to, že je to jiná kultura, že obžalovaný má pevný stisk. Bylo to čím dál tím horší. Svědkyně věděla o tom, že se u nich doma něco děje, ale poškozená to nechtěla úplně přiznat. Nikdy jí nic neřekla narovinu. Po porodu syna se jejich vztah razantně změnil.

Hádali se v angličtině, které svědkyně úplně nerozuměla. Poškozená dost často řvala. Oba dva se často hádali, křičeli, asi dvakrát týdně.

Svědkyně viděla modřiny na předloktí poškozené, a to opakovaně. Jinak poškozenou znala oblečenou, na krku ani na obličejí modřiny nezpozorovala.

Když se svědkyně stěhovala pryč, už tam poškozená asi nebydlela. Ani s jedním nezůstala v kontaktu. S poškozenou nebyla v kontaktu od roku 2012. O jejich sexuálním soužití svědkyně nic nevěděla.

Obžalovaný byl na svědkyni vždycky milý.

S poškozenou se bavily o práci obžalovaného, instruktora zumb, obžalovaný dělal autoškolu. O finanční stránce se spolu nikdy nebavily. Svědkyně jen věděla o tom, že je matka poškozené dost dotovala. Nebylo tam znát, že by měli nějaké finanční problémy.

Matka poškozené navštěvovala poškozenou asi 2-3 krát do týdne, jezdily spolu nakupovat.

Když se procházely s dětmi, byl obžalovaný asi doma.

V té době obžalovaný asi práci neměl, jenom nárazovky. Přišel s tím, že má práci, ale nakonec se ukázalo, že žádnou práci obžalovaný neměl. Svědkyně věděla o tom, že byl dost často doma.

K dotazu, zda svědkyně zpozorovala nějaké změny u poškozené, si svědkyně všimla, že poškozená začala kouřit, i když kuřačka nebyla, byla sešlejší, nebyla tak veselá a komunikativní.

Svědkyně se jí nevyptávala, ale tušila, že se něco děje, neměla odvahu se jí na to zeptat, tolik si zase blízké nebyly.

Svědkyně byla svědkem toho, jak se v chodbě před jejími dveřmi hádali, byla v té době celý den na mateřské, možná u toho byli další sousedi.

Hádek si svědkyně všimla v dopoledních hodinách, kdy chodila svědkyně na nákup.

Svědkyni nebylo známo nic o tom, že poškozená pije alkohol. Věděla o tom, že poškozená kojila, že syn byl obřezaný kvůli náboženství obžalovaného.

K dotazům obžalovaného svědkyně uvedla, že neviděla, že by poškozenou zbil, neviděla, že by poškozená pila alkohol.

Výpověď této svědkyně hodnotil soud za věrohodnou a dokreslující problematičnost soužití obžalovaného a poškozené po narození dítěte. Svědkyně potvrdila hádky mezi nimi a potvrdila i stopy modřin na ruce poškozené a snahu poškozené omlouvat obžalovaného s odkazem na jinou kulturu. Jde o svědkyni, která do kontaktu s obžalovaným a poškozenou přišla právě a výlučně v době, kdy bydlela ve stejném domě jako oni. Nebyl zjištěn žádný existující aktuální vztah této svědkyně k obžalovanému či poškozené, žádný její zájem na výsledku řízení. Její výpověď svědčí pravdivosti výpovědi poškozené o změně poklidného manželského soužití před narozením syna ve vyhrocené soužití v době poté.

Z výpovědi **svědka MGR. VLADIMÍRA M.**, policisty, který byl v kontaktu s poškozenou a její matkou v době po odnětí syna matce, soud zjistil, že se poškozená s matkou na Policii ČR obrátily s tím, že mají podezření, že dítě bylo uneseno. Poškozená se domluvila s obžalovaným,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Tvrdková

že mu půjčí dítě v řádu několika hodin, a poté dítě vrátí. Dítě ale nebylo vráceno včas. Došlo tak k nějakému zpoždění, než se k němu dostaly, asi v sedm hodin večer o víkendu. Primárními úkony policejních orgánů bylo zajištění podkladů, jaké tam byly možnosti otce a matky dítěte, což se během několika hodin vyjasnilo. Zjišťovali, zda je otec někde na území České republiky, popřípadě na území Evropské unie. Zažádali Schengenské prostředí, aby otec byl kontrolován, zda-li má u sebe dítě. V té době neměli ani možnost zadržet osobu.

K první komunikaci došlo asi dva dny poté, kdy poškozená nahlásila, že s otcem dítěte mluvila, že je údajně v zahraničí, že se synem odjel, že syna už neuvidí. Následovala další opatření, aby byla osoba nějakým způsobem zadržena, pro něho byly hranice EU uzavřeny. V další komunikaci říkal, že je v Egyptě. To jim ale přišlo nereálné. Oficiálně takhle rychle se nemohl dostat z území EU, když byly hranice hlídány, ledaže by nebyla pravda to, co říkal v předchozí komunikaci.

Proto požádal poškozenou o počítač, krátkou cestou se snažili zjistit, jakým způsobem s tím počítačem bylo komunikováno. Ing. Fiala tehdy z počítače zjistil, že se jednalo o nějaký proxy server, který měl být v Egyptě, mohlo se ale přihlásit vzdáleně, nebylo to jisté. Během několika dalších dnů proběhla komunikace přes Skype, kdy svědek požádal poškozenou, ať chce vidět syna. Pracovali s verzí, kterou poškozené nikdy neřekl, že by mohlo dojít i k ohrožení dítěte v rámci nějakých špatných osobních vztahů mezi rodiči. Nebylo by to poprvé, kdy se druhá strana obrátí ve mstě vůči dítěti, aby ublížila první straně. Poškozené se podařilo, aby jí otec ukázal dítě přes Skype nebo přes jiné komunikační internetovou síť. Syn byl ukázán na počítači, poškozená potvrdila, že se jednalo o byt obžalovaného v Suezu. Tím měli potvrzeno, že se otec s dítětem nachází v Egyptě. Jakým způsobem opustili území Evropské unie jim je do současné doby neznámé.

Komunikace přes Skype byla pro policii poddružná. Komunikace byla vedená jen proto, aby udrželi s otcem kontakt, neboť měli obavu o to, že, jakmile bude kontakt přerušen, přeruší otec kontakt s poškozenou a že tím trátí veškerou možnost dalšího jednání.

Tehdy se chtěl svědek domluvit s dozorcí státní zástupkyní o zahájení trestního stíhání bez přítomnosti obžalovaného, neboť poškozená začala mluvit o jejich vztahu, jak rodina žila, jakým způsobem fungovali, čímž zjistil, že jednání obžalovaného naplňují jiné skutkové podstaty. Zahájení trestního stíhání proti uprchlému obžalovanému však bylo zamítnuto bez odůvodnění.

Dostal příkaz státní zástupkyně, aby vstoupil do jednání s našimi zastupitelskými úřady a egyptskými úřady, aby doručil usnesení o zahájení trestního stíhání k rukám obžalovaného. Tím začala celá záležitost s kontakty přes státní zastupitelství, na egyptské úřady, překlady, aby mohlo proběhnout normálním způsobem trestní řízení. Po celou dobu se svědek snažil přimět poškozenou ke komunikaci, aby neztratili kontakt, aby věděli, kde je dítě. Žádné dohody na mezinárodní úrovni ale s Egyptem nejsou. Poškozená s obžalovaným komunikovala přes počítač i telefonicky, zprávy poté předávala policii k trestnímu řízení. Šlo tam i o kontakt se setrami obžalovaného. Potřebovali kontakt s obžalovaným, aby mohli úřadům potvrdit, že se tam dítě nachází.

Nakonec k tomu došlo na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu v Egyptě, který vydal příkaz k vydání dítěte. Velmi jim k tomu dopomohlo zastupitelství ČR v Egyptě. Zároveň však přišla také odpověď s tím, že ve své podstatě v dotčené době je rozhodnutí nevymahatelné z důvodu tehdejší politické situace, kdy jedinou možností bylo vydání dítěte cestou egyptské policie, neboť rodina obžalovaného odmítala dítě vydat. Jenže kvůli situaci nemohla policie zasáhnout, protože by to mohlo být roznětkou k vyvolání velkých nepokojů. Tím se celá záležitost na nějakou dobu oddálila.

Svědek věděl o tom, že poškozená odcestovala do Egypta a že tam navštívila syna. Cesta byla velmi hektická. Poškozená se odtamtud vracela s tím, že měla strach o život. Rozmlouval jí

jakékoliv další osobní kontakty, ať to nechá na úřadech, ať je to vyřízeno mezinárodní cestou, že je tam v takové napjaté situaci v ohrožení její život.

Poškozená sama věděla, že jediný způsob, jak zůstat v kontaktu, je nevystupovat konfliktně v komunikacích. Snažil se, aby nebyla agresivní, byť se jí to nebude líbit, ať není konfrontační, ať se snaží kontakt udržet.

Komunikaci svědkovi nosila poškozená buď v tištěné podobě nebo na flashce, a poté to svědek vytisknul. Z počítače poškozené policie nic nestahovala. Počítač měl velice krátkou dobu. Kdyby tenkrát věděli, že to bude mít procesní důležitost, přibrali by k tomu znalce.

K otázce, zda se zabýval rodinnou situací, zda se mu poškozená svěřila o násilí v rodině, svědek uvedl, že poškozenou k této záležitosti opakovaně vyslyšel, což je vše zadokumentováno ve spisovém materiálu. Zjistoval, jakým způsobem se poznali, jaké byly vztahy s rodiči, okolí, přáteli. Poškozená mu řekla, jakým způsobem se jejich vztah měnil, kam až vyvrcholil. Proto se svědek domníval tenkrát, že jsou tam splněny podmínky pro zahájení trestního stíhání pro skutkovou podstatu podle § 185 trestního zákoníku.

Pokaždé, kdy poškozená přišla, tak plakala. Přišlo mu to logické, když se jednalo o její dítě. Požádal poškozenou, aby, až to bude možné, vyhledala psychologa nebo psychiatra. Chtěl, aby to udělala hned, ale ona prý toho nebyla schopná, protože její psychický stav nebyl dobrý, což mu i její matka potvrzovala.

Stahovaná komunikace mezi obžalovaným a poškozenou z flashky se týkala nejenom slovní jako SMS zprávy, ale i volání přes telefon, fotky, komunikace přes WhatsApp. Jednalo se i o obrazové záznamy zachycené prostřednictvím Skype nebo nějaké krátké nahrávky jako shoty, kdy viděla syna v pohybu. Záznamy byly z bytu v Egyptě, kde byly vidět záclony na oknech, zázemí bytu. V primární komunikaci nic konkrétního vidět nebylo, jen tam byla pověšená plenta. Tato komunikace pro ně nebyla podstatná. Komunikace probíhala v anglickém jazyce. Poškozená mu to překládala. Některé komunikace pro státní zástupkyni nechával překládat Ing. Sluněčka. V komunikaci nebylo nic, co by mělo význam pro trestní řízení. Znamky vyhrožování v komunikaci byly, ale považovali je za osobní věci, které neměly takovou váhu, aby okolo nich přemýšleli o trestním řízení.

K dotazu, zda svědek ví, pro co je vedena obžaloba, svědek uvedl, že nevěděl, jen se dozvěděl o zadržení obžalovaného v Rusku. Svědek nepodával podnět pro podání obžaloby. Navrhoval zahájení trestního stíhání pro znásilnění. Na tomto spisovém materiálu pracoval přes rok.

Poškozená navštívila Egypt asi dvakrát. Jednou s matkou, jednou sama. Smyslem zajišťování komunikace bylo zjištění, v jakém stavu a kde se syn nachází. Snažili se zajistit otce s dítětem a vrátit dítě matce. Poškozená byla tehdy sekundární. Až po vyčerpání všech jejich možností, kdy prostřednictvím komunikace dospěli k závěru, že dítě je definitivně mimo dosah Evropské unie, se začal hlouběji celou věcí zabývat ve smyslu jejich vztahů, kontaktů, jejich vzájemných konfliktů, proč otec chtěl odjet s dítětem.

K dotazům obžalovaného svědek uvedl, že mu poškozená řekla, že obžalovaný je asi se synem v Egyptě, měla to být první komunikace z Vídně. Potvrzení, že už je v Egyptě, měl až od znalce kybernetiky. Mělo se jednat o proxy server hotelu či nějakého veřejného zařízení, přes který mělo být připojeno z Egypta.

K dotazu, zda mu poškozená ukazovala nějaké modřiny, svědek uvedl, že v životě tělo poškozené neviděl.

Výpověď tohoto svědka se vztahovala zejména ke skutku pod bodem 2 obžaloby a potvrzovala, že svědek měl možnost na vlastní oči vidět stažené soubory z elektronické komunikace s obžalovaným – včetně těch, kdy nebylo pochyb, že komunikující osobou je právě obžalovaný. Svědek tedy dosvědčuje, že autorem pobrůžek v popisu skutku obsažených, byl právě obžalovaný. Současně je zřejmé, že svědek se zabýval především tím, kde se nachází

dítě a v jakém je stavu, a že otázka případného posouzení chování obžalovaného vůči poškozené jako trestného činu byla na počátku podružná. Z komunikace s poškozenou nicméně dospěl k závěru, že se mohlo mezi ní a obžalovaným odebrat něco, co by bylo možno posoudit jako trestný čin – tyto informace však byly poškozenou sdělovány spíše mimoděk k dotazům svědka, impuls ke zmapování předchozího jejich soužití vzešel od svědka a nikoliv od poškozené: i to dokresluje reálnost „nelogického“ chování poškozené, její neochotu o intimní újmě hovořit. Tento zdánlivý rozpor však velmi srozumitelně vysvětlují závěry znalců (viz níže).

V přípravném řízení byl ve věci přibrán k podání znaleckého posudku znalec z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie, jehož úkolem bylo zkoumat, zda a k jaké poruše zdraví došlo u poškozené. S ohledem na vývoj důkazní situace a vzhledem k tomu, že se po podání obžaloby podařilo zajistit přítomnost obžalovaného, bylo dokazování doplněno i o znalecký posudek z oboru zdravotnictví z odvětví psychologie, když soud považoval za nutné zjistit a porovnat psychologickým zkoumáním jak osobnost obžalovaného, tak osobnost poškozené.

Z výpovědi znalce z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie **DOC. MUDR. JAROSLAVA ZVĚŘINY, CSC.**, soud zjistil, že poškozená trpěla v době vyšetření v přípravném řízení a i nadále trpí posttraumatickou stresovou poruchou v její mírně stabilizované podobě, její nálada je mírně depresivní a emotivita labilní, je schopna racionálně hodnotit své problémy, žije ve fungujícím partnerském vztahu a má zájem o pracovní aktivitu. Dále ve svých závěrech uvedl, že v době, kdy byla verbálně, fyzicky i sexuálně napadaná manželem, se u ní rozvinul výrazný depresivní stav jako reakce na prožívané stresy. Po únosu syna deprese vyvrcholila suicidálním pokusem intoxikací farmaky, což si vyžádalo asi dva roky trvající ambulantní psychiatrickou péči. U poškozené se rozvinula popsaná stresová porucha, která nejméně po dobu dvou let byla výrazně zatěžující a vyžadovala léčbu. Psychická stav poškozené odpovídal v předmětném období těžké újmě na zdraví, což přetrvávalo dva roky, a v současné době trvá nepříznivý psychický stav, který je chronickou lehkou újmou, která bude mít pravděpodobně setrvalou povahu.

Po doplnění zdravotní dokumentace znalec doplnil svůj posudek následujícími závěry: intoxikace medikamenty a alkoholem se udála v prosinci 2013 (ne tedy 2012, jak bylo chybně uvedeno v posudku). Nicméně bylo zřejmé, že již měsíce před touto událostí posuzovaná vyhledala lékařskou péči, protože užívala anxiolytika, kterými se posléze intoxikovala. Motivace uvedená při hospitalizaci na JIP a na Psychiatrické klinice odpovídá stresujícímu vlivu ztráty syna na její depresivní stav. Po hospitalizaci vyhledala záhy ambulantní psychiatrické léčení, které po celý rok 2014 potvrzuje anxiosně depresivní symptomatiku. V roce 2015 užívala již jen občas anxiolytikum Xxx, a její anxiosně depresivní stavy jsou podstatně méně intenzivní. Nebyly však úplně odeznělé. S agresivním sexuálním chováním manžela se posuzovaná ošetřujícím lékařům nesvěřovala z důvodů pochopitelných, protože se za své traumatické zkušenosti tohoto druhu jistě styděla.

U hlavního líčení znalec uvedl, že se domníval, že jde o klasický případ toho, čemu v našich kulturních poměrech označujeme jako domácí násilí, který byl navíc zatížen transkulturální kompatibilitou zúčastněných stran. Z odborného hlediska lze znásilňování nebo nucení k pohlavnímu styku v dotčeném případě považovat za pravděpodobné, protože k těmto vztahům to v podstatě nějak patří. Poškozená nepochybně posttraumatickou stresovou poruchu utrpěla.

Sexuální násilí bylo takové povahy, že se poškozené mohlo těžko někomu svěřovat, mohla se za to stydět, především s přihlédnutím k situaci v našich poměrech, v celku společnosti homogenního kulturního manželství. Největší trauma poškozené vyústilo z konfliktů o jejich syna a jeho únosu. Z psychiatrického hlediska je toto skoro větší trauma, než opakované znásilnění. Vzhledem k tomu, že poškozená to nemohla ventilovat, řešila to nedisciplinovanou konzumací

alkoholu, drog, suicidálním pokusem, což vyvrcholilo v soustavnou ambulantní psychiatrickou péči.

K doplňujícím dotazům znalec dále uvedl, že je obtížné zpětně hodnotit, zda posttraumatická stresová porucha vyplynula čistě z nedobrovolného intimního života. Podle toho, co zjistil při vypracovávání znaleckého posudku, poškozená trpěla depresivní náladou, beznadějí, neodstatkem možností řešit situaci racionálně. Domácím násilím měl na mysli vleklé konfliktní manželství, ve kterém probíhají bitvy mimo jiné i o sex. K manželství osob z různých kultur znalec dále uvedl, že určitý stupeň násilí patří k jejich životu, takové zacházení se svými ženami není nic neobvyklého. Mohlo by se na to pohlížet i jako na uplatňování nějakého zvykového práva, kdy žena tu je od toho, aby poskytovala sex, a nikoho nezajímá, zda vůbec chce. Je možné, že na ženu se v těchto zemích pohlíží jako na nižšího tvora, který je ve vlastnictví muže, jenž může na ní uplatňovat svoje vlastnické právo. Zcela jistě porucha má souvislost se znásilněním, je to reakce na celý konfliktní vztah. Nelze zjistit, zda by pouhé znásilnění bez dalších aspektů, a to vydírání, únos dítěte, mohlo vést samotně k posttraumatické stresové poruše. Ženy nemají tendence v rámci domácího násilí něco řešit na veřejnosti, hlásit to či žádat o pomoc.

Nepochybně už v době, kdy poškozená s dítětem opustila společnou domácnost, bylo možné u ní diagnostikovat posttraumatickou stresovou poruchu, protože byla obětí opakovaného sexuálního násilí, což nelze hodnotit jako standardní situaci. Pokud jde o ten druhý bod obžaloby, porucha se vlastně kumuluje, to se přidalo k tomu jako takový spouštěč, který usnadnil tu komunikaci o těch traumatech násilné povahy. Posttraumatická stresová porucha byla už v rámci toho prvního skutku, už v okamžiku, kdy se rozhodla opustit domácnost a ten stav se prohloubil a zmasivněl v souvislosti s tím skutkem vydírání.

Poškozenou v dotčené těžké situaci znalec neviděl, mohl dovozovat jen z anamnézy. Posttraumatická stresová porucha se projevuje depresivní náladou, stavem bezvýchodnosti, nespavostí a psychickými komplikacemi, které k tomu patří, a v daném případě to vyvrcholilo i pokusem o sebevraždu. Podle znalce byla symptomatika úplně typická, depresivní především, tzn. pokles nálady a věci, které s tím souvisí.

K doplňujícím dotazům znalec dále uvedl, že v popředí klinického obrazu rozhodně byla ztráta kontaktu s dítětem. Neshody s manželem a problémy týkající se násilného sexu se objevovaly jako bilanční složky z minulosti, protože to již nebylo aktuální v době, kdy jí vyšetřoval. Bylo velmi pravděpodobné, že se na jejím stavu výrazně podílelo, ale bylo by těžké je odlišit.

Každá sexuální agrese takového typu je negativním emočním zážitkem, jde o výrazný stres. Poškozená své zážitky tohoto typu dlouho tajila i před lékaři. Nijak to neventilovala. Pokud by se opravdu vše stalo tak, jak poškozená uvedla, jednalo by se jistě o závažnou záležitost z pohledu negativního emočního hlediska.

Bylo možné, že skutečně u ní nikdo neregistroval takové stavy, neboť se poškozená za to styděla a tajila to před okolím, dokonce před matkou. Stává se velmi často, že ženy se za tento druh sexuálního násilí stydí a nechťejí ho ventilovat, protože by to na ně a jejich rodinu vrhalo špatné světlo. Jde o hodně složitou situaci z emočního hlediska.

K dotazu, zda mohla poškozená i přesto, že od odchodu ze společné domácnosti do doby, než došlo k odvozu dítěte mimo území České republiky, kdy nebyla v bezprostřední blízkosti s obžalovaným, trpět posttraumatickou stresovou poruchou, znalec uvedl, že nepochybně bilancovala celý jejich vztah, v níž se uplatňovaly i tyto její zážitky.

Posttraumatická stresová porucha není žádný diagnostický závěr, jde jenom o vyjádření etiologie, příčiny, která to způsobila. Klinické projevy jsou naprosto jednoznačně určeny jako deprese a úzkosti. Jde o emoční labilitu a depresivní bilanci. V uvedeném případě emoční stavy nepochybně přítomné byly. Do jaké míry se na tom podílelo sexuální násilí, lze ale těžko kvantifikovat. Na druhé straně je třeba si uvědomit, že znásilnění příbuzným nebo známým, je

stejně traumatické, ne-li dokonce více traumatické, než znásilnění cizí osobou, už také proto, že znásilnění cizí osobou se většinou nějakým způsobem ventilují ihned, kdežto sexuální agrese od příbuzných bývá velmi dlouho utajovanou. Velmi špatně se to zveřejňuje.

K dotazu, zda lze jednoznačně určit moment vzniku posttraumatické stresové poruchy, zda bylo příčinou sexuální násilí nebo odvoz syna, znalec uvedl, že se to muselo nutně sčítat v průběhu času, že lze těžko kvantifikovat. Zkušenost ze sexuální agrese, ty emoční deprese, problémy, které následují po takovém znásilnění, které je zamlčováno, které se neřeší, jakou jako takové negativní, protože subjekt znásilnění je prožívají velmi intenzivně uvnitř sebe sama, ale nemusí to mít vždy klinické projevy, subjekt je nemusí nějak manifestovat, nemusí to léčit.

Lidé deprese simulují a předstírají, že je vše v pořádku, protože je nechtějí ventilovat. K takovým situacím dochází velmi často. Jedná se o standardní záležitosti. Trochu to tím vrhá špatné světlo na subjekty znásilnění, které takto žijí. Samy si to vyčítají, hodnotí vztah negativně, což jenom deprese prodlužuje. Pokud se jednalo o těch 15 sexuálních agresí (v počtu znalec vycházel z výpovědi poškozené z přípravného řízení), muselo to nutně vyvolat to, co označujeme za posttraumatickou stresovou poruchu.

Podle odhadů znalce dojde k rozvoji posttraumatické stresové poruše asi u 25% obětí, protože většinou se jedná o jednorázové sexuální násilí. Pokud by se mělo jednat o dlouhodobé násilí, tak podle znalce se jedná téměř o pravidlo, oběť násilí to poznamená na dlouhou dobu.

K dotazu, proč poškozená i přes dlouhodobé sexuální násilí setrvala v takovém vztahu, znalec uvedl, že výkladů je zde vícero, poškozená sama uvedla jeden, že se za to styděla, že to nechtěla ventilovat.

Typické není, že osoba trpící posttraumatickou stresovou poruchou navazuje kontakty s jinými muži, avšak vyloučit to také nelze, neboť porucha je patologický stav emoční, tzn. deprese a úzkost, ta nejistota může být někdy kompenzovaná například nějakými partnerskými vztahy nebo situačními kontakty tohoto druhu. Rozhodně to vyloučit nelze. Nic pravidelného a typického to určitě není. To platí i pro sexuální násilí.

Znalec se nedomníval, že se jednalo o účelovou simulaci příznaků této poruchy, v dotčené době určitě se o ní nejednalo.

Intoxikace byla takové to volání o pomoc. Jedná se spíše o demonstrativní pokusy, než o vážné pokusy se zabít. Bylo to součástí této poruchy.

Podle poškozené ani podle její matky neměla nikdy problém s alkoholem ani s drogami.

Znalec vycházel nejenom z toho, co mu uvedla poškozená, a z chorobopisu, ale také z toho, co mu uvedla její matka. K dispozici měl spisový materiál od policie.

K dalším doplňujícím dotazům týkajících se důvodu, proč poškozená před odvozem dítěte, pokud už u ní existovala posttraumatická stresová porucha (dále už jen „PTSP“), nevyhledala nějakou pomoc, znalec uvedl, že to bylo v době, kdy poškozená už brala antidepressiva, tedy předtím než se jimi otrávil.

Problémem PTSP u poškozené podle znalce nebylo soužití osob z odlišných kultur. Komunikační problémy neměli. Když spolu žili, nějak jejich vztah fungoval. Odlišnost se projevila až při izolaci dítěte. Do té doby měly konflikty, nějaký sexuální nesoulad, případně sexuální agrese, ale poškozená se snažila dlouhodobě udržet vztah právě kvůli dítěti, aby to neskončilo rozchodem.

Pro stav poškozené se to podstatně odehrálo v letech 2013-2015. Potom se s ním začala vyrovnávat, ztrátu syna tehdy viděla jako neřešitelnou záležitost, jistě se jednalo o depresivní zážitek.

Poškozená se styděla uvést cokoliv o sexuální agresi.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Tvrdková

K dotazům obžalovaného, proč s ním poškozená žila, když jí měl znásilňovat, znalec uvedl, že je to možné, není to nic neobvyklého. Poškozená to do jisté míry tajila i před matkou. Poškozená se za to styděla, přišlo jí to velice citlivé zveřejnit a svěřit se.

Z tohoto znaleckého posudku a z vysvětlení, které znalec podal v rámci výpovědi před soudem, má soud za nepochybné, že již jednání obžalovaného popsané ve skutku pod bodem 1 vypůsobilo u poškozené závažný protrahovaný psychický stav, který byl příčinou dlouhotrvající poruchy zdraví mající charakter ublížení na zdraví – znalec současně srozumitelně vysvětlil zdánlivě nepochopitelné chování poškozené, objasnil, že pro tento typ domácího sexuálního násilí je běžné, že oběť se za to, co se odehrává stydí, že o tom mlčí, že se s tím, co vnímá jako hanbu, případně své osobní selhání, nikomu nesvěřuje. Za situace, kdy soud, jak je zhodnocena pod jednotlivými výsledky svědků, má za prokázané, že ze strany obžalovaného se jednalo o dlouhodobé násilí a opakované nedobrovolné pohlavní styky na poškozené vykoané, a že tedy toto násilí oběť poznamenalo na dlouhou dobu, vyústilo v posttraumatickou stresovou poruchu již samo o sobě a představovalo dlouhotrvající poruchu zdraví poškozené ještě před tím, než došlo k odnětí dítěte. Znalec vysvětlil, že v těchto situacích je časté, že oběti předstírají, že vše je v pořádku, nechť jí ventilovat, co se doma odehrává a za co se stydí.

Z výpovědi znalce z oboru zdravotnictví odvětví sexuologie a psychologie **PROF. PHDR. PETRA WEISSE, PH.D. DSC.** soud zjistil, že vypracoval **znalecký posudek a jeho doplnění z odvětví klinická psychologie na osobu poškozené**, v němž došel k závěrům, že lze předpokládat, že v psychicky zátěžových situacích bude reagovat poškozená adekvátně situaci, bez zvýšené pravděpodobnosti agresivních projevů, její psychické obrany jsou nepatologické. Aktuálně je pro ni stresující kromě nejistoty ohledně situace syna také probíhající vyšetřování a soud, k tomuto se staví spíše negativisticky, sama vyjadřuje neochotu pokračovat v soudním procesu a znaleckém posuzování.

Poškozenou lze charakterizovat jako jedince intelektově orientačně mírně nadprůměrného, bez forenzně významnějšího poškození centrálního nervového systému. Vyšetřením nebyly zjištěny znaky svědčící o duševní chorobě v pravém slova smyslu, tedy ve smyslu psychózy, hysterických osobnostních rysech, zvýšené agresivitě, tendencích ke konfabulacím či závažnějším narušení základních psychických funkcí /percepce, paměti, myšlení, pozornosti/. Osobnost poškozené je bez zjevné strukturální patologie, bez známek sociální nebo emocionální maladaptace. Aktuálně výrazně zvýšená úzkost, depresivita, emoční a psychická instabilita, výrazně zvýšený neuroticismus. Povahově spíše extravertovaná. Sociálně i partnersky je velmi dobře adaptovaná, je zaměstnaná, žije v uspokojivém partnerském vztahu, má zachovalé sociální kontakty a vazby. Zájmy i hodnotová orientace kultivované. Není typem vyhraněně submisivním ani dominantním.

U poškozené nezjistil žádné faktory, které by jí bránily adekvátně vnímat, chápat, zapamatovat si a následně i reprodukovat prožité skutečnosti. Na základě provedené analýzy obecné věrohodnosti lze konstatovat, že nebyly identifikovány faktory, které ji hodnotitelným způsobem snižují. Obecnou věrohodnost poškozené lze proto vzhledem k obvyklé populační normě i dané situaci hodnotit jako nenarušenou.

U poškozené nezjistil ani motivační prvky či podněty, které by ji z psychologického hlediska mohly vést ke konfabulaci, k fabulaci.

Psychický stav poškozené znalec v souladu s psychiatrickým znaleckým posudkem hodnotil jako posttraumatickou stresovou poruchu, aktuálně dekompenzovanou probíhajícím vyšetřováním a nejistotou ohledně situace syna (aktuálně tedy nejde o stav, který se někdy označuje jako syndrom týrané ženy, s manželem jmenovaná už nežije několik let). Projevuje se u ní psychickou labilitou, výrazným neuroticismem, depresivitou a občasnými panickými atakami spojenými

s dušností a plačtivostí. Uvedla rovněž výrazné poruchy spánku. Uvedené problémy jsou v přímé souvislosti s vyšetřovanou událostí, především pak se ztrátou syna.

Posttraumatická stresová porucha u poškozené aktuálně dle znalce jednoznačně vyžaduje psychiatrickou intervenci, sama poškozená tuto potřebu léčby uznala a sama chtěla pomoc vyhledat.

I z prosté časové souslednosti vyplynulo, že primární příčinou těchto depresivních stavů, posttraumatických stavů bylo násilí včetně sexuálního násilí. Z časového hlediska únos syna následoval až po déle trvající konfliktní situaci soužití s obžalovaným. Takže primární byly ty zážitky ze soužití, zážitky teda z agrese, včetně sexuální, dle jejího vlastního vyjádření, a sekundárně byly potencovány dále i právě tou ztrátou syna.

Tam je jednoznačné, že po ztrátě syna se poškozená pokusila o sebevraždu a následně dva roky trvalo léčení. Léčila se psychiatricky ambulantně, dostávala antidepresiva. Tato terapie zjevně byla částečně úspěšná, protože v době vyšetření znalce už porucha neměla tak těžkou podobu. Nicméně znalec souhlasil se znalcem psychiatrem, který konstatoval, že pravděpodobně v této podobě už bude chronická, v té mírnější podobě posttraumatické stresové poruchy.

Znalci samozřejmě nemají žádnou možnost vyšetřovat pravdivost nebo nepravdivost tvrzení, a ani to není v naší kompetenci. Jsou schopni pouze určit, zda dotyčný vyšetřovaný člověk je schopen tu výpověď pravdivou vůbec podat, zda netrpí nějakou duševní poruchou, která by snižovala tu jeho schopnost podat pravdivou výpověď. Žádné takové okolnosti z toho psychologického hlediska, které by znemožňovaly tuto pravdivou výpověď podat, nezjistili.

K další otázce se znalec mohl vyjádřit pouze v obecné rovině. Dle zkušeností odborníků samozřejmě kulturní postoje, kulturní stereotypy, kulturní zvyky, mohou vést k vážným rozporům v pojmání manželství, v pojmání mužských a ženských rolí v manželství apod.

Samozřejmě znalec nikdy nemůže vyloučit vědomé lhaní, to nelze vyloučit u žádného člověka, ať je duševně zdravý, nebo duševně nemocen. Není ani v kompetenci znalce se vyjadřovat k věrohodnosti posuzované osoby vyjadřovat.

Kvalitní partnerský vztah může velmi pomoci ke zlepšení psychického stavu a adaptace každého, nebo většinou téměř u každého člověka.

Na dotaz obhájce znalec uvedl, že samozřejmě po ztrátě syna lze předpokládat, že každé opětovné setkání by bylo pro matku velmi kladné, nicméně by jí to i rozrušilo, neboť by znovu a znovu jitrilo ránu.

Pokud by poškozená měla opětovně v péči svého syna, tato skutečnost může mít význam a v budoucnosti může přispět ke kompenzaci, ke zlepšení jejího psychického stavu.

K dotazu, zda může dojít k situaci, že žena vnitřně má pocit, že soulož není dobrovolná, i opakovaná soulož, ale muž, který s ní souloží, coby manžel, to technicky vnímá, jako naplňování nějakých povinností a nemusí registrovat, že se bude stavět tam nějaký vnitřní odpor nebo něco podobného, znalec uvedl, že tomu tak samozřejmě může být a zvláště v kulturách, kde poskytnout pohlavní styk je tradičně vnímán jako povinnost manželky. Nicméně pokud je nesouhlas s pohlavním stykem vyjádřen, ať slovně nebo fyzickým odporem, tak je povinností každého muže včetně manžela či partnera zanechat dalšího snažení v tomto směru.

Znalec PROF. PHDR. PETREM WEISSEM, PH.D. DSC. shledal, že obžalovaný je extravertovaný, kultivovaných zájmů, bez známek maladaptace. Vyšetřením nebyly zjištěny znaky svědčící o duševní chorobě v pravém slova smyslu, tedy ve smyslu psychózy, sexuální deviace v pravém slova smyslu, zvýšené agresivitě, těžším neurotickém onemocnění, hysterických

osobnostních rysech, tendencích ke konfabulacím či závažnějším narušení základních psychických funkcí /percepce, paměti, myšlení, pozornosti/.

V zátěžových situacích se pravděpodobně chová adekvátně, nepatologicky, bez zvýšené pravděpodobnosti manifestně agresivních projevů.

Osobnost obžalovaného je bez výraznějších anomálií, bez zjevných známek citové či sociální maladaptace. Emocionalita celkem diferencovaná. Afektivita a psychika dostatečně stabilní. Na základě získaných výsledků lze jmenovaného z psychologického hlediska charakterizovat jako jedince intelektově mírně nadprůměrného (IQ 117). Bez forenzně významnějšího poškození centrálního nervového systému.

Převažující psychologické obranné mechanismy obžalovaného jsou pravděpodobně prosté popírání a racionalizace.

U obžalovaného nebyly zjištěny jakékoliv faktory, které by mu bránily adekvátně vnímat, chápat, zapamatovat si a následně i reprodukovat prožité skutečnosti. Nebyly zjištěny ani rozpory v jeho jednotlivých výpovědích, motiv, pro který by eventuálně vypovídal nepravdu a ani eventuální vliv jiné osoby. Nebyly u něho zjištěny ani tendence ke konfabulacím či k bájné lhavosti a ani hysterické osobnostní rysy. Z psychologického hlediska tedy nebylo zjištěno nic, co by snižovalo jeho obecnou věrohodnost. Je schopen podat věrohodnou výpověď, pokud tak sám bude chtít učinit.

Pokud jde o věrohodnost konkrétní, tedy, pokud jde o posouzení, zda vypovídá pravdivě nebo nikoliv, pak znalci konstatovali již zmíněnou nepřítomnost choroby nebo poruchy, která by tuto pravdivou výpověď znemožnila, na druhé straně nijak nevyklučovali možnost vědomé lži.

Sociální a občanská adaptace obžalovaného je dobrá, vystudoval, je netrestán, pracuje, žil v trvalém partnerském svazku, staral se o dítě.

Motivace inkriminovaného trestného činu (pokud mu bude prokázán, on sám ho plně popírá) nebude podmíněná žádnou psychickou nebo sexuální patologií.

Pravděpodobnost manifestně agresivních projevů není zvýšená, sociálně afilativní a kooperativní kontrolní tendence jsou dostatečné.

Obžalovaný netrpěl a ani netrpí duševní poruchou, závislostí na návykových látkách nebo alkoholu či sexuální deviací.

Obžalovaný netrpěl ani v době činu duševní poruchou, závislostí na návykových látkách nebo alkoholu či sexuální deviací.

Nebylo zjištěno, že by obžalovaný jednal pod vlivem alkoholu, sám se prohlašuje za abstinenta.

Znalci neshledali žádnou takovou poruchu duševního nebo sexuálního zdraví, která by podstatnou měrou snižovala explorandovy schopnosti rozpoznávací nebo ovládací ve vztahu k nyní stíhané trestné činnosti.

Znalci dále nezjistili poruchu zdraví, která by jej činila nebezpečným na svobodě a která by vyžadovala uložení ochranného léčení.

Fyzický i duševní stav obžalovaného mu nijak nebrání v plnohodnotné účasti na trestním řízení.

V případě, že obžalovanému bude prokázána inkriminovaná trestná činnost, kterou on sám popírá a necítí žádné pocity viny, jsou to faktory, které snižují jeho možnosti úspěšné resocializace. Ostatní faktory jako jeho osobnost, anamnéze atd. nejsou překážkou resocializace.

U obžalovaného nezjistili žádnou psychopatologii, nezjistili přítomnost sexuální patologie, nenavrhovali proto žádné ochranné léčení ani jiné opatření, které by bylo v kompetenci zdravotnictví.

K výpovědi znalce se vyjádřil obžalovaný, který uvedl, že měl problém s vyšetřením, neboť mu chtěl doktor dát něco na penis, ale obžalovaný to chtěl udělat sám. Chtěl mu ukázat sexuální fotky, na takové koukal, když byl ještě mladý, v současné době už má ale dvě ženy, takže na takové fotky koukat nebude. To je jeho náboženské přesvědčení.

I ze závěrů znalce prof. PhDr. Weisse, PhD. vyplynulo, že z prosté časové souvislosti plyne, že primární příčinou depresivních stavů, posttraumatických stavů bylo, bude-li prokázáno, násilí, sexuální násilí. Z časového hlediska odejmutí kontaktu se synem následovalo až po déleodobější konfliktnímu soužití s obžalovaným. Za primární označil zážitky ze soužití, z agresí, vč. sexuálních, které byly sekundárně potencionovány ztrátou syna – po ztrátě syna se pokusila o sebevraždu, dva roky trvalo, nepravidelně, léčení, léčila se ambulantně, dostávala antidepresiva. Terapie byla částečně úspěšná, protože v době vyšetření znalcem už porucha neměla tak těžkou podobu. Ztotožnil se se znalcem-psychiatrem v tom, že porucha nicméně už bude chronická, tzn. v mírnější podobě posttraumatické stresové poruchy. Znalec byl tážán na možnosti objektivního posouzení údajů od posuzované osoby – znalec uvedl, že znalci nemají žádnou možnost vyšetřovat pravdivost nebo nepravdivost tvrzení, ani to není v jejich kompetenci. U posuzované nebyly zjištěny žádné okolnosti z psychologického hlediska, které by jí znemožňovaly podat pravdivou výpověď. Tážán v obecné rovině na sexuální rozpory v případě manželství osob z různých sociokulturních podmínek uvedl, že v obecné rovině dle znaleckých zkušeností kulturní postoje, kulturní stereotypy, zvyky, mohou vést k vážným rozporům v pochopení manželství, v pochopení mužských a ženských rolí v manželství apod.

U hlavního líčení dále vypovídal **ZNALEC ING. MAREK FIALA**, znalec z oboru kriminalistika, specializace kriminalistická počítačová expertíza který zajišťoval v přípravném řízení údaje z počítače, který mu přinesl policista M. – viz výpověď tohoto svědka. Udělal fyzickou zálohu, z e-mailů provedl trasování, aby se zjistilo, kde se počítač nachází, vytrasovaný byl někde do Egypta. Jednalo se o proxy hotelu. Z listin komunikace založené ve spisu (na č.l. 85-103 spisu) nelze odvodit, jak vznikly. Vzhledem k tomu, že nebyl v dané fázi přibrán za účelem vypracování znaleckého posudku, nebyl důvod ponechávat si stažená data – ta proto v době řízení před soudem již nebyla k dispozici.

Tento znalec byl ve stádiu hlavního líčení přibrán za účelem prozkoumání notebooku a mobilního telefonu obžalovaného, jehož dodání do České republiky od druhé manželky obžalovaného zajistila obhajoba. Z výpovědi tohoto znalce bylo zjištěno, že v předložených zkoumaných zařízeních byla zajištěna komunikace mezi obžalovaným a poškozenou v mobilním telefonu, a to až v období od 19.08.2016 do 16.10.2017. Jakákoliv další komunikace prostřednictvím Facebooku, Skype a e-mail nebyla zachována a nebylo možné komunikaci je obnovit.

Z výpovědi tohoto znalce a ze znaleckého posudku, který vyhotovil, tedy nevyplynuly jakékoliv soubory, jakákoliv data, která by se vztahovala k časovému období tak, jak je uvedeno u jednotlivých skutků.

U hlavního líčení byly dále provedeny **důkazy založené ve spisovém materiálu**, především listiny, a to usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaného (č.l. 4-21 spisu), příkaz k zadržení obžalovaného (č.l. 29-30 spisu), vyrozumění o konání řízení proti uprchlému (č.l. 31 spisu), protokol o trestním oznámení (č.l. 71-74 spisu), komunikace mezi obžalovaným a poškozenou s překladem (a to e-maily, SMS zprávy, internetová komunikace) (č.l. 75-128 spisu), souhlas poškozené s trestním stíháním jejího manžela – obžalovaného (č.l. 152 spisu), protokol o výslechu poškozené (č.l. 155-163 spisu), protokol o výslechu svědkyně Ivy J. (č.l. 168-176 spisu), znalecký posudek na poškozenou z odvětví psychiatrie (č.l. 182 an. spisu), komunikace mezi obžalovaným a svědkyní Ivou J. s překladem (e-maily) (č.l. 196-214 spisu), usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 o vydání předběžného opatření (č.l. 240 a 243 an. spisu), usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 o ustanovení opatrovníka obžalovanému (č.l. 246 spisu), zprávy k cestovním dokladům nezletilého syna (č.l. 247-248 spisu), zprávu Velvyslanectví České republiky v Káhiře (č.l. 249-250 spisu), informace z banky (č.l. 264 an. spisu), rejstřík trestů (č.l. 292 spisu), upozornění na změnu právní kvalifikace (č.l. 297 spisu).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Tvrdková

Z trestních oznámení soud zjistil, že poškozená přišla dne **23. srpna 2012** kolem 20:00 hodin na policii nahlásit, že její manžel (obžalovaný) nepřivedl jejich syna zpět do 18:00 hodin, jak se domluvili. Syna si toho dne vyzvedl kolem 08:00 hodin na adrese xxx, kde v dotčené době poškozená bydlela v bytě její matky. Manžel v dotčené době bydlel v bytě, který také patřil matce poškozené, na adrese xxx. Dne 22. srpna 2012 si obžalovaný syna vyzvednul v 8 hodin a vrátil ho v 17 hodin. Dne 23. srpna 2012 proto poškozená nezaregistrovala nic neobvyklého. V 11 hodin obžalovaný poškozené poslal SMS zprávu s tím, že jsou v pořádku, v 15 hodin jí napsal na Facebooku, že mu syn rozbil telefon, ale ať se nebojí, že přijdou včas. Od 12 hodin se mu pokoušela volat, ale měl vždy vypnutý telefon. Podle slov poškozené syn měl na sebe vydaný pouze jeden cestovní pas, který měla u sebe a předložila ho na policii, taktéž měla rodný list syna. Potom poškozená nahlásila, že obžalovaný jí vyhrožuje po e-mailech, že poškozená svého syna už nikdy neuvidí a že by ji nejradyji zabil, protože je odporná děvka. SMS zprávy stažené z mobilního telefonu značky Sony Ericson Xperia, které poslal obžalovaný ze svého telefonního čísla xxx na telefonní číslo poškozené xxx.

Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. srpna 2012 sp. zn. 14 Nc 614/2014, které nabylo právní moci a vykonatelnosti dne 13.09.2012, o vydání předběžného opatření, soud zjistil, že nezletilému Y. A.u Y., narozenému xxx, byl ustanoven kolizní opatrovník a dále otci nezletilého A.u Mohamedu A. Y. (obžalovanému) bylo zakázáno, aby vycestoval s nezletilým synem mimo Českou republiku bez souhlasu matky.

Z usnesení o předběžném opatření Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. září 2012 sp. zn. 0 P 460/2012, které nabylo právní moci a vykonatelnosti dne 13. září 2012, soud zjistil, že nezletilý Y. A. Y., narozený xxx, byl svěřen do výlučné péče své matky Anny Y. J. (poškozené), a dále byl nezletilému ustanoven kolizní opatrovník.

Z výpisu z evidence cestovních dokladů soud zjistil, že cestovní pas nezletilého Y. Y., vystavený dne 1. srpna 2012, byl nahlášen jako ztracený dne 7. března 2013 na Zastupitelském úřadu v Káhiře, Egyptě. Úřad sdělil, že bude vydán náhradní cestovní doklad na cestu zpět do České republiky.

Ze zprávy Velvyslanectví České republiky v Káhiře ze dne 31. října 2012 soud zjistil, že Egypt není signatářem Úmluvy o občansko-právních aspektech mezinárodních únosů, že, i když sice podle práva „šaria“ má žena právo na výchovu dítěte do 15 let, v praxi jsou většinou děti, a to především jedná-li se o matku cizí státní příslušnosti, svěřují do péče otci, respektive jeho rodině (otcově matce). Nezletilý syn je automaticky považován za Egyptřana, a proto vystavení příslušných dokladů je proto na základě podané žádosti automatické, i bez souhlasu matky. Bez souhlasu otce dítěte by však nemohlo dojít k vycestování syna, neboť egyptské úřady podle praxe vždy kontaktují rodinu egyptského otce, zda s vycestováním souhlasí.

Z informací z banky, ve které měl obžalovaný otevřený bankovní účet, soud zjistil, že byl založen dne 29. září 2011, poslední transakce ze strany klienta proběhla dne 15. srpna 2012 výběrem částky 42 000 Kč na pobočce Praha 1, Revoluční 8, k informacím byla předložena i kopie egyptského cestovní pasu obžalovaného, z čehož bylo zjištělé, že měl povolený pobyt v České republice do 4. května 2011, protože byl žadatelem z důvodu rodinných – manžel, a dále kopie záznamů o platnosti povolení k pobytu, jehož platnost byla do 4. května 2016.

Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 14. června 2016 soud zjistil, že obžalovaný neměl žádný záznam.

Soud dále zjistil, že Obvodní soud pro Prahu 4 vydal dne 17. března 2015 pod sp. zn. 0 Nt 6203/2014 Evropský zatýkácí rozkaz a dne 20. května 2015 pod stejnou spisovou značkou žádost o vydání osoby obžalovaného z ciziny, na základě kterého byl obžalovaný předán ruskými orgány do České republiky.

U hlavního líčení byly provedeny **listinné důkazy**, a to přečtením nebo předložením k nahlédnutí. Jednalo se především o elektronickou komunikaci mezi obžalovaným a poškozenou předloženou poškozenou v přípravném řízení, k níž se obžalovaný nikterak nevyjádřil. Jejím obsahem byly e-maily, SMS zprávy, zprávy přes Facebook a Skype.

Z nichž soud zjistil, že se jedná o neúplnou komunikaci, ve kterých se obžalovaný povětšinou rozčiluje nad chováním poškozené, že ho měla podvádět, že se stýkala s jinými muži, že pila alkohol a požívala drogy, kdy jeho komunikace je plná vulgarismů jako například ..., snahy vyvolat psychický nátlak na poškozenou, pohružky, vydírání, vyhrožování týkající se jejich dítěte a bytu, kdy vyhrožoval tím, že poškozenou zabije, že zabije její matku, že zabije její amanty a přátelé na Facebooku, že zabije i sebe, a dále komunikací jsou protkány záležitosti týkající se nehody o výchově jejich syna, projevy žárlivosti u obžalovaného, kdy uváděl, že poškozená si byla vědoma toho, co obnáší být manželkou muslima, obžalovaný v komunikaci vyjadřoval, jak silný má vztah jako otec ke svému potomkovi, a že ho nevzdá, obžalovaný odmítal dále žít v České republice, domníval se, že, když je poškozená tolik na peníze, když investuje do bytu v cizí zemi, že ho jen tak neopustí, v kontextu všech přístupných komunikací dal obžalovaný poškozené návrh, aby prodala byt, aby nechala prodat byt matky, aby peníze přivezla, aby tak pořídili spolu byt v Egyptě a žili jako rodina. Dále obžalovaný poškozené psal, že kdyby znovu viděl zprávy na jejím Facebooku, našel by důvod, proč ji zabít, vulgárně nadává poškozené i její matce a uvádí, že nyní má svého syna a kdyby snad náhodou poškozenou či její matku ještě viděl, zabije je obě, obviňuje poškozenou, že jej podvádí, za což musí zaplatit a obviněný ji nechá trpět až do konce jejího života, sděluje, že nyní má vztek a nenechá poškozenou, aby ještě někdy viděla jeho syna, sděluje, že mezi nimi je konec a poškozená teď bude litovat, slibuje poškozené, že pokud ji uvidí někde poblíž syna, zabije ji.

Obžalovaný ve SMS zprávách poškozené sdělil, že když mu poškozená dá vše, co chce, tak dostane vše, co chce.

Z komunikace prostřednictvím Facebooku ze dne 5. 9. 2012 je zřejmé, že obviněný požaduje, aby poškozená prodala byt v Xxx, kde spolu žili, s tím, že za utržené peníze si pořídí byt v Egyptě, přičemž když poškozená sděluje, že to není snadné, potrvá to dlouho a byt kupovala matka, obviněný sděluje, že on nespěchá a poškozené běží čas. Čím dříve byt prodá, tím dříve bude moci být s nimi. Prodej bytu je jeho podmínka, aby poškozená ještě někdy viděla syna. Když to poškozená neudělá, nikdy už obviněného se synem neuvidí. Prodej bytu je poslední šance poškozené, aby syna mohla vidět. Až mu pošle peníze z bytu, bude obviněnému trvat minimálně měsíc, než nalezne nový dobrý byt a zařídí jej.

V e-mailové komunikaci z období 24. 8. 2012 – 30. 8. 2012 je zachyceno vyjádření poškozené stran soužití s obviněným předtím, než odvezl syna. Poškozená dne 25. 8. 2012 obviněnému píše, že když byli spolu, byla mu dobrou manželkou, a byla dokonce schopná stýkat se s ním po všech těch sviárnách, co jí prováděl, že ji mlátil, protože s ním nechtěla mít sex, nebo když neudělala přesně to, co právě chtěl on, že ji prostě a jednoduše znásilnil, protože to chtěl, a vůbec mu přitom nešlo o ni ani o plačícího Y.. Obviněný na to reaguje výčitkami, že se stýká s jinými muži, a že jí nedovolí vychovávat jeho syna. Rovněž sděluje (26. 8. 2016), že jeho návrat je nemožná věc, že ví, že poškozená volala policii, která jej hledá, takže se v žádném případě nevrátí, aby šel do vězení. Dále sděluje, že se s poškozenou možná spojí ještě přes Facebook, aby jí ukázal fotky Y. a informoval ji o něm, ale pokud bude poškozená dále naléhat, aby se vrátili zpět, tak jí zablokuje přístup a už o nich neuslyší. Opakuje, že jako Arab a muslim se nemůže svého dítěte vzdát a zároveň nikdy nedovolí, aby jeho dítě vyrůstalo bez něho. Praha je pro něho uzavřený příběh, nikdy v životě se tam nevrátí a nedovolí synovi vyrůst v rasistické společnosti. Poškozená obviněného informuje o svém psychickém stavu poté, co obviněný syna odvezl, popisuje, že nespí, užívá množství léků na spaní, má problémy s příjmem potravy, padají jí vlasy.

Z emailové komunikace mezi obviněným a svědkyní Ivou J. (matkou poškozené) vyplývá, že obviněný opakovaně deklaruje, že poškozená nikdy nebude mít šanci být opět se svým dítětem, on jí nikdy nedovolí vychovávat jeho syna. Obviněný vulgárně nadává jak poškozené, tak její matce, a vyhrožuje, že když se kterákoliv pokusí do Egypta přijet, budou zabity.

Překlady zmiňované komunikace nebyly v přípravném řízení přeloženy do českého jazyka soudním tlumočnickem – z výpovědi Mgr. M. je zřejmé, že tato komunikace byla zajišťována v souvislosti s pátráním po místě faktického pobytu dítěte po jeho odnětí matce. Následně po zahájení trestního stíhání proti uprchlému obžalovanému již orgány činné v přípravném řízení trestním nezajistili přeložení soudním tlumočnickem a ani neučinili kroky k zálohování souborů a dat z výpočetní techniky v té době ještě dostupné znalcem. V době po podání obžaloby již výpočetní technika k dispozici nebyla – komunikaci, o níž státní zástupkyně dlelem opírala obžalobu, tak nebylo možno jako důkaz použít. Soud však i při takto ztížené důkazní situaci mohl vycházet z výpovědi poškozené, její matky a svědka Mgr. M., kteří měli možnost v rozhodné době tuto komunikaci vidět na vlastní oči, poškozená a její matka se jí přímo účastnily, Mgr. M. pak měl možnost vidět i skypové soubory, z nichž nebyl pochyb, že hovoří právě obžalovaný.

Z opisu rejstříku trestů obžalovaného soud zjistil, že na území České republiky nebyl dosud soudně trestán. Dále bylo zjištěno, že měl zde povolený dlouhodobý pobyt z důvodu sloučení rodiny. Z úředních záznamů dokumentujících šetření k osobě obžalovaného bylo zjištěno, že v posledním zaměstnání požádal zaměstnavatele o dovolenou dne 16. 8. 2012 a poté se již neozval. Z bankovních informací, vyžádaných postupem dle § 8 odst. 2 trestního řádu bylo zjištěno, že obžalovaný na svém bankovním účtu, který měl vedený u GE Money Bank, a.s., a k němuž měl jako jediný dispoziční právo, provedl jako poslední transakci výběr hotovosti v částce 42 000 Kč na pobočce v Praze 1, Revoluční 8 dne 15. 8. 2012. Po tomto datu již na účtu žádná transakce neproběhla.

Do spisového materiálu byla založena neověřená kopie cestovního pasu obžalovaného, s jejímž obsahem byli všichni účastníci seznámeni u hlavního líčení.

U hlavního líčení byla dále přečtena zpráva od Velvyslanectví České republiky Káhira ze dne 09.05.2013, ze které soud zjistil, že dne 29.04.2013 doprovodila konzulka s řidičem, zaměstnancem ZÚ, poškozenou do domu rodiny obžalovaného, neboť zdejší policie poškozenou odmítla doprovodit. Vozidlo s konzulkou a s řidičem čekalo na smluveném místě, když jí poškozená zavolala s žádostí o vyzvednutí před domem obžalovaného, neboť jí vyhrožuje nožem a fyzicky napadá. Po příjezdu na místo obžalovaný násilně otevřel služební vozidlo, fyzicky napadnul řidiče a vebrálně insultoval konzulku. Po asi 15 minutách byl obžalovaný odtažen přihlížejícím davem od vozidla. Poté místo všichni opustili.

Na základě shora popsaných důkazů, jejichž detailní zhodnocení je uváděno kurzívou pod shrnujícím obsahem, soud uzavřel, že skutky tak, jak jsou ve výrokové části tohoto rozsudku popsány, se nadevší pochybnost staly. Soud v kurzívních pasážích rozebral, komu uvěřil, proč, na základě kterých důkazů a které důkazy jednoznačně potvrzují pravdivost verze, kterou před soudem stvrdila poškozená.

V případě skutku pod bodem 1) poškozená a obžalovaný spolu žili ve společné domácnosti, dokud poškozená byt, ve kterém společně žili a který patřil matce poškozené, neopustila i s jejich synem a nepřestěhovala se ke své matce. Poškozená se své matce nesvětila, proč přesně jí donutilo opustit manžela – obžalovaného, nicméně tehdejší sousedka podpořila svojí výpovědí poškozenou, že jejich manželství v době po narození dítěte nebylo šťastné, probíhaly mezi nimi časté hádky a svědkyně na předloktí poškozené viděla modřiny.

Po jejím odchodu i přes jejich spory poškozená umožňovala obžalovanému styk s dítětem, a to šest dní v týdnu, kdy byli vždy domluveni na přesné hodině jeho vyzvednutí i vrácení. Od opuštění bytu poškozená s obžalovaným nenavázala opětovně vztah. Tak to fungovalo až do

23. srpna 2012, kdy obžalovaný si vyzvednul syna, jak byli domluveni, ale už se s ním nevrátil. Poškozená se obrátila na policii za účelem zjištění jeho pobytu a až v rámci toho se teprve z jejich komunikace přišlo na to, že poškozená byla fyzicky napadána a proti její vůli nucena k sexuálnímu vztahu s obžalovaným. Na základě těchto zjištění byly zahájeny úkony, které vedly k tomuto trestnímu řízení.

Soud v rámci hodnocení důkazů byl postaven před rozpory ve výpovědích obžalovaného a poškozené.

Obžalovaný popíral po celou dobu výpověď poškozené, především to, že by jí kdy fyzicky napadl, což odůvodňoval tím, že toho nebyl schopen, neboť měl poraněné pravé rameno z dopravní nehody v roce 2000. To, že byl schopen fyzického násilí neplyne jen z tvrzení poškozené, svědkem jeho fyzických ataků vůči poškozené byla i matka poškozené, rovněž zpráva z Velvyslanectví ČR v Egyptě popisuje fyzickou agresy obžalovaného.

K dalšímu jeho tvrzení, že, kdyby poškozené fyzicky ubližoval a znásilňoval jí, by s ním nebyla tak dlouho, jeden rok, že by přeci poté za ním neodjela do Egypta, aniž by komukoliv sdělila, co se stalo, výpovědi poškozené, její matky a znalce MUDr. Zvěřiny o PhDr. Weisse vyvrátily jeho názor. To, že se poškozená bála svěřit s problémy, které měla ve společné domácnosti s obžalovaným, neboť se styděla, znalci označily v zásadě za obvyklé u týraných žen. Znalec dále konstatoval, že není rozporuplné, když je matka ochotna snášet příkoří kvůli obavě o syna. Poškozená, což soudu dále potvrdil i znalec, který zkoumal lékařskou zprávu o jejím zdravotním stavu, se dále přiznala k tomu, že po opuštění společné domácnosti s obžalovaným vyhledala pomoc, snažila se svůj stav stabilizovat medikamenty. Její matka o medikamentech věděla. K výraznému zhoršení pak došlo ještě poté, co obžalovaný odvezl syna od poškozené. Soud s ohledem na stav poškozené po odstěhování se ze společné domácnosti a na základě výpovědi poškozené, její matky, znalce MUDr. Zvěřiny a sousedky D., má za to, že se u poškozené skutečně rozvinul stav označovaný jako posttraumatická stresová porucha, která je znakem depresivních stavů po stresujících zážitcích, což koresponduje s výpovědi poškozené, a proto jí uvěřil, že k opakovanému nedobrovolnému znásilňování skutečně docházelo. Právní kvalifikace jednání obžalovaného v případě prvního skutku proto nedoznala oproti obžalobě změn. Soud na základě shora rozoebraných důkazů nepochybuje, že pohlavní styky v době po narození syna nebyly dobrovolné, že se jim poškozená podvolila v důsledku fyzického násilí obžalovaného. Počet případů v bodě 1 výroku uváděný je minimální.

Soud si je vědom, že případy znásilnění mezi manžely jsou vždy problematické. O těchto případech se policejní orgány dozvídají zpravidla se značným časovým odstupem, čímž se znemožňuje i dostatečně vhodné zajištění důkazů, které by byly přímo usvědčující. V tomto případě se o znásilnění policejní orgány dozvěděly až poté, co byl syn odveden od poškozené. Tedy po roce, kdy byla opakovaně znásilňovaná a fyzicky napadána, a kdy se zmobilizovala k odchodu ze společné domácnosti s obžalovaným. Poškozená však procházela velmi stresujícím obdobím, které se snažila potlačit medikamenty, kdy se styděla za to, co se stalo, kdy se bála svěřit druhému člověku, ani svým nejbližším, natož lékaři, kdy jediné myšlenky měla na to, aby se jí vrátil syn. Ani tehdy to neřekla sama od sebe policejním orgánům, ty na to musely přijít samy při prohlížení komunikace mezi poškozenou a obžalovaným.

Podle poškozené se znásilnění opakovalo nepravidelně, po dobu kolem 1 roku, od doby, kdy byla po porodu syna v šestinedělí, až do doby, kdy to bylo pro ni už neúnosné a viděla jako svoji jedinou šanci se od něho odstěhovat, přičemž se obávala i o syna. Šestinedělí je proces probíhající u žen bezprostředně po porodu dítěte, při němž se navrací anatomické a fyziologické změny jejího těla do normálního stavu před těhotenstvím. V raném období šestinedělí se hojí rány způsobené porodem. Poté probíhá pozdní šestinedělí, kdy dochází k fyziologickým a anatomickým změnám do původního stavu před porodem. Už z výše uvedeného je patrné, proč se doporučuje ženám v šestinedělí, aby se šetřily po fyzické i sexuální stránce. Nicméně je obecně

známo, že zejména u prvorodiček ukončení šestinedělí neznámá automaticky jejich připravenost na obnovení manželského sexuálního soužití. Změna dosavadního režimu, narušení rytmu spánku a bdění v důsledku vstávání k dítěti ve dne i v noci, čtyřicetihodinová zatíženost osobní péčí o dítě atp. jsou okolnostmi, které ženu bez předchozí mateřské zkušenosti vysilují natolik, že nemá síly a chuť k intimnímu životu. Obnovení pravidelného, kvalitního a obsoustranně vítaného pohlavního soužití vyžaduje vesměs laskavý, ohleduplný a trpělivý přístup partnera oproštěný od naléhání, vynucování si plnění tzv. manželských povinností.

Soud se vypořádával i s nedokonalostmi výpovědí, a to především s výpovědí poškozené napadané obhajobou, že se odlišuje v časech i v počtech. Soud si je vědom, že lidská paměť je choulostivá k zapomínání detailů, což je pochopitelné nejen vzhledem k časovému odstupu, ale taktéž i k neochotě se už vracet a znovu vybavovat nepříjemné, ba přímo trýznivé, vzpomínky, které musela opakovaně popisovat v průběhu celého trestního řízení. Soud tedy neshledal žádný závažný rozpor mezi všemi jejími relevantními výpověďmi v trestním řízení.

K posttraumatické stresové poruše vypovídal nejenom znalec MUDr. Zvěřina, ale taktéž i znalec PhDr. Weiss. Pokud by byly prokázány opakované nedobrovolné pohlavní styky po dlouhou dobu, jde o natolik traumatizující stresový zážitek, že v drtivé většině případů se u obětí rozvine posttraumatická stresová porucha. Soud na základě důkazů dovedl tento kvalifikační moment, tedy že došlo k opakovanému nedobrovolnému pohlavnímu styku, který se rozvinul už v té době, kdy poškozená byla ve společné domácnosti s obžalovaným, nikoliv až odvozem syna, což je taktéž velmi stresující okamžik pro poškozenou, jakožto i následná komunikace s obžalovaným, který nevybíravými slovy jí dával najevo své postoje a názory, kteréžto samy o sobě mohou být impulsem pro vznik posttraumatické stresové poruchy. Soud na základě zhodnocení všech důkazů ale dospěl k závěru, vznik posttraumatické stresové poruchy může být vztažen pouze a výlučně jen k prvnímu skutku pod bodem 1). Pro výše uvedené proto byla vypuštěna část ohledně posttraumatické stresové poruše vztahující se ke skutku pod bodem 2) výroku tohoto rozsudku.

Skutek pod bodem 1) byl dále upraven, jak již bylo výše uváděno, jen v části období, kdy mělo k jednání obžalovaného docházet, a to od přelomu července a srpna 2011 do konce března 2012, a dále v části popisující četnost, a to na nejméně deset případů.

Soud má za to, že obžalovaný spáchal skutek v rámci úmyslu, a to nepřímého, když se obžalovaný nedokázal dostatečně přizpůsobit kulturnímu prostředí, do kterého se přizpůsobil, a jeho zvyklostem, jimiž se v evropské kultuře vyznačuje manželské soužití – včetně soužití sexuálního. Obžalovaný popisoval soužití s poškozenou jako normální, pokud vznikly nějaké problémy, jednalo se především o její vedení domácnosti, přičítal je poškozené kvůli jejímu nevhodnému chování, které vnímal v rámci odlišné kulturní společnosti. Je obecně známo, že role ženy v jeho domovské zemi je v porovnání s naší kulturní společností jiná, žena je v kultuře, z níž obžalovaný vzešel a z níž pramení jeho normy manželského soužití, vždy podřízena muži. Nicméně v české společnosti, potažmo v evropském sociokulturním okruhu, platí jasná pravidla, zákony, historické a kulturní úzusy. V případě pohlavních styků (ať již v manželství, či mimo něj), pokud žena svému partnerovi (i když je jím manžel) řekne nebo mu dá jiným srozumitelným způsobem jasně najevo, že si nepřeje mít pohlavní styk, muž musí její vůli respektovat. Pokud jí nerespektuje, využije své fyzické převahy, není pohlavní styk dobrovolný a je naplněn znak násilného donucení k pohlavnímu styku.

Pro výše uvedené proto soud uznal obžalovaného vinným ze skutku pod bodem 1) výroku tohoto rozsudku pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.

Ke skutku pod bodem 2) soud na základě shora popsáných a zhodnocených důkazů za prokázané, že komunikace prostředky ve skutku popsány proběhla a že její obsah svědčí existenci pohrůžky násilí a jiné těžké újmy a nucení ke konání a strpění neakceptovatelného stavu. Zásadní pro tento závěr jsou svědectví poškozené, její matky a Mgr. M. – viz hodnocení jejich výpovědí shora. Přes nepoužitelnost elektronické komunikace, která nebyla zajištěna procesně použitelným způsobem, není pochyb o obsahu komunikace a o tom, že ji vedl právě obžalovaný, jak bylo v předchozích pasážích tohoto odůvodnění podrobně rozvedeno.

Co se týče obsahu komunikace, bylo tedy potvrzeno, že obžalovaný podmiňoval návštěvu syna poškozené tím, že pošle nejprve peníze, které utrží z prodeje bytu v Praze. I přes argumentaci poškozené, že byt není její, o čemž obžalovaný věděl už z doby, kdy žili ve společné domácnosti, a poté právě kvůli radám policejního orgánu a velvyslanectví ohledně udržování komunikace s obžalovaným poškozená se snažila uchlácholit obžalovaného a tvrdila mu, že bude prodej bytu trvat dlouho, obžalovaný byl neúprosný. Poškozená v té době byla v nouzi, nemohla prodat byt, který jí nepatřil, nemohla vidět syna. I tato bezvýchoďná traumatická situace musela negativně ovlivnit stav poškozené. Kromě výše uvedeného obžalovaný v komunikaci vyhrožoval poškozené ohrožením zdraví a života nejen poškozené, ale také i její matky (vyhrožoval zabitím jí, její matce, jejím amantům a přátelům na facebooku), používal vulgarismy.

Soud neměl pochyb o tom, že obžalovaný věděl o tom, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem, a i přesto se ho dopustil, tedy že spáchal trestný čin v přímém úmyslu.

S ohledem na průběh dokazování, kdy bylo prokázano, že posttraumatická stresová porucha u poškozené vznikla ještě v době, kdy žila ve společné domácnosti s obžalovaným, tedy v době, kdy jí opakovaně nutil k nedobrovolnému pohlavnímu styku a fyzicky ji napadal, bylo na místě, aby skutek pod bodem 2) byl v rozsahu týkající se posttraumatické stresové poruchy upraven – soud tak uznal obžalovaného vinným z přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a nepoužil kvalifikovanou skutkovou podstatu, kterou dovozovala obžaloba.

Soud nezjistil žádnou okolnost, pro kterou by obžalovaný nebyl trestně odpovědný.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédl k chování obžalovaného po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Obžalovaný porušil zájem společnosti na svobodě a lidské důstojnosti v sexuální oblasti a dále zájem společnosti na svobodném rozhodování člověka v nejširším smyslu slova. Obžalovaný se u obou skutků dopouštěl protiprávního jednání nikoliv jednorázově, ale po delší dobu, přičemž jeho jednání mělo dopad na duševní zdraví oběti – poškozené. Obžalovaný oba skutky spáchal úmyslně – v prvním případě v úmyslu nepřímém, ve druhém případě v úmyslu přímém (viz argumentace shora).

Jeho záměrem u prvního skutku bylo uspokojit svůj pohlavní pud navzdory nesouhlasu poškozené pod vlivem přesvědčení o povinnosti ženy poskytovat manželské pohlavní uspokojení, které vnímá jako povinnost manželky – tj. povinnost, kterou žena musí strpět – s výjimkou krátkého období, které zakazuje jeho víra. Ve druhém případě bylo jeho cílem získat finanční prostředky tím, že vystaví poškozenou tlaku obav, že pokud požadavky nesplní, bude ublíženo jí, či její matce, a zejména bude se muset rozloučit s představou, že ještě někdy uvidí své dítě.

Obžalovanému polehčuje, že dosud nebyl soudně trestán. Přitěžuje mu, že využíval tísně, závislosti a podřízenosti poškozené a že se protiprávního jednání dopouštěl na své manželce. Jako přitěžující moment soud hodnotí i četnost nedobrovolných pohlavních styků a skutečnost, že v tomto jednání pokračoval po delší dobu.

Soud přihlédl též k době, která uplynula od spáchání trestného činu. Vnímá však, že délka řízení byla ovlivněna okolnostmi, které nebyly závislé ani na vůli obžalovaného, ani na vůli orgánů činných v trestním řízení. Délka řízení byla ovlivněna nejprve nedostupností obžalovaného, posléze více jak rok trvajícím údobím, než justiční orgány Ruské federace vyhověli české straně a obžalovaného vydaly. Poté však již veškeré úkony probíhaly rychle, v návaznosti za sebou, byla šetřena všechna práva obžalovaného. Délka řízení před soudem byla částečně ovlivněna skutečností, že poškozená byla ve vysokém stupni těhotenství a posléze v šestinedělí a že obžalovaný trval na tom, aby byla v hlavním líčení znovu vyslechnuta.

Trest musel být ukládán jako úhrnný podle pravidel, která stanoví ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Podle tohoto ustanovení odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný; jde-li o vícečinný souběh většího počtu trestných činů, může soud pachateli uložit trest odnětí svobody v rámci trestní sazby, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu; horní hranice trestní sazby odnětí svobody však nesmí ani po tomto zvýšení převyšovat dvacet let a při ukládání výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let nesmí převyšovat třicet let. Vedle trestu přípustného podle takového ustanovení lze v rámci úhrnného trestu uložit i jiný druh trestu, jestliže jeho uložení by bylo odůvodněno některým ze souzených trestných činů. Jsou-li dolní hranice trestních sazeb odnětí svobody různé, je dolní hranicí úhrnného trestu nejvyšší z nich. Stanoví-li trestní zákon za některý z takových trestných činů pouze trest odnětí svobody, může být úhrnným trestem jen trest odnětí svobody jako trest samostatný.

Nejpřísněji trestným je zločin znásilnění podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, na který je pamatováno trestem odnětí svobody na pět až dvanáct let.

Soud odsoudil obžalovaného k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 4 roky. Trest odnětí svobody tedy ukládal pod dolní hranicí trestní sazby, když užil ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, podle kterého má-li soud vzhledem k okonostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pdo dolní hranicí trestní sazby trestním zákoníkem stanovené.

Soud přihlédl jednak k poměrům obžalovaného, který dosud nebyl soudně trestán a jehož počinání bylo sociokulturně podmíněno – to ho v žádném případě nezavazuje trestní odpovědnosti, avšak ovlivnilo to závěr soudu, že mírnější trest odnětí svobody kombinovaný s trestem vyhoštění, povede k dosažení nápravy obžalovaného a současně bude garantem ochrany společnosti. Za okolnost případu, o níž soud opírá úvahu o vhodnosti ukládat trest odnětí svobody pod dolní hranicí trestní sazby, považuje soud skutečnost, že od spáchání skutků už uběhlo mnoho let, obžalovaný založil novou rodinu, nežil ani v České republice, ani v Evropě – žil ve své domovské zemi, s jejímiž nromami bytosně souzní a je schopen je bez potíží chápat, respektovat a v realitě každodenního života dodržovat. Pro výkon tohoto trestu byl v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku v platném znění zařazen do věznice s ostrahou.

Soud s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, možnostem nápravy a poměrům pachatele a ke stupni ohrožení bezpečnosti lidí, a to poškozené a jiného obecného zájmu uložil obžalovanému trest vyhoštění ve výměře 5 let. Pro uložení trestu vyhoštění jsou dle

názoru soudu splněny podmínky. Jednak obžalovaný není občanem České republiky, jednak, i když má v České republice stále ještě svoji v pořadí první manželku a též svého syna, má soud za prokázané, že jejich manželský vztah se rozpadl již před několika lety, neobnovili jej a nehodlají se ani o to pokusit. Oba navíc navázali vztahy nové, a to obžalovaný v rámci uzavření druhého manželství s ruskou ženou podle egyptských zákonů (v tomto manželství se mu narodilo další dítě), poškozená pak v rámci soužití s druhem – toto soužití má povahu vztahu druha a družky s ohledem na nemožnost pokračovat v řízení o rozvodu manželství, když nebylo možno, aby české soudy rozhodli o péči o společné dítě v době, kdy to bylo i otcem nedostupné mimo území České republiky. Kumulativní výjimky uložení trestu vyhoštění: povolení trvalého pobytu na území České republiky (které obžalovanému skončilo v roce 2017), pracovní i sociální zázemí, existence rozporu se zájmem na spojování rodin, se tedy v tomto případě nemohou aplikovat. Není pochyb o tom, že obžalovaný po odcestování se synem mimo území České republiky v roce 2012, se za celou dobu do jeho zadržení v Ruské federaci, do České republiky nevrátil, a tudíž zde ani nepracoval – sám ostatně hovořil o podnikání v oboru chovatelství, které v Egyptě započal. Obžalovaný je tedy vázán na Egypt nejen rodinnými vazbami (žije zde jeho matka a sestry), ale i svou obživou. Obžalovaný sice je stále ještě rodinným příslušníkem občana Evropské unie, pro nalézací soud však je podstatné, že tento vztah je po mnoho let ryze formální a že právě tento občan Evropské unie (poškozená) se stal obětí protiprávního jednání obžalovaného.

Uložení trestu vyhoštění se nedotkne rodičovských práv obžalovaného. Jejich reálný výkon však bude co do pravidelného osobního kontaktu ztížen. Soud v řízení trestním nemůže předjímat výsledek řízení před opatrovnickým soudem. Nicméně považuje za vhodné konstatovat, že bude-li v opatrovnickém řízení před českým soudem rozhodnuto o svěřeni syna do péče matky (k okamžiku rozhodování soudu v trestní věci ještě rozhodnutí opatrovnické nepadlo), bude se moci obžalovaný dožadovat úpravy kontaktu se synem. V takovém případě bude možno aplikovat ustanovení § 350h odst. 1 tr.ř., a sice přerušeni výkonu trestu vyhoštění. Důležitým důvodem může být realizace kontaktu se synem, potřebnou dobou pak doba stanovená v rozhodnutí soudu, a to za podmínek, které lze, s ohledem na výjimečné okolnosti případu a vztahů mezi rodiči, ze strany opatrovnického soudu předpokládat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání u Městského soudu v Praze, a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku. O podaném odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Praze.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Podané odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu Městského soudu v Praze podle § 251 trestního řádu také

odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 28. května 2018

JUDr. Monika Křikavová
předseda senátu